

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด
สื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สรวิศ จินานุรักษ์

วิทยานิพนธ์เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา 2566
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด
สื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

วิทยานิพนธ์เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา 2566
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

วิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการ
พูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2"

ของ สรวิศ จีนาบุรีรักษ์

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลฉัตร กล่อมอ้อม)

..... ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังคณา อ่อนธานี)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอี่ยมพร หลินเจริญ)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จักรกฤษณ์ จันทะคุณ)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเชียร อารังโสติสกุล)

อนุมัติ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.กรองกาญจน์ ชูทิพย์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ผู้วิจัย	สรวิศ จินานุรักษ์
ประธานที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังคณา อ่อนธานี
ประเภทสารนิพนธ์	วิทยานิพนธ์ กศ.ม. หลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2566
คำสำคัญ	วิทย์ภาษาบูรณาการ, ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น, ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80 และ 2) ศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดำเนินการวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัยและพัฒนา (research and development) มี 2 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ ซึ่งพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน จากนั้นนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิษณุโลก อุตรดิตถ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา, ภาษา, และเวลา จากนั้นทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 9 คน เพื่อประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 80/80 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน, และหาค่าประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สูตร E_1/E_2

ขั้นตอนที่ 2 การใช้และศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิษณุโลก อุตรดิตถ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 18 คน โดยใช้แบบแผนการทดลอง One Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ประกอบด้วย 1) กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ 2) แบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น 3) แบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น และ 4) แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน, และเปรียบเทียบคะแนนนักเรียนด้วยสถิติ t-test dependent

ผลการวิจัย พบว่า

กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การวิเคราะห์ตัวบท 2) การจัดองค์ความรู้ 3) การสื่อสารภาษา และ 4) ภาระงาน มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด (mean = 4.78, SD = 0.42) และมีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.46/81.17 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80

ผลการใช้และศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ

1) ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2) ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3) นักเรียนมีทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นระหว่างปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการด้วยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนตลอดจนมีปฏิสัมพันธ์กับครู นักเรียนพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นผ่านการเรียนรู้วัฒนธรรมญี่ปุ่นด้วยภาษาญี่ปุ่น และสร้างบทสนทนาภาษาญี่ปุ่นในหัวข้อที่สัมพันธ์กับวัฒนธรรมญี่ปุ่นจนเกิดการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่างลึกซึ้ง

Title	A DEVELOPMENT OF CONTENT AND LANGUAGE INTEGRATED LEARNING-BASED LEARNING ACTIVITY TO ENHANCE JAPANESE SPEAKING SKILL AND UNDERSTANDING OF JAPANESE CULTURE FOR 8TH-GRADE STUDENTS
Author	Sorawit Jeenanurak
Advisor	Assistant Professor Angkana Onthanee, Ed.D.
Academic Paper	M.Ed. Thesis in Curriculum and Instruction - (Type A 2), Naresuan University, 2023
Keywords	Content and Language Integrated Learning, Japanese Speaking Skill, Understanding of Japanese Culture

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to construct and assess the efficiency of the content and language integrated learning-based learning activity to enhance Japanese speaking skill and understanding of Japanese culture for 8th-grade students with the efficiency of 80/80 and 2) to study the outcomes of using the content and language integrated learning-based learning activity to enhance Japanese speaking skill and understanding of Japanese culture for 8th-grade students. The research procedure was comprised of two steps of research and development as follows:

Step 1: The content and language integrated learning-based learning activity was constructed and its efficiency was assessed. The learning activity and lesson plans were assessed by five experts and then used with three 8th-grade students of Chalermkwansatree School to assess the appropriateness of content, language, and time under the Secondary Educational Service Area Office Phitsanulok Uttaradit, in the second semester of the academic year 2565. After revision, the learning activity was used with nine students to assess the efficiency of 80/80. The data was analyzed with mean, standard deviation, and the efficiency was assessed

with E_1/E_2 formula.

Step 2: The content and language integrated learning-based learning activity was tried out on 18 8th-grade students of Chalermkwansatree School under the Secondary Educational Service Area Office Phitsanulok Uttaradit, in the second semester of the academic year 2565. One Group Pretest-Posttest Design plan was used. The tools utilized were 1) the content and language integrated learning-based learning activity 2) Japanese speaking skill test 3) Understanding of Japanese culture test and 4) Observation note for the learning activity. The data was analyzed with mean, standard deviation, and students' scores were compared with t-test dependent formula.

The results of the study were as follows:

The content and language integrated learning-based learning activity was comprised of four steps: 1) Processing the text 2) Identification and organization of knowledge 3) Language Identification and 4) Tasks for students. The appropriateness of the learning activity was assessed as highest (mean = 4.78, SD = 0.42) The efficiency was assessed as 82.46/81.17 conforming to the estimated efficiency of 80/80.

Results of the content and language integrated learning-based learning activity

1) Japanese speaking skill in the posttest was higher than that of the pretest with statistical significance at .01 level.

2) Understanding of Japanese culture in the posttest was higher than that of the pretest with statistical significance at .01 level.

3) Students improved their speaking skill and understanding of Japanese culture throughout the content and language integrated learning-based learning activity while learning with their peers and interacting with the instructor. They

improved their Japanese speaking skill by studying Japanese culture in Japanese, conversing in Japanese on topics related to Japanese culture, and consequently established a deep connection between understanding of Japanese culture and Japanese speaking skill.

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังคณา อ่อนธานี ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้อุทิศส่วเวลาอันมีค่ามาเป็นที่ปรึกษา พร้อมทั้งให้คำแนะนำตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์และทรงคุณค่า

กราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลฉัตร กล่อมอิม ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอี่ยมพร หลินเจริญ, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จักรกฤษณ์ จันทะคุณ, และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเชียร อารังโสติสกุล คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์และทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น

กราบขอบพระคุณดร.อุไร ปัญญาสิทธิ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ที่ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการทดลองใช้นวัตกรรมทางการศึกษากับนักเรียนของโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือในการประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัยและคำแนะนำในการดำเนินการวิจัย

เหนือสิ่งอื่นใดกราบขอบพระคุณครอบครัวของผู้วิจัยที่ให้กำลังใจและการสนับสนุนในทุกๆ ด้านอย่างดีที่สุดเสมอมา

คุณค่าและคุณประโยชน์อันพึงจะมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบและอุทิศแต่ผู้มีพระคุณทุก ๆ ท่าน ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยและผู้สนใจบ้างไม่มากก็น้อย

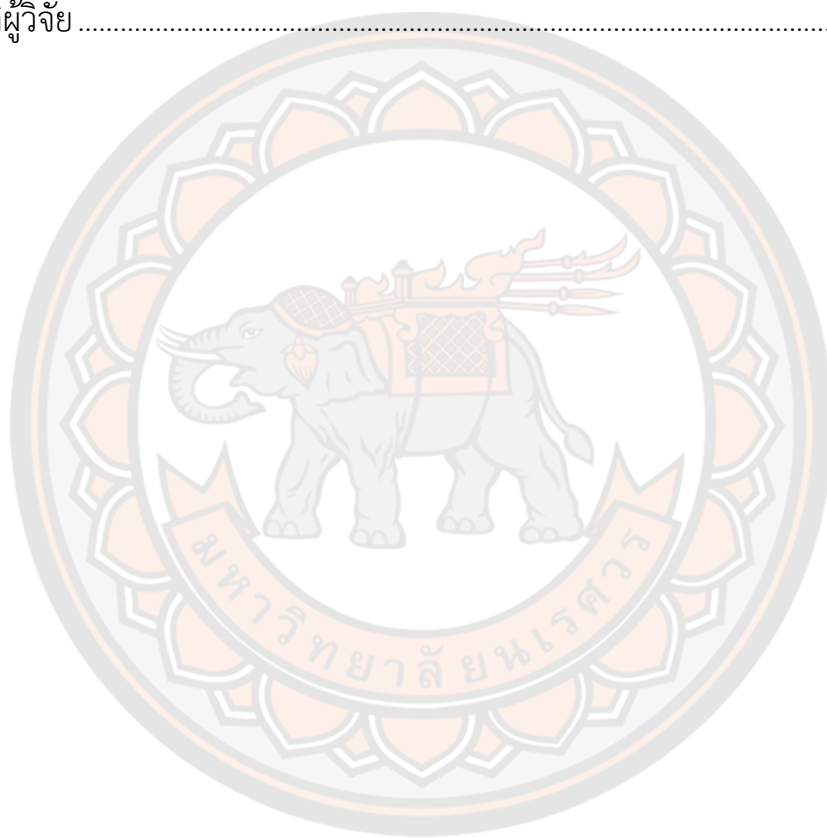
สรวิศ จินานุรักษ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
ประกาศคุุณูปการ	ช
สารบัญ	ณ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ณ
บทที่ 1	1
บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ขอบเขตการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
สมมติฐานของการวิจัย	9
บทที่ 2.....	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น พื้นฐานพุทธศักราช ๒๕๕๑ และการนำไปใช้.....	11
วิสัยทัศน์.....	11
กิจกรรมการเรียนรู้.....	16

การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ	23
ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	34
ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	51
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	59
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	65
บทที่ 3	66
วิธีดำเนินการวิจัย.....	66
ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80	66
ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อ ส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2.....	77
บทที่ 4	91
ผลการวิจัย.....	91
ตอนที่ 1 ผลการสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ประกอบด้วย.....	92
ตอนที่ 2 ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะ การพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80.....	100
บทที่ 5	110
บทสรุป.....	110

สรุปผลการวิจัย.....	110
อภิปรายผล	112
ข้อเสนอแนะ	116
บรรณานุกรม.....	118
ภาคผนวก.....	128
ประวัติผู้วิจัย	232

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 โครงสร้างรายวิชา ญ20242 ญี่ปุ่นศึกษา 2	15
ตาราง 2 ความแตกต่างของการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ การจัดการเรียนรู้ตามแนว วิทยาชาบูรณาการ และการสอนอิงเนื้อหา.....	25
ตาราง 3 การวิเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนตามแนววิทยาชาบูรณาการของ Darn (2006).....	33
ตาราง 4 การวิเคราะห์องค์ประกอบของทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	37
ตาราง 5 ข้อดีและข้อจำกัดของแนวทางการวัดและประเมินผลการพูดสื่อสารของ Weir (1990).....	40
ตาราง 6 การสัมภาษณ์กึ่งตรงของการสอบ SOPI	42
ตาราง 7 การสัมภาษณ์กึ่งตรงของการสอบ SPEAK	42
ตาราง 8 เกณฑ์การประเมินการพูดสื่อสาร 8 ระดับของ OPI	44
ตาราง 9 การเปรียบเทียบรูปแบบการสัมภาษณ์ต่าง ๆ.....	45
ตาราง 10 เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพการพูดภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารของการสอบ JLCAT.....	48
ตาราง 11 เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพการพูดภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารของ College Board (n.d.).....	50
ตาราง 12 การพัฒนาขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาชาบูรณาการ....	68
ตาราง 13 โครงสร้างเนื้อหาของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาชาบูรณาการ.....	69
ตาราง 14 การหาประสิทธิภาพ E ₁	75
ตาราง 15 คำถามในการทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น.....	78

ตาราง 16 เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	80
ตาราง 17 โครงสร้างแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	82
ตาราง 18 พฤติกรรมการเรียนรู้ที่สังเกตในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษา บูรณาการ.....	84
ตาราง 19 ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณา การ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2	93
ตาราง 20 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยภาพรวม	95
ตาราง 21 ผลการประเมินความเหมาะสมของเนื้อหา, ภาษา, และเวลาของกิจกรรมการ เรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.....	98
ตาราง 22 ผลการประเมินประสิทธิภาพ E_1/E_2 ของกิจกรรมการเรียนรู้ (9 คน).....	99
ตาราง 23 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและ ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.....	100
ตาราง 24 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นแยกตามองค์ประกอบ ก่อน เรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริม ทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	101
ตาราง 25 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วย กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและ ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	101

ตาราง 26 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นแยกตามระดับ ก่อนเรียนและ หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	102
ตาราง 27 ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณา การเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2	158
ตาราง 28 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1	161
ตาราง 29 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2	165
ตาราง 30 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3	169
ตาราง 31 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4	173
ตาราง 32 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5	177
ตาราง 33 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุ ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	181
ตาราง 34 ผลการประเมินความตรงของแบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น .	182
ตาราง 35 ผลการประเมินความตรงของเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่น	184
ตาราง 36 ผลการประเมินความเที่ยงระหว่างผู้ประเมินของเกณฑ์การประเมินระดับ คุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	187
ตาราง 37 ผลการประเมินความตรงของแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	188
ตาราง 38 ผลการวิเคราะห์อำนาจจำแนกและความเที่ยงของแบบทดสอบความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	190

ตาราง 39 ผลการประเมินความตรงของแบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนว วิทยาชาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	192
ตาราง 40 ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาชาบูรณาการ เพื่อส่งเสริม ทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	194
ตาราง 41 ผลคะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วย กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาชาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและ ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	196
ตาราง 42 ผลคะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นแยกตามองค์ประกอบ ก่อนเรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาชาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและ ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	197
ตาราง 43 ผลคะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นแยกตามองค์ประกอบ หลังเรียนด้วย กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาชาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและ ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	198
ตาราง 44 ผลคะแนนความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรม การเรียนรู้ตามแนววิทยาชาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	199
ตาราง 45 ผลคะแนนความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นแยกตามระดับ ก่อนเรียนด้วยกิจกรรม การเรียนรู้ตามแนววิทยาชาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	200
ตาราง 46 ผลคะแนนความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นแยกตามระดับ หลังเรียนด้วยกิจกรรม การเรียนรู้ตามแนววิทยาชาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	201

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพ 1 ระดับของการเรียนรู้ร่วมกัน/การเข้าใจวัฒนธรรมผู้อื่น.....	31
ภาพ 2 ตัวอย่างชิ้นงานการนำเสนออาหารญี่ปุ่นของนักเรียน.....	106
ภาพ 3 ตัวอย่างร่างบทสนทนาของนักเรียน.....	109

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในโลกศตวรรษที่ 21 ของยุคโลกาภิวัตน์ การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมีความสำคัญอย่างมากเนื่องจากเป็นเครื่องมือในการเข้าถึงองค์ความรู้และนำไปสู่ความร่วมมือกับต่างประเทศเพื่อการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ จึงให้ความสำคัญอย่างมากกับการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยไม่จัดการเรียนการสอนเพียงแต่ภาษาอังกฤษ แต่ยังรวมไปถึงภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ที่สำคัญเพื่อเพิ่มศักยภาพด้านภาษาของพลเมือง อันเป็นกลไกสำคัญในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันบนเวทีระหว่างประเทศ ภาษาที่สำคัญคือภาษาของประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่ โดยความสำคัญของภาษานั้น ๆ จะเพิ่มขึ้นตามขนาดและอิทธิพลของเศรษฐกิจ (สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2556, น. 1)

ภาษาญี่ปุ่นก็เป็นอีกหนึ่งภาษาที่มีการจัดการเรียนการสอนในประเทศไทยอย่างกว้างขวาง เนื่องจากญี่ปุ่นเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจของโลก ญี่ปุ่นมีขนาดผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) เป็นอันดับสามของโลกในปี 2022 (Dimitropoulou, 2022) และมีการคาดการณ์ว่าจะยังคงเป็นหนึ่งในห้าประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่ที่สุดต่อเนื่องจนถึงปี 2036 เป็นอย่างน้อย (The Centre for Economics and Business Research, 2021, p. 25) นอกจากนี้ ญี่ปุ่นยังมีการลงทุนทางเศรษฐกิจกับประเทศไทยอย่างมาก โดยถือว่าเป็นประเทศที่มีการลงทุนในประเทศไทยสูงที่สุด (Onthawan, 2022) ด้วยเหตุนี้ การเรียนภาษาญี่ปุ่นจึงได้รับความนิยมอย่างมากในประเทศไทย ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยมีมากกว่า 180,000 คน นับเป็นอันดับที่ 5 ของโลก ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษามีมากกว่า 150,000 คนหรือคิดเป็นประมาณร้อยละ 80 โดยมีแนวโน้มที่จะมีผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับมัธยมมากขึ้น (国際交流基金[The Japan Foundation], 2021, pp. 29-32)

เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นมีแนวทางการปฏิบัติที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพ หลักสูตรแกนกลางฯ จึงกำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นใน 4 ด้าน ได้แก่ ภาษาเพื่อการสื่อสาร, ภาษาและวัฒนธรรม, ภาษากับความสัมพันธ์สู่กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น, และภาษากับความสัมพันธ์สู่ชุมชนและโลก (สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2556, น. 2-3) ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ภาษาเพื่อการสื่อสารจะแบ่งเป็นภาษาในการนำเสนอข้อมูล (การอ่านและการฟัง)

และภาษาในการรับข้อมูล (การเขียนและการพูด) การพูดสื่อสารนั้นมีความสำคัญอย่างมาก การใช้ชีวิตของมนุษย์นั้นตั้งอยู่บนกระบวนการส่งต่อข้อความซึ่งกันและกัน ดังนั้นการพูดอันเป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสารหรือการนำเสนอข้อมูลจึงเป็นทักษะที่ขาดไม่ได้ในการมีความสามารถทางภาษา (鎌田 [Kamada], 2001, p. 6) การพูดทำให้มนุษย์เข้าใจความหมายร่วมกัน เกิดการตอบสนองซึ่งกันและกัน ตลอดจนสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลได้ (ศิริรัตน์ กลยะณี, และพระมหาขวัญชัย กิตติปาโล, 2558, น. 21-22) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของการศึกษาภาษาญี่ปุ่นนั้นกล่าวได้ว่าความสามารถในการสื่อสารเป็นเป้าหมายหลักของการเรียนการสอน (Herniwati, 2018, p. 52) เมื่อผู้เรียนสามารถพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นได้ ก็จะสามารถต่อยอดในการศึกษา การแสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ สามารถใช้ภาษาเพื่อติดต่อกับต่างประเทศและสร้างความเข้าใจในวัฒนธรรมที่หลากหลายตลอดจนวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก อันนำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับต่างประเทศในด้านต่าง ๆ สืบต่อไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 220)

อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยมักมีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นหลายประการ อาทิ ผู้เรียนฟังคำถามเข้าใจแต่ตอบกลับไม่ได้ ผู้เรียนฟังคำถามเข้าใจและตอบกลับได้ แต่มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจนไม่สามารถฟังเข้าใจได้ เป็นต้น สาเหตุของการไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนการสอนคือ ภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่นมีความแตกต่างกันมาก (language distance) เนื่องจากมีแบบลักษณ์ภาษา (typology) ที่แตกต่างกัน กล่าวคือ มีการเรียงคำที่แตกต่างกัน จึงทำให้ผู้เรียนชาวไทยเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นได้ยาก (กนกวรรณ เลหาบุรณะกิจ คณะศึกษาศาสตร์, 2565, น. 97-98) นอกจากนี้ ผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาญี่ปุ่นนอกประเทศญี่ปุ่นมักจะมีโอกาสในการสัมผัสภาษาญี่ปุ่นที่จำกัด จึงทำให้ไม่มีโอกาสในการฝึกฝนภาษาได้อย่างเพียงพอ (อัจฉรา อังตระกูล, 2552, น. 159; ศิริรัตน์ ปิงเมือง, จันทร์พร พรหมมาศ, และเด่นชัย ปราบจันดี, 2564, น. 45) ยิ่งไปกว่านั้น การไม่เข้าใจวัฒนธรรมต่างประเทศยังส่งผลต่อการพูดภาษาต่างประเทศเช่นเดียวกัน ดังที่ Canale, & Swain (1980, pp. 28-29) กล่าวถึงสามมิติยะเชิงการสื่อสาร (communicative competence) ว่าประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ ได้แก่ สามมิติยะไวยากรณ์ (grammatical competence), สามมิติยะภาษาในสังคม (sociolinguistic competence), และสามมิติยะกลยุทธ์ (strategic competence) สามมิติยะภาษาในสังคม หมายถึงความเข้าใจเกี่ยวกับบริบททางสังคมวัฒนธรรมที่สัมพันธ์กับวิธีการใช้ภาษานั้น ๆ กล่าวคือ ปัจเจกจะใช้ภาษาได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับความเข้าใจที่ตนมีต่อสังคมและวัฒนธรรมของภาษานั้น ๆ นั่นเอง Cohen (2010, p. 14) อธิบายในลักษณะเดียวกันว่าการมีความรู้เกี่ยวกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของภาษาจะช่วยให้ผู้พูดสามารถผลิตวาทกรรม (speech act) เพื่อสื่อความหมายได้โดยไม่เกิดความเข้าใจผิด หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่ามีความสามารถเชิงวัจนปฏิบัติ (pragmatic ability) ในบริบทของการพูดสื่อสารนั้น ถ้าหากผู้พูดมีความสามารถเชิงวัจนปฏิบัติแล้ว ผู้พูดจะสามารถพูดได้

ถูกต้องตามมารยาท กาลเทศะ ตลอดจนถึงสื่อสารได้อย่างเข้าใจได้ (comprehensible) (Cohen, 2010, p. 4)

สำหรับปัญหาทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย ทศนีย์ เมธาพิสิฐ (2547, น. 62-69) กล่าวถึงสาเหตุที่ผู้เรียนชาวไทยไม่สามารถพูดภาษาญี่ปุ่นได้ดีว่าเป็นผลมาจากการไม่เข้าใจโลกทัศน์ของญี่ปุ่นที่แฝงอยู่ในภาษา เนื่องจากการแสดงออกทางภาษามีรากฐานมาจากวัฒนธรรมและแนวคิดของชนชาติที่แตกต่างกัน อาทิ วัฒนธรรมการแสดงอารมณ์และความรู้สึกที่วัฒนธรรมญี่ปุ่นมองว่าความรู้สึกเป็นเรื่องส่วนบุคคล จึงไม่สามารถบรรยายอารมณ์ความรู้สึกของบุคคลอื่นได้โดยตรง จะต้องใช้วิธีการพูดแบบอื่น อาทิ “チャリサは新聞を読みたい。” (ชาลิสายากอ่านหนังสือพิมพ์) จะเป็นประโยคที่ไม่ถูกต้อง จะต้องกล่าวว่า “チャリサは新聞を読みたがっていません。” (ชาลิสายากอ่านหนังสือพิมพ์) หรือ “チャリサは新聞を読みたいと言っています。” (ชาลิสายากบอกว่าอยากอ่านหนังสือพิมพ์) เพื่อหลีกเลี่ยงการแสดงความรู้สึกของบุคคลที่สามจากมุมมองของตนเอง และใช้วิธีการพูดที่เป็นการแสดงการคาดคะเน (ทำทำอยาก...) หรือการอ้างอิง (บอกว่าอยาก...) จะเห็นได้ว่าถ้าหากผู้เรียนชาวไทยไม่เข้าใจวัฒนธรรมดังกล่าวดีเพียงพอจะทำให้สื่อสารได้ไม่มีประสิทธิภาพ 郭[Kaku] (2013, pp. 117-119) ยังกล่าวถึงความสำคัญของความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นว่าจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและถอดความหมายที่ซ่อนอยู่ในถ้อยคำได้ (言葉の奥にある解釈的意味) ถ้าหากผู้เรียนไม่มีความเข้าใจวัฒนธรรมแต่มีเพียงความรู้คำศัพท์และไวยากรณ์ ผู้เรียนจะทำได้เพียงแปลความหมายที่ผิวเผินเท่านั้น (翻訳可能な表面的な意味) ดังที่พัชรพรธน์ สุวรรณภูมิ, และพิมพ์ชัย บุญปัญญาโรจน์ (2559, น. 90) กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทยผ่านแอปพลิเคชันแชทว่า ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดคือการใช้คำศัพท์อันเป็นผลมาจากการไม่เข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่แฝงอยู่ในคำและความหมายของคำ 国際交流基金[The Japan Foundation] (2017, p. 6) กล่าวในลักษณะเดียวกันว่าความเข้าใจวัฒนธรรม (異文化理解能力) จะต้องควบคู่ไปกับความสามารถในการสื่อสาร (課題遂行能力) เพื่อให้ผู้พูดสามารถสื่อสารกับคู่สนทนาได้อย่างหลากหลายไปตามความเหมาะสมของบริบท และนำไปสู่การสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีซึ่งกันและกัน ในทางตรงกันข้าม เมื่อผู้พูดขาดความเข้าใจวัฒนธรรมที่เพียงพอจะสามารถทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารตลอดได้ ดังที่พร้อมพรธน์ พรหมพิทยายุทธ (2550, น. 44-53) กล่าวถึงความไม่เข้าใจวัฒนธรรมซึ่งกันและกันระหว่างคนญี่ปุ่นกับคนไทยที่นำไปสู่การใช้คำศัพท์ มารยาทและข้อห้ามในการพูดที่ไม่ถูกต้อง และในท้ายที่สุดก็นำไปสู่ความไม่พอใจและการขัดแย้งกันทางการสื่อสาร

เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นสามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นควบคู่ไปกับการเข้าใจวัฒนธรรมได้จริง การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ (Content and Language Integrated Learning: CLIL) จึงได้รับการพัฒนาขึ้นมา การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการเป็นการใช้ภาษาต่างประเทศในการจัดการเรียนรู้วิชาเนื้อหาต่าง

ๆ ที่ไม่ใช่วิชาภาษาโดยตรง จะให้ความสำคัญทั้งภาษาที่สอนและเนื้อหาที่สอน ดังนั้นผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ทั้งความรู้ในเนื้อหาและทักษะทางภาษา (พรณวลัย เกวระ, 2559, น. 33; Puffer, 2007, p. 1; Coyle, Hood, & Marsh, 2010) เมื่อผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ ผู้เรียนจะไม่เรียนภาษาญี่ปุ่นและวัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่างแยกองค์ประกอบกันอีกต่อไป แต่จะเรียนทั้งภาษาญี่ปุ่นและวัฒนธรรมญี่ปุ่นควบคู่ผสมผสานไปด้วยกัน เมื่อสามารถจัดการเรียนรู้ทั้งทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นและเนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นให้ควบคู่ไปด้วยกันแล้ว การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้อย่างมีความหมาย ผู้เรียนจะมีโอกาสเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรม นั่นคือ มองเห็นวัฒนธรรมที่แฝงอยู่ในภาษา นำไปสู่การเกิดทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นด้วยความสามารถเชิงวัจนปฏิบัติอันเป็นความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นได้อย่างสอดคล้องกับวัฒนธรรมญี่ปุ่น สามารถสื่อสารความคิดและเจตนาของตนได้มีประสิทธิภาพและคงสัมพันธ์มิติที่ดีกับคู่สนทนาตามหลักการยาททางสังคม เกิดการเรียนรู้อย่างรอบด้านและเชิงลึกเพื่อพัฒนาความเข้าใจทางวัฒนธรรมระดับสูงที่ข้ามผ่านการรู้จักวัฒนธรรมญี่ปุ่นเพียงผิวเผินได้ ผู้เรียนจะกลายเป็นผู้ที่หัดสื่อสารได้จริง และมีความเข้าใจทางวัฒนธรรมที่จะเติบโตไปเป็นพลโลกได้

ในประเทศไทยมีการให้ความสนใจกับการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการอย่างกว้างขวาง และมีการวิจัยเพื่อพัฒนานวัตกรรมการศึกษาตามแนววิทยภาษาบูรณาการเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนรู้ อาทิ ขวัญจิตต์ สุวรรณพันธ์ (2557) ที่ทำวิจัยเพื่อส่งเสริมการตระหนักรู้ในวัฒนธรรมและความสามารถทางด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษของนิสิตปริญญาตรี จาริณี จันทร์ศรี (2558) ที่ทำวิจัยเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษ ความรู้เนื้อหาและวัฒนธรรมการเกษตร นิสิตปริญญาตรี และอาทิศย์ ศรีจันทร์ดร (2560) ที่ทำวิจัยเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างไรก็ตามการพัฒนานวัตกรรมการศึกษาตามแนววิทยภาษาบูรณาการในประเทศไทยยังมุ่งเน้นที่ทักษะภาษาอังกฤษและยังไม่พบงานวิจัยที่ส่งเสริมทักษะภาษาญี่ปุ่น จากความสำคัญของปัญหาทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นอันเนื่องมาจากการขาดความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้ที่มีทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นควบคู่ไปกับการมีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมญี่ปุ่น เพื่อให้มีทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่ลึกซึ้งอันจะนำไปสู่โอกาสในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมญี่ปุ่นด้วยภาษาญี่ปุ่น เป็นการส่งเสริมประสบการณ์สัมผัสภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนให้มากขึ้น ตลอดจนให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมญี่ปุ่นเพื่อส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมโดยไม่แยกเด็ดขาด

จากการเรียนรู้ทักษะทางภาษา และทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการพูดสื่อสารภาษาและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่างคงทนได้ในที่สุด

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80

2. เพื่อใช้และศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

2.1 เปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.2 เปรียบเทียบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.3 ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน แต่ละขั้นตอนมี 3 ด้าน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

1. ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ มีคุณสมบัติ ดังนี้

1.1 เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง จำนวน 1 คน

1.2 เป็นผู้สอนระดับอุดมศึกษา สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง จำนวน 1 คน

1.3 เป็นผู้สอนระดับมัธยมศึกษา วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น วิทยฐานะชำนาญการเป็นต้นไป จำนวน 3 คน

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา ญ 20242 ญี่ปุ่นศึกษา 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 12 คน รายละเอียดดังนี้

2.1 การประเมินแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1 : 1) ด้วยนักเรียนจำนวน 3 คน ได้แก่ นักเรียนที่มีคุณลักษณะสูงจำนวน 1 คน, นักเรียนที่มีคุณลักษณะปานกลางจำนวน 1 คน, และนักเรียนที่มีคุณลักษณะต่ำจำนวน 1 คน

2.2 การประเมินประสิทธิภาพแบบกลุ่มเล็ก ด้วยนักเรียนจำนวน 9 คน ได้แก่ นักเรียนที่มีคุณลักษณะสูงจำนวน 3 คน, นักเรียนที่มีคุณลักษณะปานกลางจำนวน 3 คน, และนักเรียนที่มีคุณลักษณะต่ำจำนวน 3 คน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

1. หลักสูตรรายวิชา ญ 20242 ญี่ปุ่นศึกษา 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 日本へ行きます (ไปญี่ปุ่น) ทั้งหมด 5 เรื่อง ได้แก่ 1) การทักทายเบื้องต้น, 2) การรับประทานอาหาร, 3) การเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยว, 4) การซื้อของ, และ 5) การท่องเที่ยวในญี่ปุ่น

ขอบเขตด้านตัวแปร

1. ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้
2. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 80/80

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนภาษาญี่ปุ่นในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิษณุโลก อุตรดิตถ์

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา ญ 20242 ญี่ปุ่นศึกษา 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้องเรียน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

1. หลักสูตรรายวิชา ญ20242 ญี่ปุ่นศึกษา 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 日本へ行きます (ไปญี่ปุ่น) 5 เรื่อง ได้แก่ 1) การทักทายเบื้องต้น, 2) การ
รับประทานอาหาร, 3) การเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยว, 4) การซื้อของ, และ 5) การท่องเที่ยวในญี่ปุ่น

ขอบเขตด้านตัวแปร

1. ตัวแปรต้น คือ การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ
2. ตัวแปรตาม คือ
 - 2.1 ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น
 - 2.2 ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ** หมายถึง การปฏิบัติการต่าง ๆ ใน
การจัดการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่จัดการเรียนการสอนภาษาและเนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่น
ควบคู่กัน โดยมีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรม
ญี่ปุ่น การเรียนรู้ดังกล่าวจะเป็นการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่างมีความสัมพันธ์กันเพื่อให้
ผู้เรียนเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ลุ่มลึกและเชื่อมโยงวัฒนธรรมที่แฝงอยู่ในภาษาได้ นำไปสู่ทักษะการพูด
สื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่ใช้สื่อสารความคิดและเจตนาอารมณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพสอดคล้องตาม
วัฒนธรรมญี่ปุ่น ตลอดจนความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่างลึกซึ้ง มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมทั้งหมด 4
ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนนำเสนอบทสนทนาภาษาญี่ปุ่นด้วยสื่อ
ที่หลากหลาย จากนั้นผู้เรียนศึกษาคำศัพท์, สำนวน, ไวยากรณ์, และเนื้อหาวัฒนธรรมต่าง ๆ ในบท
สนทนาโดยไม่แบ่งแยกความรู้ภาษาและวัฒนธรรมอย่างเบ็ดเสร็จ หากแต่เรียนรู้ผสมผสานกันอย่าง
กลมกลืน ผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะแนวทางการศึกษาด้วยเทคนิคต่าง ๆ และกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วย
ตนเอง

ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้ เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาวัฒนธรรม
ญี่ปุ่นที่ปรากฏในบทสนทนาด้วยตนเองโดยมีผู้สอนให้ข้อเสนอแนะ ผู้เรียนนำเสนอเนื้อหาใหม่อย่าง
เป็นระบบด้วยเทคนิคต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อหาอย่างลึกซึ้ง

ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนศึกษาและวิเคราะห์คำศัพท์, สำนวน, และไวยากรณ์ที่ปรากฏในบทสนทนาด้วยตนเองโดยมีผู้สอนให้ข้อเสนอแนะ และฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างง่ายเพื่อเป็นพื้นฐานก่อนการฝึกใช้ภาษาที่ซับซ้อนขึ้น

ขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนมอบหมายภาระงานให้ผู้เรียน ภาระงานเป็นกิจกรรมการพูดสื่อสารที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง ภาระงานที่มอบหมายกำหนดให้ผู้เรียนใช้ความรู้วัฒนธรรมและภาษาที่ศึกษามาสร้างบทสนทนาด้วยตนเอง ผู้เรียนต้องแสดงทักษะการพูดสื่อสารที่สะท้อนความเข้าใจในวัฒนธรรมได้อย่างชัดเจน

2. ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง คุณภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งประเมินโดยความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ แบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตามแนวคิดของ Likert โดยใช้เกณฑ์ตัดสินคือ ค่าเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 3.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยกว่า 1.00

3. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ ตามเกณฑ์ 80/80 หมายถึง คุณภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งพิจารณาจาก

80 ตัวที่หนึ่ง หมายถึง ร้อยละของค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมและใบงานต่าง ๆ ที่แสดงถึงทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ระหว่างเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ มีค่าเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

80 ตัวที่สอง หมายถึง ร้อยละของค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ผู้เรียนได้ทำแบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ มีค่าเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

4. ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นทางวาจา เพื่อถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกโต้ตอบกับคู่สนทนาในการแนะนำตนเอง, อาหารที่รับประทาน, สถานที่ท่องเที่ยว, สินค้าที่ซื้อ, และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ทำ โดยใช้ภาษาญี่ปุ่นได้อย่างสอดคล้องกับหลักวัฒนธรรมญี่ปุ่น มีทั้งหมด 4 องค์ประกอบ ได้แก่ การมีปฏิสัมพันธ์, การออกเสียง, การใช้คำศัพท์, และการใช้ไวยากรณ์ ประเมินด้วยแบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 9 ข้อ และเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพของ 国際教育促進協会[Association of International Educational Exchange] (n.d.)

5. ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น หมายถึง การรับรู้ในสาระและแปลความหมายของขนบธรรมเนียมและมารยาทของคนญี่ปุ่น สถานที่ที่มีชื่อเสียง ตลอดจนรูปแบบการใช้ชีวิตประจำวัน

ของคนญี่ปุ่น มีทั้งหมด 4 ระดับ ได้แก่ การจำ, การเข้าใจ, การนำไปใช้, และการวิเคราะห์ ประเมิน ด้วยแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 20 ข้อ

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ สูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ สูงกว่าก่อนเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

ได้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการที่มีคุณภาพสำหรับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นให้มีโอกาสเรียนรู้ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นอย่างสัมพันธ์กับความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นและพัฒนาทักษะการพูดที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมญี่ปุ่น ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นที่สนใจกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการสามารถนำกิจกรรมไปประยุกต์ใช้กับผู้เรียนในบริบทของตนเองได้ ตลอดจนจนถึงสถานศึกษาที่สนใจกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการสามารถนำไปประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดให้เหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ ได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช ๒๕๕๑ และการนำไปใช้
 - 1.1 วิสัยทัศน์
 - 1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
 - 1.3 คุณภาพผู้เรียน
 - 1.4 คำอธิบายรายวิชา
 - 1.5 โครงสร้างรายวิชา
2. กิจกรรมการเรียนรู้
 - 2.1 ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้
 - 2.2 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
 - 2.3 การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้
3. การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ
 - 3.1 แนวคิดของการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ
 - 3.2 แนวคิดของการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการในบริบทของภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ
 - 3.3 แนวทางการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ
4. ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น
 - 4.1 ความหมายของทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น
 - 4.2 องค์ประกอบของทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น
 - 4.3 แนวทางการวัดและประเมินผลทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น
5. ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น
 - 5.1 ความหมายของความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น
 - 5.2 ระดับของความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น
 - 5.3 แนวทางการวัดและประเมินผลความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยของไทย
 - 6.2 งานวิจัยของต่างประเทศ

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ และการนำไปใช้

วิสัยทัศน์

วิสัยทัศน์ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นเน้นย้ำความรู้ ทักษะ และเจตคติทั้งหมด 5 ด้าน ส่งเสริมต่อเนื่องกันและเชื่อมโยงเป็นวัฏจักร ดังนี้ (สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2556, น. 2)

- 1) การมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
- 2) การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ
- 3) การใช้ภาษาถ่ายทอดความรู้ความคิดและวัฒนธรรมไทยได้อย่างสร้างสรรค์
- 4) การมีเจตคติที่ดีต่อภาษา
- 5) การใช้ภาษาแสวงหาความรู้เพื่อศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า วิสัยทัศน์ของการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นที่สัมพันธ์กับการส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น คือ วิสัยทัศน์ข้อที่ 2 การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ และวิสัยทัศน์ที่สัมพันธ์กับการส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรม คือ วิสัยทัศน์ข้อที่ 1 การมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รายละเอียดเพิ่มเติมมีในหัวข้อที่ 1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ดังนี้

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระสำคัญในการเรียนภาษาญี่ปุ่นตามกรอบหลักสูตรแกนกลางฯ มีทั้งหมด 4 สาระ ดังนี้ (สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2556, น. 2-3)

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาญี่ปุ่นในการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ สรุปความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม สาระภาษาเพื่อการสื่อสารมีมาตรฐานการเรียนรู้ทั้งหมด 3 มาตรฐาน ดังนี้

- 1) มาตรฐาน 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

2) มาตรฐาน 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

3) มาตรฐาน 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาญี่ปุ่นตามแบบแผนและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รู้และเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของภาษาต่างประเทศที่เรียนกับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม สาระภาษาและวัฒนธรรมมีมาตรฐานการเรียนรู้ทั้งหมด 2 มาตรฐาน ดังนี้

1) มาตรฐาน 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของภาษาต่างประเทศที่เรียน และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

2) มาตรฐาน 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของภาษาต่างประเทศที่เรียนและวัฒนธรรมของไทย และนำไปใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์สู่กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาญี่ปุ่นในการเชื่อมโยงความรู้อีกกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน สาระภาษากับความสัมพันธ์สู่กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นมีทั้งหมดมาตรฐานการเรียนรู้ทั้งหมด 1 มาตรฐาน ดังนี้

1) มาตรฐาน 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนในการเชื่อมโยงความรู้อีกกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์สู่ชุมชนและโลก การใช้ภาษาญี่ปุ่นในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก สาระภาษากับความสัมพันธ์สู่ชุมชนและโลกมีทั้งหมดมาตรฐานการเรียนรู้ทั้งหมด 2 มาตรฐาน ดังนี้

1) มาตรฐาน 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

2) มาตรฐาน 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า จากวิสัยทัศน์ทั้งหมด 5 ข้อสามารถนำไปสู่สาระ 4 สาระ และมาตรฐานการเรียนรู้ 8 มาตรฐาน สาระที่สัมพันธ์กับการส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น คือ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการฟังและพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตลอดจนจนถึงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และสาระที่สัมพันธ์กับการส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรม คือ สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม โดยผู้เรียนจะได้ศึกษาวัฒนธรรม

ญี่ปุ่น เปรียบเทียบเพื่อให้เห็นความเหมือนและความแตกต่างกับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม หรือศึกษาวิเคราะห์วัฒนธรรมด้วยกระบวนการคิดขั้นสูงนั่นเอง

คุณภาพผู้เรียน

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 224-226) ได้กำหนดให้ผู้เรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคุณภาพทางด้านภาษาต่างประเทศ ดังนี้

1) ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือก/ระบุหัวข้อเรื่องใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2) สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคม และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือตอบรับ และปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3) พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

4) เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคลและโอกาสตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5) เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

6) ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7) ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8) ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จาก สื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่นเป็นภาษาต่างประเทศ

9) มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่อง เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

10) ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentence) สื่อความหมายตาม บริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการ และไม่เป็นการ

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ในการวิจัยครั้งนี้ การส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นจะทำให้ ผู้เรียนเกิดคุณภาพข้อที่ 3 คือ ผู้เรียนจะพูดภาษาญี่ปุ่นเกี่ยวกับตนเองเพื่อบรรยายประสบการณ์ ความรู้สึก ความคิดเห็นต่อสิ่งต่าง ๆ ได้ และเกิดคุณภาพข้อที่ 7 คือ ผู้เรียนจะใช้ภาษาญี่ปุ่นสื่อสารใน สถานการณ์จำลองได้ และการส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมจะทำให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพข้อที่ 4 คือ ผู้เรียนจะใช้ภาษา น้ำเสียง กิริยาท่าทางตามลักษณะทางวัฒนธรรมของภาษาญี่ปุ่นได้ อธิบายเกี่ยวกับ ชีวิตความเป็นอยู่ของคนญี่ปุ่นได้ และเกิดคุณภาพข้อที่ 5 คือ ผู้เรียนจะเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมญี่ปุ่น ตลอดจนนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมได้ เพื่อให้ เป็นผู้ที่เข้าใจความแตกต่างหลากหลายทางวัฒนธรรมนั่นเอง

คำอธิบายรายวิชา

หลักสูตรรายวิชาญี่ปุ่นศึกษา 2 รหัส ญ20242 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี กำหนดคำอธิบายรายวิชา ดังนี้

ศึกษาทักษะภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ในเรื่อง เสียงสระ พยัญชนะ การอ่านและเขียนตัวอักษร ค่ะตะกะนะ จำนวนนับ ภาษาท่าทาง คำสั่ง คำขอร้อง สำนวนที่ใช้ในห้องเรียนและชีวิตประจำวัน บท สนทนาสั้น ๆ ความเหมือนและความแตกต่างในเรื่องเสียงของภาษาญี่ปุ่นกับภาษาไทย ตลอดจนการใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางที่เหมาะสมตามวัฒนธรรมญี่ปุ่น รู้จักขนบธรรมเนียมประเพณี เทศกาล ความเชื่อ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ตามกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ปฏิบัติ ตามคำสั่ง คำขอร้อง ภาษาท่าทาง บทสนทนาสั้น ๆ ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เปรียบเทียบความ เหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาญี่ปุ่นกับภาษาไทย สนทนาตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงหรือ

จำลองในห้องเรียน และสถานศึกษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และสืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ทั้งในและนอกสถานศึกษา

เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น มีระเบียบวินัย ใฝ่รู้ใฝ่เรียน มุ่งมั่นในการทำงาน มีจิตสาธารณะ ซื่อสัตย์สุจริต อยู่อย่างพอเพียง รักความเป็นไทย ภูมิใจและรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ มีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับการเรียนภาษาญี่ปุ่น เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ และทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข

และกำหนดผลการเรียนรู้ทั้งหมด 10 ผลการเรียนรู้ ดังนี้

- 1) เข้าใจคำสั้ง คำขอร้อง ภาษาท่าทาง และประโยคง่าย ๆ
- 2) เข้าใจเสียงสระ พยัญชนะ การอ่านและเขียนตัวอักษรคะตะกะนะ และคำศัพท์ง่าย ๆ
- 3) อ่านออกเสียงคำ กลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง
- 4) เข้าใจคำ กลุ่มคำ โดยถ่ายโอนเป็นภาพหรือสัญลักษณ์ง่าย ๆ หรือถ่ายโอนข้อมูลจากภาพ หรือสัญลักษณ์เป็นประโยค หรือข้อความสั้น ๆ
- 5) เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเสียงของภาษาญี่ปุ่นกับภาษาไทย
- 6) ใช้ภาษาสื่อสารกับบุคคลตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน หรือสถานศึกษา
- 7) เข้าใจรูปแบบพฤติกรรมการใช้ภาษา น้ำเสียง กริยาท่าทางตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
- 8) รู้จักเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของเจ้าของภาษา
- 9) เข้าร่วม และนำเสนอกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ
- 10) สืบค้นข้อมูล ความรู้จากสื่อและแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ทั้งในและนอกสถานศึกษา

โครงสร้างรายวิชา

หลักสูตรรายวิชา ญ20242 ญี่ปุ่นศึกษา 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี กำหนดโครงสร้างรายวิชา ดังนี้

ตาราง 1 โครงสร้างรายวิชา ญ20242 ญี่ปุ่นศึกษา 2

ลำดับที่	หน่วยการเรียนรู้	แผนการจัด การเรียนรู้ที่	ผลการเรียนรู้	หัวข้อเรื่อง	เวลา (ชั่วโมง)	การวัดและ ประเมินผล
1-4	私の家族	1	1,2,6	● ของที่อยู่ในห้อง ● จำนวนและสมาชิกในครอบครัวของตนเอง ● สัตว์ที่ชอบ ● เวลาที่ทำกิจกรรมต่าง ๆ	10	-แบบฝึกหัด -แบบทดสอบ
5-10	日本へ 行きます	2	6,7,8,10	● การทักทายเบื้องต้น	10	-แบบฝึกหัด

สัปดาห์	หน่วยการเรียนรู้	แผนการจัด การเรียนรู้ที่	ผลการเรียนรู้	หัวข้อเรื่อง	เวลา (ชั่วโมง)	การวัดและ ประเมินผล
				• การรับประทานอาหาร • การเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยว • การซื้อของ • การท่องเที่ยวในญี่ปุ่น		-แบบทดสอบ
สอบทฤษฎีและปฏิบัติ กลางภาคเรียนที่ 1						
11-15	タイム 楽しい	3	2,3,4,5,6,9	• สถานที่ที่อยากไป • อาหารที่อยากกิน • สถานที่ที่รับประทาน อาหาร	10	-แบบฝึกหัด -แบบทดสอบ
16-20	学校の 一日	4	4,6,9,10	• วิชาที่ชอบ • ของที่อยู่ในห้องเรียน • จำนวนและสมาชิกใน ห้องเรียน • เวลาที่ทำกิจกรรมต่าง ๆ	10	-แบบฝึกหัด -แบบทดสอบ
สอบทฤษฎีและปฏิบัติ ปลายภาคเรียนที่ 1						

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 日本へ行きます (ไปญี่ปุ่น) เวลา 10 ชั่วโมงในการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

กิจกรรมการเรียนรู้

ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้

นักวิชาการหลายคนให้ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

สิริวรรณ สุวรรณอาภา (2545, น. 156) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง การนำผู้เรียนให้บรรลุจุดประสงค์ของบทเรียนตามที่กำหนดไว้ โดยกิจกรรมการเรียนการสอนมีความหมายเดียวกับกิจกรรมการเรียนรู้เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้เป็นคำใหม่ที่ได้รับการบัญญัติขึ้นเพื่อเน้นย้ำความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2546, น. 71; ศุภลักษณ์ ทองจีน, 2558, น. 111)

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546, น. 71-72) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง การปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ชั้นเรียนดำเนินไปอย่างราบรื่น และผู้เรียนเกิดการ

เรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ โดยจะต้องเน้นบทบาทของผู้เรียน แต่ผู้สอนต้องมีบทบาทร่วมในฐานะผู้อำนวยความสะดวก (facilitator) คือ เป็นผู้ให้คำปรึกษา ผู้กระตุ้นความคิด ผู้จัดระเบียบ ผู้แนะนำและผู้กำกับให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้ด้วยดี

สิริพัชร เจษฎาวิโรจน์ (2550, น. 53-54) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การกระทำสิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยผู้เรียนเป็นผู้ลงมือกระทำ หรือผู้เรียนและผู้สอนเป็นผู้ร่วมกันกระทำเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนทุกคนเรียนรู้ได้อย่างทั่วถึงตามความสามารถของตน มีความสนใจและสนุกสนานเพลิดเพลินไปกับการเรียน มีทักษะกระบวนการที่สำคัญ ตลอดจนพัฒนาการทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ (2553, น. 57) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การปฏิบัติการให้การจัดการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และผู้เรียนสามารถเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ถูกต้องได้

ศุภลักษณ์ ทองจีน (2558, น. 112) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง การปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนเพื่อให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งไว้

กุลิสรา จิตรชนวนิช (2562, น. 180-181) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง สภาพการเรียนรู้ที่กำหนดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การปฏิบัติการต่าง ๆ ในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยผู้เรียนจะต้องเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ และผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ตลอดจนควบคุมดูแลชั้นเรียนเพื่อให้การเรียนรู้ดำเนินไปด้วยดี ผู้เรียนมีความสนุกสนานไปกับการเรียนรู้และมีพัฒนาการรอบด้านสมบูรณ์

แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

นักวิชาการหลายคนเสนอแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546, น. 78-81) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีขั้นตอนการปฏิบัติการทั้งหมด 3 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นขั้นตอนที่เตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียนและสร้างความสนใจให้ผู้เรียนอยากรู้ อยากเห็น อยากคิด อยากทำ เพื่อเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่เข้าด้วยกัน
- 2) ขั้นปฏิบัติกิจกรรม (ขั้นสอน) เป็นขั้นตอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้
- 3) ขั้นสรุปและวัดผล เป็นขั้นตอนที่สรุปเนื้อหาที่เรียนมาทั้งหมดทั้งความรู้ ความคิด เจตคติ และทักษะที่ผู้เรียนได้รับ ตลอดจนการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนอาจเป็นผู้สรุปเอง หรือผู้สอนสรุปร่วมกับผู้เรียน

สิริวรรณ ศรีพหล (2550, น. 235-239) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะต้องมี 3 ส่วน ดังนี้

1) กิจกรรมการเรียนการสอนขั้นนำ เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เร้าใจให้ผู้เรียนมีความสนใจในบทเรียนและอยากเรียนต่อไป ผู้สอนสามารถเลือกรูปแบบการจัดกิจกรรมในขั้นนี้ได้หลากหลาย อาทิ การเล่านิทาน การสนทนา การใช้คำถาม การทนายปัญหา การอ่านข้อความที่น่าสนใจ การแสดงละครสั้น เกมจำลองสถานการณ์ การสาธิต

2) กิจกรรมการเรียนการสอนขั้นปฏิบัติ เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ ผู้สอนสามารถเลือกรูปแบบการจัดกิจกรรมในขั้นนี้ได้หลากหลาย อาทิ การอภิปราย การบรรยาย การอ่าน การสังเกตและการจดบันทึก การค้นคว้าในห้องสมุด การทดลอง การสาธิต

3) กิจกรรมการเรียนการสอนขั้นสรุป เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้สรุปการเรียนรู้ทั้งหมดเพื่อให้เกิดมโนคติ ผู้สอนสามารถเลือกรูปแบบการจัดกิจกรรมในขั้นนี้ได้หลากหลาย อาทิ การสรุปการอภิปราย, การทำรายงานกลุ่ม/บุคคล, การเรียงความ, การใช้โสตทัศนูปกรณ์, การสนทนาซักถาม, การใช้คำถาม, การใช้เกม, การมอบหมายงานให้ไปปฏิบัติ, การจัดแสดง, การจัดนิทรรศการ, การจัดป้ายนิเทศ, การศึกษานอกสถานที่

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ (2553, น. 59-64) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้นี้ต้องเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้กระทำกิจกรรม ผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกระหว่างการทำกิจกรรม โดยกิจกรรมการเรียนรู้อาจเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยกระบวนการต่าง ๆ แต่ละกระบวนการอาจจะมีขั้นตอนไม่เหมือนกัน ผู้สอนต้องเลือกให้เหมาะสมกับบริบทของห้องเรียน ตัวอย่างของกระบวนการต่าง ๆ ได้แก่ กระบวนการสร้างความคิดรวบยอด, กระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ, กระบวนการปฏิบัติ, กระบวนการสร้างเจตคติ, กระบวนการสร้างค่านิยม, กระบวนการกลุ่ม, กระบวนการความรู้ความเข้าใจ, กระบวนการสร้างความตระหนัก, กระบวนการแก้ปัญหา, กระบวนการความคิดสร้างสรรค์, กระบวนการทางคณิตศาสตร์, กระบวนการทางวิทยาศาสตร์, กระบวนการทางภาษาศาสตร์, และกระบวนการจัดการเรียนรู้ 9 ประการ

กุลิสรา จิตรชญาวนิช (2562, น. 180-181) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้อาจมีขั้นตอนสำคัญ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน/ขั้นเตรียมความพร้อม เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียน หรือกระตุ้นผู้เรียนให้พร้อมในการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ อาทิ การใช้เพลง การใช้เกม การชมวิดีโอทัศน์

2) ขั้นการจัดการเรียนรู้ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนนำเสนอเนื้อหาและให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่ผู้สอนได้วางแผนไว้อย่างเป็นระบบ

3) ขั้นสรุป เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนและ/หรือผู้เรียนสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ ตลอดจนถึงตรวจสอบพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าตรงตามวัตถุประสงค์หรือไม่

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นสามารถใช้กระบวนการได้อย่างหลากหลาย มีขั้นตอนที่เป็นระบบ ผู้เรียนจะมีบทบาทสำคัญเป็นผู้ทำกิจกรรม และผู้สอนมีบทบาทเพียงเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ผู้สอนจะต้องเลือกกระบวนการที่เหมาะสมกับบริบทของห้องเรียน และสามารถนำผู้เรียนไปสู่การเรียนรู้ตามจุดประสงค์ได้จริง ซึ่งแต่ละกระบวนการอาจจะมีขั้นตอนในรายละเอียดที่ต่างกันไป

นอกจากนี้ นักวิชาการหลายคนยังเสนอหลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสม มีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน ดังนี้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546, น. 73-76) เสนอหลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด 11 ประการ ดังนี้

- 1) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของหลักสูตร
- 2) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การสอน
- 3) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องสอดคล้องและเหมาะสมกับวัย ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียน

- 4) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องสอดคล้องกับลักษณะของเนื้อหาวิชา
- 5) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีลำดับขั้นตอน
- 6) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องน่าสนใจและใช้สื่อการสอนที่เหมาะสม
- 7) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องให้ผู้เรียนเป็นผู้กระทำกิจกรรม
- 8) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องท้าทายความคิดความสามารถของผู้เรียน
- 9) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องใช้เทคนิควิธีการสอนที่หลากหลาย
- 10) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องให้บรรยากาศที่รื่นรมย์ สนุกสนาน และเป็นกันเอง
- 11) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีการวัดผลการใช้กิจกรรม

สิริพัทธ์ เจริญโรจน์ (2550, น. 54-55) เสนอหลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด 13 ประการ ดังนี้

- 1) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องแสดงเนื้อหาของความรู้ที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่ด้านการปฏิบัติจริง
- 2) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องเหมาะสมกับวัย ความสามารถ ความต้องการ ความสนใจ และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
- 3) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องสอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างผู้เรียน
- 4) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างทั่วถึงทุกคน
- 5) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีจุดมุ่งหมายทั้งพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย

- 6) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีลำดับขั้นตอน การสรุป และการวัดผลการปฏิบัติ
- 7) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องจัดด้วยเทคนิคและทักษะต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับบริบทของ

รายวิชา

- 8) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องใช้เวลาอย่างพอเหมาะ
- 9) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีความหลากหลาย
- 10) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้หลายทาง
- 11) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องส่งเสริมพัฒนาการทางความคิด
- 12) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องเปิดกว้างต่อผู้เรียน พัฒนาให้ผู้เรียนใช้ความคิดอย่างมีเหตุผล

และสร้างสรรค์

- 13) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีการประเมินผลการใช้กิจกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ (2553, น. 7-9) เสนอหลักการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 18 ประการดังนี้

- 1) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดอยู่เสมอ
- 2) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้โดยการกระทำ
- 3) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม
- 4) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนแก้ปัญหาด้วยตนเอง
- 5) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีเทคนิควิธีที่หลากหลาย
- 6) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีการเตรียมตัวมาล่วงหน้า
- 7) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดอย่างกว้างขวาง
- 8) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีการประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ
- 9) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีสื่อการจัดการเรียนรู้
- 10) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีการจูงใจผู้เรียน
- 11) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีกิจกรรมที่หลากหลาย
- 12) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนในทุก ๆ ด้านทั้งร่างกาย อารมณ์

สังคม และสติปัญญา

- 13) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องส่งเสริมการบูรณาการกับวิชาต่าง ๆ
- 14) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน
- 15) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องจัดการเรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- 16) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องส่งเสริมการใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5
- 17) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับวัย ความสามารถ และ

ประสบการณ์เดิมของผู้เรียน

18) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยด้วยการให้รับฟังมุมมองที่หลากหลาย

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีต้องดำเนินตามหลักการที่หลากหลายเพื่อให้ชั้นเรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ตามจุดประสงค์ที่วางไว้บนฐานของการจัดการเรียนรู้ที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง สรุปได้ทั้งหมด 14 หลักการ ดังนี้

1) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องเหมาะสมกับวัย ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียนที่แตกต่างกันหลากหลายไปตามบุคคล

2) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีการวัดผลอย่างสม่ำเสมอ

3) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องดำเนินการด้วยเทคนิควิธีการที่หลากหลาย

4) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือกระทำและเรียนรู้ด้วยตนเอง

5) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องเหมาะสมกับบริบทและธรรมชาติของรายวิชา

6) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีลำดับขั้นตอน

7) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องท้าทายความคิดและความสามารถของผู้เรียน

8) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องสร้างการเรียนรู้ที่สนุกสนานเพลิดเพลิน

9) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องส่งเสริมการเรียนรู้ที่รอบด้านทั้งพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย

10) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องสอดคล้องกับหลักสูตรและจุดประสงค์การเรียนรู้

11) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องใช้เวลาพอเหมาะ

12) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกับเพื่อนร่วมชั้น

13) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องบูรณาการหลากหลายศาสตร์

14) กิจกรรมการเรียนรู้ต้องส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตย

การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้

นักวิชาการหลายคนเสนอแนวทางการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556, น. 8-12) กล่าวว่า เมื่อผลิตสื่อหรือชุดการสอนขึ้นแล้วต้องหาประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้

1) การทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว (1 : 1) หมายถึง การนำนวัตกรรมไปทดลองใช้กับบุคคล 1-3 คน โดยใช้ผู้ที่มีคุณลักษณะสูง, ปานกลาง, และต่ำ ชั้นนี้มุ่งเน้นว่าผู้เรียนไม่เข้าใจหรือไม่พอใจกับนวัตกรรมหรือไม่ และต้องหาเกณฑ์ประสิทธิภาพ E_1/E_2

2) การทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม (1 : 10) หมายถึง การนำนวัตกรรมไปทดลองใช้กับบุคคล 6-10 คน โดยใช้ผู้ที่มีคุณลักษณะสูง, ปานกลาง, และต่ำ ชั้นนี้มุ่งเน้นว่าผู้เรียนไม่เข้าใจหรือไม่

พอใจกับนวัตกรรมหรือไม่ และต้องหาเกณฑ์ประสิทธิภาพ E_1/E_2 เช่นเดียวกับการทดสอบประสิทธิภาพแบบเดียว (1 : 1)

3) การทดสอบประสิทธิภาพภาคสนาม (1 : 100) หมายถึง การนำนวัตกรรมไปทดลองใช้กับชั้นเรียนทั้งชั้น โดยปกติให้ใช้ 30 คน แต่สามารถอนุโลมให้เป็น 15 คนขึ้นไปได้ถ้าหากจำนวนผู้เรียนไม่เพียงพอ ชั้นนี้มุ่งเน้นว่าผู้เรียนไม่เข้าใจหรือไม่พอใจกับนวัตกรรมหรือไม่ และต้องหาเกณฑ์ประสิทธิภาพ E_1/E_2 เช่นเดียวกับการทดสอบประสิทธิภาพแบบเดียว (1 : 1)

เกณฑ์ประสิทธิภาพ E_1/E_2 นั้นมีความหมาย คือ E_1 (Efficiency of Process) หมายถึง พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) เป็นพฤติกรรมย่อยของผู้เรียนที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในการประกอบกิจกรรมที่กำหนดโดยผู้สอน สามารถวัดได้จากคะแนนการทำงานและการประกอบกิจกรรม และ E_2 (Efficiency of Product) หมายถึง พฤติกรรมสุดท้าย (ผลลัพธ์) เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหลังจากการเรียนการสอน สามารถวัดได้จากการสอบหลังเรียนและการสอบไล่ ทั้งค่า E_1 และค่า E_2 ต้องตั้งไว้ตั้งแต่แรกให้เท่ากัน

ในการตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพนั้น หากเป็นพฤติกรรมพุทธิพิสัยมักจะเป็น 90/90, 85/85, และ 80/80 หากเป็นพฤติกรรมเจตพิสัยซึ่งยากกว่ามักจะเป็น 75/75 หรือ 80/80 ค่าประสิทธิภาพอนุโลมให้คลาดเคลื่อนต่ำกว่าเกณฑ์ได้ไม่เกินร้อยละ 2.5 และคลาดเคลื่อนสูงกว่าเกณฑ์ได้ไม่เกินร้อยละ 2.5 โดยค่า E_1 กับ ค่า E_2 จะต้องห่างกันไม่เกินร้อยละ 5

รัตน์ บัณฑิต (2562, น. 37-38) กล่าวว่า การประเมินประสิทธิภาพของนวัตกรรมการศึกษาหลังจากผ่านการประเมินความสอดคล้องและความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ต้องนำนวัตกรรมไปทดลองใช้ตามขั้นตอนต่อไปนี้

1) การประเมินแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1 : 1) หมายถึง การนำนวัตกรรมไปทดลองใช้กับบุคคลที่มีคุณลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มเป้าหมายทั้งหมด 3 คน แบ่งเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะสูง 1 คน, ปานกลาง 1 คน, และต่ำ 1 คน ชั้นนี้มุ่งเน้นว่านวัตกรรมนั้นสร้างแรงจูงใจกับกลุ่มทดลองใช้อย่างไร คำสั่ง คำชี้แจง และรายละเอียดต่าง ๆ ในนวัตกรรมนั้นเป็นที่เข้าใจชัดเจนหรือไม่ ถ้าหากนวัตกรรมมีจุดบกพร่องต้องทำการแก้ไข

2) การประเมินประสิทธิภาพแบบกลุ่มเล็ก หมายถึง การนำนวัตกรรมที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับบุคคลที่มีคุณลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มเป้าหมายในจำนวนที่มากขึ้น อาจประเมินแบบหนึ่งต่อสาม (1 : 3) ที่เป็น 9 คน โดยแบ่งเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะสูง 3 คน, ปานกลาง 3 คน, และต่ำ 3 คน อาจจะเป็นประเมินแบบหนึ่งต่อสี่ (1 : 4) ก็ได้เช่นกัน

ในการประเมินประสิทธิภาพของนวัตกรรมนี้จะต้องหาค่าบ่งบอกดัชนีหรือเกณฑ์ประสิทธิภาพของนวัตกรรมที่เรียกว่า E_1/E_2 สามารถตั้งเกณฑ์เป็น 75/75, 80/80, หรือ 90/90 ขึ้นอยู่กับความยากของเนื้อหาสาระ

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมจะต้องหาค่า E_1/E_2 ค่า E_1 เป็นพฤติกรรมเชิงกระบวนการที่วัดได้จากคะแนนในการเรียนและทำกิจกรรม และค่า E_2 เป็นพฤติกรรมเชิงผลลัพธ์ที่วัดได้จากการสอบหลังเรียน ทั้งค่า E_1 และค่า E_2 ต้องตั้งให้เท่ากันตั้งแต่แรก เกณฑ์ที่ตั้งขึ้นกับความยากของพฤติกรรมที่ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุ ค่าประสิทธิภาพอนุโลมให้คลาดเคลื่อนต่ำกว่าเกณฑ์ได้ไม่เกินร้อยละ 2.5 และคลาดเคลื่อนสูงกว่าเกณฑ์ได้ไม่เกินร้อยละ 2.5 และค่า E_1 กับ ค่า E_2 ต้องห่างกันไม่เกินร้อยละ 5 ทั้งนี้ นักวิชาการหลายคนได้ให้แนวทางการปฏิบัติเพื่อหาประสิทธิภาพที่แตกต่างกัน ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 เพื่อให้เหมาะสมกับระดับของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยที่เป็นผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับต้น และเลือกใช้แนวทางของรัตนะ บัวสนธ์ (2562) ที่มี 2 ขั้นตอน ได้แก่ การประเมินแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1 : 1) และการประเมินประสิทธิภาพแบบกลุ่มเล็ก เนื่องจากแนวคิดของรัตนะ บัวสนธ์ (2562) เป็นการประเมินประสิทธิภาพนวัตกรรมการศึกษาทั้งรูปธรรม (วัสดุ อุปกรณ์ ครุภัณฑ์) และนามธรรม (รูปแบบ วิธีการ ทฤษฎี กลยุทธ์) ในขณะที่แนวคิดของชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) เป็นการประเมินประสิทธิภาพนวัตกรรมการศึกษาประเภทรูปธรรม (สื่อหรือชุดการสอน) เท่านั้น ดังนั้นแนวคิดของรัตนะ บัวสนธ์ (2562) จึงเหมาะสมกับการประเมินกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งเป็นนวัตกรรมการศึกษาประเภทนามธรรม นอกจากนี้แนวคิดของรัตนะ บัวสนธ์ (2562) ยังมีแนวทางการประเมินประสิทธิภาพของนวัตกรรมการศึกษาที่เหมาะสม คือ การประเมินแบบหนึ่งต่อหนึ่งเน้นการประเมินว่ากิจกรรมการเรียนรู้ที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียนมากน้อยเพียงใด ภาษาที่ใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้เป็นที่ชัดเจนมากน้อยเพียงใด การประเมินในขั้นตอนนี้ทำให้ทราบประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ในเบื้องต้นโดยสังเขป และเมื่อได้รับการแก้ไขปรับปรุงแล้วจึงจะนำมาประเมินประสิทธิภาพในขั้นตอนถัดมา คือ การประเมินประสิทธิภาพแบบกลุ่มเล็ก ซึ่งเป็นการประเมินความสามารถของผู้เรียนระหว่างเรียนกับหลังเรียน จึงทำให้มองเห็นประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ที่ชัดเจน คือ กิจกรรมการเรียนรู้นี้สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทั้งในแง่ของกระบวนการและผลลัพธ์สุดท้ายได้มากน้อยเพียงใด ดังนั้นแนวคิดของรัตนะ บัวสนธ์ (2562) จึงมีความเหมาะสมในการประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้มากกว่าแนวคิดของชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) ที่มุ่งเน้นการตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจและ/หรือพอใจกับนวัตกรรมนั้น ๆ อันเป็นสื่อหรือชุดการสอนมากน้อยเพียงใด

การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ

การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ (Content and Language Integrated Learning: CLIL) มีการใช้ชื่อภาษาไทยที่หลากหลาย ได้แก่ วิทยภาษาบูรณาการ (พรณวลัย เกาะระ, 2559), แนวคิดบูรณาการเนื้อหาและภาษา (สุจินดา คำเงิน, ลำไย สีหามาตย์, และเกศราพรณ พันธ์ุ

ศรีเกตุ คงเจริญ, 2562), แนวบูรณาการเนื้อหาและภาษา (Suwannoppharat, 2014; Chansri, 2015), แนวทฤษฎีบูรณาการเนื้อหาและภาษา (อาทิตย์ ศรีจันทร์ดร, 2560), แนวการเรียนรู้แบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา (อรุณ เมียดสีนา, 2563), และแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา (พรประภา ชัยนา, และลัดดา หวังภษิต, 2564) โดยทั่วไปแล้วการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการจะมีนิยามร่วมกันที่สำคัญคือการจัดการเรียนรู้ภาษาและเนื้อหาอันควบคู่กัน อย่างไรก็ตาม Gajo (2007) ได้ขยายความว่าภาษาที่จัดการเรียนรู้นั้นต้องเป็นแนวภาษาที่สอดคล้องไปกับสาระของศาสตร์นั้น ๆ เนื่องจากศาสตร์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือศิลปะศาสตร์ล้วนแล้วแต่มีแนวภาษาเป็นของตนเอง พรรณวลัย เกวะระ (2559) นำแนวคิดของ Gajo (2007) ดังกล่าวมาต่อยอดและกำหนดชื่อภาษาไทยของ Content and Language Integrated Learning เป็น วิทยภาษาบูรณาการ เพื่อสื่อถึงความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ที่จะต้องใช้เนื้อหาวิชาเป็นตัวนำ และให้ภาษาต่างประเทศอันเป็นแนวภาษาของศาสตร์นั้น ๆ (additional language) ปรับตามเนื้อหา (พรรณวลัย เกวะระ, 2559, น. 32-33) ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำว่า วิทยภาษาบูรณาการ เนื่องจากเป็นการวิจัยเพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมญี่ปุ่นเป็นตัวนำและใช้ภาษาญี่ปุ่นในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้เกิดทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นควบคู่กันไป

แนวคิดของการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ

การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ (Content and Language Integrated Learning: CLIL) มีต้นกำเนิดในยุโรปช่วงกลางทศวรรษที่ 1990 เพื่อเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ อันจะนำไปสู่การอยู่ร่วมกันในความหลากหลายอย่างยั่งยืน (พรรณวลัย เกวะระ, 2559, น. 33; Bradford, & Brown, 2016, p. 330) การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการเป็นแนวการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ภาษาต่างประเทศ (additional language) ในการจัดการเรียนรู้วิชาเนื้อหาต่าง ๆ (Puffer, 2007, p. 1; Coyle, Hood, & Marsh, 2010) โดยให้ความสำคัญทั้งภาษาที่ใช้สอนและเนื้อหาที่สอน แต่น้ำหนักความสำคัญอาจจะต่างกันได้ขึ้นกับบริบท (Coyle, Hood, & Marsh, 2010) และไม่สามารถที่จะแยกภาษากับเนื้อหาออกจากกันได้ ต้องให้ความสำคัญกับทั้งสองอย่าง โดยจะต้องไม่คงเนื้อหาเดิมเพียงแต่เปลี่ยนภาษาที่ใช้ในห้องเรียน หากต้องสร้างสรรค์การสอนใหม่ขึ้นมา (พรรณวลัย เกวะระ, 2559, น. 33)

ในประเทศไทยมีการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการมาเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยปรากฏในรูปแบบโครงการต่าง ๆ อาทิ Bilingual Program, English Bilingual Education, English for Integrated Studies, English Program, International Program, Mini English Program (พรรณวลัย เกวะระ, 2559, น. 31; สุจินดา คำเงิน, ลำไย สีหามาตย์, และเกศราพรรณ พันธุ์ศรีเกตุ คงเจริญ, 2562, น. 250) นอกจากนี้ การจัดการ

เรียนรู้ที่ใช้ภาษาต่างประเทศในสอนวิชาเนื้อหาอื่นใดที่มีวิชาภาษาโดยเฉพาะยังมีอีกเช่นเดียวกัน ได้แก่ การสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ (English-Medium Instruction: EMI) และการสอนอิงเนื้อหา (Content-based Instruction: CBI) ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าโครงการต่าง ๆ ในประเทศไทยต่างเป็นการจัดการเรียนการสอนภายใต้ร่มของการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาศาสตร์ การสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ หรือการสอนอิงเนื้อหาทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม Bradford, & Brown (2016, p. 332) ได้สังเคราะห์งานศึกษาเกี่ยวกับการสอนแบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา และสรุปความแตกต่างที่สำคัญได้ว่า การสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อมุ่งเน้นการสอนเนื้อหา การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาศาสตร์มุ่งเน้นทั้งเนื้อหาและภาษา และการสอนอิงเนื้อหามุ่งเน้นภาษา สรุปได้ดังนี้

ตาราง 2 ความแตกต่างของการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาศาสตร์ และการสอนอิงเนื้อหา

ประเด็นเปรียบเทียบ	รูปแบบการสอน การสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ (EMI)	การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาศาสตร์ (CLIL)	การสอนอิงเนื้อหา (CBI)
จุดมุ่งหมาย	มุ่งเน้นเนื้อหา (ภาษาเป็นผลพลอยได้)	มุ่งเน้นทั้งเนื้อหาและภาษา	มุ่งเน้นภาษา
ผู้เรียน	ชาวต่างชาติ	ชาวต่างชาติ	ชาวต่างชาติ
ผู้สอน	ครูวิชาเนื้อหานั้น ๆ บางครั้งอาจร่วมสอนกับครูวิชาภาษา	ครูวิชาภาษา	ครูวิชาภาษา
แนวทางการจัดการเรียนรู้	มุ่งเน้นการพัฒนาความรู้ในวิชาเนื้อหานั้น ๆ	การสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางที่มุ่งพัฒนาทั้งความรู้ในวิชาเนื้อหาและความสามารถทางภาษา	มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถทางภาษา
บทบาทของภาษาที่ใช้	ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารในชั้นเรียน	ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารในชั้นเรียนและเป็นสาระที่ต้องเรียน	ภาษาเป็นสาระที่ต้องเรียน
ผลการเรียนรู้	ความรู้ในเนื้อหา	ความรู้ในเนื้อหาและความสามารถทางภาษา	ความสามารถทางภาษา
การประเมิน	ประเมินความรู้ในเนื้อหา	ประเมินความรู้ในเนื้อหา	ประเมินความสามารถ

ประเด็น เปรียบเทียบ	รูปแบบ การสอน	การสอนโดยใช้ ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ (EMI)	การจัดการเรียนรู้ตาม แนววิทยภาษาบูรณา การ (CLIL)	การสอนอิงเนื้อหา (CBI)
				และความสามารถทาง ภาษา

หมายเหตุ: ดัดแปลงจาก Bradford, & Brown (2016, p. 334)

กล่าวคือ การสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อจัดการเรียนการสอนในวิชาเนื้อหาโดยใช้ภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศ จัดการเรียนการสอนโดยครูวิชาเนื้อหา และประเมินผลการเรียนรู้จากความรู้ในเนื้อหา ผู้เรียนได้ทักษะภาษาเป็นผลพลอยได้ การสอนอิงเนื้อหาจัดการเรียนการสอนในวิชาภาษาโดยใช้เนื้อหาเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม จัดการเรียนการสอนโดยครูวิชาภาษา และประเมินผลการเรียนรู้จากทักษะภาษา ผู้เรียนได้ความรู้ในเนื้อหาเป็นผลพลอยได้ ในขณะที่การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการผสมผสานทั้งสองแนวคิดเข้าด้วยกัน การเรียนการสอนมุ่งเน้นทั้งเนื้อหาและภาษา จัดการเรียนการสอนโดยครูวิชาภาษา และประเมินผลจากทั้งความรู้ในเนื้อหาและทักษะภาษานั้นเอง

นอกจากนี้ การจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาษาต่างประเทศในห้องเรียนยังสามารถมีได้หลายระดับ โดยนักวิชาการได้ให้ความเห็นที่แตกต่างกัน ดังนี้

Polrivcakova (2010a, p. 83, อ้างอิงใน Cimermanova, 2017, p. 3) กล่าวว่า ระดับของภาษาต่างประเทศที่ใช้ในห้องเรียนตามแนววิทยภาษาบูรณาการแบ่งได้เป็น 2 ระดับ ดังนี้

1) ระดับเสริม (additive) แบ่งได้เป็น 2 ระดับย่อย ดังนี้

1.1) ระดับต้น (low exposition) หมายถึง ใช้ภาษาต่างประเทศในห้องเรียนประมาณร้อยละ 5 – 15

1.2) ระดับกลาง (medium exposition) หมายถึง ใช้ภาษาต่างประเทศในห้องเรียนประมาณร้อยละ 15-50

2) ระดับมาก (immerse) หมายถึง ใช้ภาษาต่างประเทศในห้องเรียนประมาณร้อยละ 50-100

Paraja (2014, p. 47 อ้างอิงใน สุจินดา คำเงิน, ลำไย สีหามาตย์, และเกศราพรรณ พันธุ์ศรีเกตุ คงเจริญ, 2562, น. 254) กล่าวว่า ระดับของภาษาต่างประเทศที่ใช้ในห้องเรียนตามแนววิทยภาษาบูรณาการนั้นควรเป็นไปตามสัดส่วน $L1/L2 = 75\%/25\%$ หมายถึง ภาษาที่หนึ่งของผู้เรียน (L1) ควรเป็นร้อยละ 75 และภาษาต่างประเทศของผู้เรียน (L2) ควรเป็นร้อยละ 25

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งผลให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทั้งความรู้ในเนื้อหาและทักษะภาษาควบคู่กันไป มีวิธีจัดการเรียนรู้คือนำภาษาต่างประเทศเข้าไปใช้ในการจัดการเรียนรู้เนื้อหา และสามารถปรับระดับของเนื้อหาภาษาต่างประเทศให้เหมาะสมกับผู้เรียนได้ การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการมีความแตกต่างกับการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อและการสอนอิงเนื้อหา เนื่องจากการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อและการสอนอิงเนื้อหามุ่งพัฒนาเพียงความรู้ในเนื้อหาหรือทักษะภาษาเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่ง แต่การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการมุ่งพัฒนาทั้งความรู้ในเนื้อหาและทักษะภาษา

แนวคิดของการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการในบริบทของภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ

การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ (内容言語総合型学習) เป็นการจัดการเรียนรู้ทั้งความรู้ในเนื้อหา (教科内容) และทักษะภาษา (言語運用能力) ควบคู่กันอย่างสมดุล (原 [Hara], 2021, p. 117) กล่าวคือ เป็นการเรียนภาษาญี่ปุ่น (日本語を学ぶ) และเรียนเนื้อหาด้วยภาษาญี่ปุ่น (日本語で学ぶ) เพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียน พัฒนาการคิดขั้นสูง ตลอดจนจนถึงเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่นฉันทมิตร (奥野[Okuno], 2020, pp. 2-3) กนกวรรณ เลหาบุรณะกิจ คະตะกิริ (2565, น. 65-66) ขยายความว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการเป็นการเรียนภาษาไปพร้อมกับการใช้ภาษา โดยกำหนดนิยามของเนื้อหาว่าเป็น 1) การเรียนภาษาญี่ปุ่น และ 2) การเรียนเนื้อหาโดยใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นเครื่องมือเพื่อเข้าถึงเนื้อหานั้น และกำหนดนิยามของภาษาว่าเป็นการทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาญี่ปุ่น

池田[Ikeda] (2013, p. 13, อ้างอิงใน กนกวรรณ เลหาบุรณะกิจ คະตะกิริ, 2565, น. 66) อธิบายเสริมว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการเป็นเหมือนสมาร์ทโฟนที่รวมเอาการใช้งานที่หลากหลาย อาทิ โทรศัพท์ กล้องถ่ายรูป อินเทอร์เน็ต มาผสมผสานกันในรูปแบบหนึ่งรูปแบบและใช้งานได้อย่างลงตัว กนกวรรณ เลหาบุรณะกิจ คະตะกิริ (2565, น. 39-75) ยังขยายความว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการเกิดจากการผสมผสานแนวคิดต่าง ๆ 8 แนวคิด ดังนี้

1) สมมุติฐานข้อมูลรับเข้า (input hypothesis) เป็นแนวคิดที่เชื่อว่าผู้เรียนจะการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ดีเมื่อผู้เรียนได้รับข้อมูลภาษาต่างประเทศเข้ามาผ่านการฟังและการอ่านในปริมาณที่มาก (lots of input) และอยู่ในระดับที่เข้าใจได้ (comprehensible) หมายถึง เป็นข้อมูลที่อยู่สูงกว่าระดับความสามารถของผู้เรียนเพียงหนึ่งระดับ เรียก $i+1$ โดย i หมายถึง ข้อมูลรับเข้า และ $+1$ หมายถึง การที่ข้อมูลรับเข้านั้นอยู่เหนือกว่าระดับภาษาของผู้เรียนหนึ่งระดับ ถ้าหากว่าข้อมูลภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนได้รับมีความยากมากเกินไป ผู้เรียนจะไม่เข้าใจและไม่เกิดการเรียนรู้ และ

ถ้าหากว่าข้อมูลภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนได้รับมีความง่ายมากเกินไป ผู้เรียนจะเข้าใจทั้งหมดและไม่เกิดการเรียนรู้เช่นเดียวกัน

2) โปรแกรมซิมซาบ (immersion program) เป็นการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่งที่ใช้ภาษาที่สองในการสอนวิชาเนื้อหา อาทิ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคม จัดเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศวิธีหนึ่งตามแนวคิดสมมติฐานรับเข้า แต่โปรแกรมซิมซาบเน้นการสอนเนื้อหาอื่น ๆ ไม่ใช่ภาษาและให้ผู้เรียนรับภาษาต่างประเทศเข้ามาโดยธรรมชาติเปรียบเสมือนการ “ซิมซาบ” ภาษาต่างประเทศนั่นเอง

3) การสอนอิงเนื้อหา (content-based instruction) เป็นการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่งที่มุ่งเน้นทักษะภาษาเพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในวิชาเนื้อหาได้

4) การสอนภาษาแบบเน้นกิจกรรม (task-based language teaching: TBLT) เป็นการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่งที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมภาษาหรือชิ้นงาน (task) เพื่อเป็นการต่อยอดจากสมมติฐานรับเข้าที่ว่า การรับภาษาต่างประเทศ (input) เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนยังต้องฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศ (output) เพื่อให้เกิดความชำนาญด้วยเช่นกัน ซึ่งมีรากฐานมาจากแนวคิดสมมติฐานข้อมูลส่งออก (output hypothesis) ที่เชื่อว่าการใช้ภาษาต่างประเทศสม่ำเสมอจะนำไปสู่การใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว (automacity; automatization) การสอนภาษาแบบเน้นกิจกรรมกำหนดให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลรับเข้าและจึงฝึกฝนข้อมูลส่งออก (input → output) หรือสลับกันก็ได้ (output → input)

5) แนวคิดการสอนที่เน้นรูปภาษาผ่านกิจกรรมการสื่อสาร focus on form (FonF) เป็นการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่งที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษา ทั้งความหมายของถ้อยความและรูปภาษาที่ใช้ในถ้อยความนั้น ๆ ไปพร้อมกัน เนื่องจากการสอนภาษาต่างประเทศที่ส่งเสริมการเข้าใจความหมายของภาษาเพียงอย่างเดียวทำให้ผู้เรียนละเลยการใช้รูปภาษาที่ถูกต้อง และการสอนที่ส่งเสริมการใช้รูปภาษาเพียงอย่างเดียวทำให้ผู้เรียนไม่เข้าใจความหมายของถ้อยคำได้อย่างลึกซึ้งเพียงพอ จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับทั้งสองอย่าง

6) แนวคิดพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (zone of proximal development: ZDP) และการเสริมต่อการเรียนรู้ (scaffolding) เป็นแนวคิดที่เชื่อว่าผู้เรียนสามารถข้ามผ่านจากระดับพัฒนาการที่เป็นจริง (actual development level) ไปสู่ระดับพัฒนาการที่สามารถจะเป็นไปได้ (potential development level) ด้วยการชี้แนะ ช่วยเหลือ และมีปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม การสนับสนุนโดยสังคมนั้นเปรียบเสมือน “นั่งร้าน” หรือ “ยกพื้น” (scaffold) ที่ช่วยผลักดันให้ผู้เรียนพัฒนาการต่อไปได้ แนวคิดพื้นที่รอยต่อพัฒนาการมุ่งเน้นการเข้าร่วมกิจกรรมและแรงจูงใจของผู้เรียน รวมถึงเวลาที่เหมาะสมในการเข้าช่วยเหลือและวิธีการช่วยเหลือผู้เรียน

7) แนวคิดการสอนแบบถ่วงดุล (counter-balanced approach) เป็นการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่งที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ทั้งความรู้ตัวภาษาและการใช้ภาษาควบคู่กันอย่างสมดุล โดยผู้สอนต้องมุ่งเน้นใส่ใจใน 3 ประเด็น ได้แก่ 1) ขณะที่ให้ผู้เรียนรับข้อมูลรับเข้า ผู้เรียนต้องสังเกตรูปภาษาที่ใช้, 2) ผู้เรียนต้องฝึกฝนและใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอ, และ 3) ผู้สอนจะต้องแก้ไขการใช้ภาษาของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ

8) การเรียนรู้แบบสหมิตร (peer learning) เป็นแนวคิดที่เชื่อว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เมื่อสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์เพื่อการไตร่ตรองและตกผลึกทางความคิดภายในตนเอง และกับสังคมารอบข้าง ผู้สอนมีบทบาทเป็นกระบวนกร (facilitator) ที่อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้

池田[Ikeda] (อ้างอิงใน กนกวรรณ เลหาบุรณะกิจ คະตะกิริ, 2565, น. 71-72) ได้สรุปหลักการสำคัญของการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการทั้งหมด 10 ประการ ดังนี้

- 1) การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการควรจัดการเรียนรู้สัดส่วนของเนื้อหาต่อภาษาเท่ากับ 1:1
- 2) การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการควรใช้สื่อที่มีความสมจริง (authentic material)
- 3) การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการควรให้ข้อมูลทั้งตัวอักษร เสียง ตัวเลข รูปภาพ กราฟ
- 4) การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการควรกระตุ้นให้เกิดการวิเคราะห์
- 5) การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการควรกำหนดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมที่มากและหลากหลาย
- 6) การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการควรเน้นการเรียนรู้แบบสหมิตร
- 7) การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการควรส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนทีละขั้น
- 8) การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการควรกล่าวถึงประเด็นปัญหาข้ามวัฒนธรรมที่หลากหลาย
- 9) การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการควรส่งเสริมการฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างครบถ้วน
- 10) การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการควรส่งเสริมทักษะการเรียนรู้อื่น ๆ อาทิ การสืบค้นข้อมูล การสรุป

奥野[Okuno] (2020, pp. 8-16) ยังนำเสนอลักษณะเด่นของการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ 4 ประการ ดังนี้

- 1) เนื้อหาความรู้ (content; 内容)
- 2) การสื่อสาร (communication; 言語知識・言語使用)
- 3) การรู้คิด (cognition; 思考)
- 4) การเรียนรู้ร่วมกัน/การเข้าใจวัฒนธรรมผู้อื่น (community/culture; 協学・異文化理解)

แต่ละองค์ประกอบมีรายละเอียดดังนี้

- 1) เนื้อหาความรู้ หมายถึง ความรู้ ทักษะ และความเข้าใจที่เป็นเป้าหมายของบทเรียน แบ่งได้เป็น 2 ระดับ ดังนี้

1.1) ความรู้เชิงประกาศ (宣伝的知識) หมายถึง ความรู้ที่อธิบายออกมาเป็นคำพูดได้

1.2) ความรู้เชิงดำเนินการ (手続的知識) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับวิธีการทำสิ่งต่างๆ ได้โดยไม่รู้ตัว

ความรู้เชิงประกาศคือการเข้าใจ (わかる) และความรู้เชิงดำเนินการคือการทำได้ (できる) และผู้เรียนต้องได้รับการส่งเสริมให้ข้ามผ่านจากความรู้เชิงประกาศไปสู่ความรู้เชิงดำเนินการ

- 2) การสื่อสาร หมายถึง ภาษาอันเป็นเครื่องมือในการสื่อสารในห้องเรียน แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

2.1) ตัวภาษา (言語知識の学習) หมายถึง คำศัพท์, สำนวน, และไวยากรณ์ที่จำเป็นต่อการเข้าใจและผลิตเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อนั้น ๆ

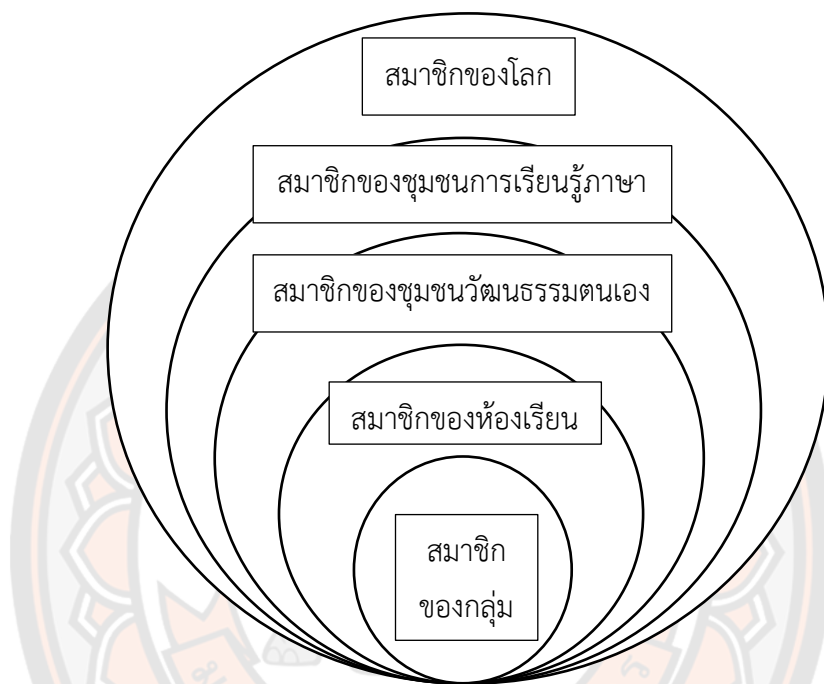
2.2) วิธีการใช้ภาษา (言語スキルの学習) หมายถึง ทักษะทางภาษา อาทิ การรวบรวมเอกสาร การทำงานกลุ่ม การตั้งคำถามและข้อถกเถียง การนำเสนอ การเขียนรายงาน

2.3) การใช้ภาษาจริง (言語を通した言語使用) หมายถึง การพัฒนาการคิดขั้นสูงและการเรียนรู้ภาษาผ่านการใช้ 2.1) ตัวภาษาและ 2.2) วิธีการใช้ภาษา ควบคู่กันในการเรียนรู้เนื้อหาความรู้

3) การรู้คิด หมายถึง ความสามารถในการคิด แบ่งได้เป็น 6 ระดับ ได้แก่ การจำ (記憶), การเข้าใจ (理解), การนำไปใช้ (受容・応用), การวิเคราะห์ (分析), การประเมินค่า (評価), และการสร้างสรรค์ (創造)

4) การเรียนรู้ร่วมกัน/การเข้าใจวัฒนธรรมผู้อื่น หมายถึง ความเข้าใจในความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากผู้เรียนได้เรียนรู้ในสภาพแวดล้อมที่เป็นภาษาต่างประเทศ 原[Hara] (2021, p. 119) ยังได้เสนอว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการจะเน้นการมีปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียน ดังนั้นห้องเรียนจึงเปรียบเสมือนชุมชน (community; 協学) ที่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการอยู่ร่วมกับผู้อื่นและเรียนรู้ที่จะยอมรับแนวคิดของผู้อื่นได้ จึงอาจเรียกกล่าวว่าการเข้าใจวัฒนธรรมผู้อื่น (culture) คือการเรียนรู้ร่วมกัน (community) ได้เช่นเดียวกัน (กนกวรรณ เลหาบุรณะกิจ คะ

ตะกิริ, 2565, น. 70) ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ที่จะเป็นสมาชิกของกลุ่ม (グループの一員), สมาชิกของห้องเรียน (クラスの一員), สมาชิกของชุมชนวัฒนธรรมตนเอง (母文化コミュニティの一員), สมาชิกของชุมชนการเรียนรู้ภาษา (学習言語コミュニティの一員), และเป็นสมาชิกของโลก (地球市民の一員) ในที่สุด

ภาพ 1 ระดับของการเรียนรู้ร่วมกัน/การเข้าใจวัฒนธรรมผู้อื่น

หมายเหตุ: ดัดแปลงจาก 奥野[Okuno] (2020, p. 16)

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาศาสตร์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทั้งทักษะภาษาและเนื้อหา เกิดขึ้นมาจากหลากหลายแนวคิดผสมผสานกันเพื่อนำไปสู่ผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนอย่างรอบด้าน สามารถปรับใช้และเปลี่ยนแปลงระดับของการใช้ภาษาได้หลากหลายขึ้นอยู่กับบริบทห้องเรียน ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการใช้ภาษาญี่ปุ่นในระดับต้น (ร้อยละ 5-15) โดยให้ระดับของภาษาญี่ปุ่นที่จะใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้เหนือกว่าระดับภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนเล็กน้อยเพื่อให้เหมาะสมกับระดับของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับต้นและสอดคล้องไปกับหลักการการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ระบุว่าการจัดการเรียนรู้ต้องเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน แต่ยังคงท้าทายความสามารถของผู้เรียนเช่นเดียวกัน และสอดคล้องกับแนวคิดพื้นฐานของการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาศาสตร์

การที่ระบุว่าผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ดีเมื่อได้รับข้อมูลภาษาต่างประเทศที่สูงกว่าระดับภาษาของตนเองหนึ่งระดับ

แนวทางการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ

นักวิชาการหลายคนเสนอแนวทางการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ ดังนี้ Darn (2006) เสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการทั้งหมด 4 ขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท (Processing the Text) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนทำความเข้าใจตัวบทที่เรียน ผู้สอนต้องพัฒนาสื่อให้มีความเข้าใจได้และเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน

2) ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้ (Identification and Organization of Knowledge) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนทำให้ความรู้ที่ได้รับมานั้นมีระบบชัดเจนมากขึ้น โดยสามารถให้ผู้เรียนจัดระบบความคิดตามแนวผังกราฟฟิกรูปแบบต่าง ๆ ได้

3) ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา (Language Identification) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนสรุปองค์ความรู้เป็นภาษาต่างประเทศด้วยตนเอง โดยผู้สอนช่วยอธิบายและแนะนำภาษาที่ผู้เรียนควรรู้

4) ขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน (Tasks for Students) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนปฏิบัติภาระงานต่าง ๆ ตามที่ผู้สอนกำหนด สามารถมีได้หลากหลายรูปแบบขึ้นอยู่กับบริบทของห้องเรียนนั้น ๆ

อาทิตย์ ศรีจันทร์ดร (2560, น. 51-52) เสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการทั้งหมด 4 ขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นตอนที่ 1 นำเสนอเนื้อหา (content) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนสร้างความรู้เพื่อเข้าใจเนื้อหาของบทเรียน ผู้สอนตรวจสอบความรู้ของนักเรียนจากการตอบคำถามจากสื่อที่ผู้สอนนำเสนอ

2) ขั้นตอนที่ 2 กระตุ้นความรู้ (cognition) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนใช้ทักษะการคิด ผู้เรียนต้องสามารถวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อนำมาแสดงความสามารถในการใช้ภาษาในรูปแบบของผู้เรียนเอง

3) ขั้นตอนที่ 3 ปฏิสัมพันธ์ (communication) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนได้ฝึกกิจกรรมทางภาษาในการสื่อสารที่เน้นปฏิสัมพันธ์เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ อาจทำเป็นกลุ่มหรือคู่ ให้มีการเปรียบเทียบข้อมูลแล้วแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน

4) ขั้นตอนที่ 4 นำไปใช้ (culture) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนสามารถนำทักษะการเรียนรู้และภาษามาใช้ในบริบทและสภาพความเป็นอยู่ของตนได้

佐藤[Sato] (2020, pp. 67-69) เสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการทั้งหมด 4 ขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมความพร้อม (ウオームアップ) เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนด้วยสื่อจริง (authentic materials)

2) ขั้นตอนที่ 2 ขั้นกระตุ้นความรู้เดิม (背景知識の活性化) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนอธิบาย และแลกเปลี่ยนความรู้เดิมกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน

3) ขั้นตอนที่ 3 ขั้นเรียนรู้เนื้อหา (内容の学習) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนรับ (input) เนื้อหา และส่งต่อ (output) เนื้อหาผ่านวิธีการและกิจกรรมที่หลากหลาย

4) ขั้นตอนที่ 4 ขั้นสรุป (まとめ・振り返り) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ และแลกเปลี่ยนกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า นักวิชาการหลายคนเสนอแนวทางการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษา บูรณาการที่แตกต่างกันไป ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทย ภาษาบูรณาการของ Darn (2006) ทั้งหมด 4 ขั้นตอน เนื่องจากเป็นขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ที่ เหมาะสมกับการฝึกทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น และสะท้อนให้เห็นถึง องค์ประกอบ 4Cs (เนื้อหาความรู้, การสื่อสาร, การรู้คิด, การเรียนรู้ร่วมกัน/เข้าใจวัฒนธรรมผู้อื่น) อันเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ สามารถนำไปปฏิบัติจริงเพื่อให้ ผู้เรียนเกิดทั้งความรู้ ทักษะ และเจตคติที่พึงประสงค์ได้ ดังตาราง 4

ตาราง 3 การวิเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนตามแนววิทยภาษาบูรณาการของ Darn (2006)

ขั้นตอน	4Cs	เนื้อหาความรู้	การสื่อสาร	การรู้คิด	การเรียนรู้ ร่วมกัน/การ เข้าใจวัฒนธรรม ผู้อื่น
ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท		✓			✓
ขั้นที่ 2 การจัดองค์ความรู้		✓		✓	✓
ขั้นที่ 3 การสื่อสาร			✓		
ขั้นที่ 4 ภาระงาน	✓	✓	✓	✓	✓

กล่าวคือ ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท เมื่อผู้เรียนได้ศึกษาตัวบท ผู้เรียนจะเกิดความรู้ ในเนื้อหาความรู้และการเข้าใจวัฒนธรรมผู้อื่น ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้ เมื่อผู้เรียนได้วิเคราะห์ เนื้อหาที่อยู่ในตัวบท ผู้เรียนจะเกิดความรู้ในเนื้อหาความรู้และการเข้าใจวัฒนธรรมผู้อื่นและฝึกทักษะ ทางความคิดหรือการรู้คิด ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสาร เมื่อผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้คำศัพท์และรูปประโยค ผู้เรียนจะเกิดการสื่อสาร และขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน เมื่อผู้เรียนได้ปฏิบัติภาระงานที่แสดงออก ทางการพูดสื่อสารอย่างมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและมีเนื้อหาวัฒนธรรมเป็นเนื้อหาของบทสนทนา ผู้เรียน จะเกิดเนื้อหาความรู้, การสื่อสาร, การรู้คิด, และการเรียนรู้ร่วมกัน/การเข้าใจวัฒนธรรมผู้อื่นได้อย่าง

ครบถ้วนสมบูรณ์ จะเห็นได้ว่าแนวคิดของ Darn (2006) มีความเหมาะสมกับการวิจัยครั้งนี้มากกว่าแนวคิดของอาทิตย์ ศรีจันทร์ดร (2560) ที่มี 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 นำเสนอเนื้อหา, ขั้นตอนที่ 2 กระตุ้นความรู้, ขั้นตอนที่ 3 ปฏิสัมพันธ์, และขั้นตอนที่ 4 นำไปใช้ ที่เน้นการให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ในบริบทของตนเอง แต่ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ดังนั้นเนื้อหาความรู้ในกิจกรรมการเรียนรู้ต้องเน้นการศึกษาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่เชื่อมโยงกับภาษาญี่ปุ่น ซึ่งเป็นการเรียนรู้การใช้ภาษาญี่ปุ่นตามที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมญี่ปุ่นมากกว่าการใช้ภาษาในบริบทของตนเองที่เป็นผู้เรียนชาวไทย แนวคิดของอาทิตย์ ศรีจันทร์ดร (2560) จึงยังไม่เหมาะสมกับบริบทการวิจัยครั้งนี้ และแนวคิดของ 佐藤[Sato] (2020) ที่มี 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมความพร้อม, ขั้นตอนที่ 2 ขั้นกระตุ้นความรู้เดิม, ขั้นตอนที่ 3 ขั้นเรียนรู้เนื้อหา, และขั้นตอนที่ 4 ขั้นสรุป ยังเหมาะสมในการเรียนรู้เนื้อหาความรู้มากกว่าการฝึกฝนทักษะการพูดสื่อสาร เนื่องจากขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ยังไม่เน้นความสำคัญของการฝึกฝนทักษะทางภาษามากเพียงพอ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้แนวคิดของ Darn (2006) ที่มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการที่เหมาะสมกับบริบทกับการส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

ความหมายของทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

ในการศึกษาค้นคว้าแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น นักวิชาการหลายคนเสนอความหมายของทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นด้วยคำศัพท์ที่หลากหลายอันมีความหมายที่แตกต่างกัน อาทิ การพูด (speak; 話す), การสื่อสาร (communication) และการสนทนา (conversation; 会話) ผู้วิจัยจึงสืบค้นและสังเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นดังนี้

Bygate (1987, p. 3) กล่าวว่า การพูด (speak) หมายถึง การมีความรู้ในการเรียบเรียงประโยคและทักษะในการผลิตคำพูดให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ โดยต้องสามารถตัดสินใจได้ทันที่และราบรื่น ตลอดจนถึงตอบสนทนาไปตามสถานการณ์ได้

Brown (2001, p. 267) กล่าวว่า การพูด (speak) หมายถึง การพูดโต้ตอบกับบุคคลได้ดี (reasonably competently)

Bailey (2005, p. 2) กล่าวว่า การพูด (speak) หมายถึง การผลิตถ้อยคำอย่างเป็นระบบเพื่อถ่ายทอดความหมาย

山田他[Yamada et al.] (2012c) กล่าวว่า การพูด (話す) หมายถึง

1) การอธิบาย หรือถ่ายทอดความคิดของตน หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยวาจา (声に出して、事柄や自分の考えを伝える (説明する))

2) การพูดภาษาต่างประเทศได้เหมือนกับเจ้าของภาษา (外国語を、その国の人と同じように使う)

Bradley (1983, p. 4) กล่าวว่า การสื่อสาร หมายถึง กระบวนการสร้างและแลกเปลี่ยนความหมายระหว่างบุคคล

Whitman, & Boase (1983, pp. 30-31) กล่าวว่า การสื่อสาร หมายถึง การส่งต่อข้อความระหว่างบุคคลในลักษณะที่ไม่เป็นระบบและมีพลวัต (nonlinear and dynamic)

Hamilton (2011, p. 3) กล่าวว่า การสื่อสาร หมายถึง กระบวนการของมนุษย์ในการแบ่งปันความคิดและความรู้สึกซึ่งกันและกันอย่างเข้าใจร่วมกันได้

山田他[Yamada et al.] (2012a) กล่าวว่า การสนทนา (会話) หมายถึง “การมีปฏิสัมพันธ์ด้วยการพูดเพื่อจัดการธุระหรือถ่ายทอดความคิด” (意思の疎通を図ったり用を足したりするための話のやりとり)

山田他[Yamada et al.] (2012b) กล่าวว่า การสนทนา (対話) หมายถึง “การพูดอย่างเผชิญหน้ากัน หรือเนื้อหานั้น ๆ ของสิ่งที่พูด” (向かい合って話すこと。また、その話)

นัทลีโฮะ อิวาตะ, และ อาเระ ฮาจิคาโนะ (2559, น. 9) กล่าวว่า การสนทนา หมายถึง การพูดโต้ตอบระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง โดยทั้งสองฝ่ายเข้าใจซึ่งกันและกัน

渡邊[Watanabe] (2017, p. 12) กล่าวว่า การสนทนา (会話) หมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในหัวข้อสนทนาเดียวกัน หรือการถ่ายทอดความคิดซึ่งกันและกัน ด้วยการใช้อวัจนภาษา อวัจนภาษา หรือภาษามือ และการสนทนา (対話) หมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่างสองบุคคลอย่างมีจุดมุ่งหมายและอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น เป็นความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นทางวาจาเพื่อถ่ายทอดความคิดของตนเองอย่างมีความหมายไปสู่ผู้ฟังและสามารถแลกเปลี่ยนโต้ตอบความคิด ความรู้สึก ตลอดจนจนถึงข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งกันและกันได้ สถานการณ์ต่าง ๆ

องค์ประกอบของทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

นักวิชาการหลายคนเสนอองค์ประกอบของทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น ดังนี้

国際教育促進協会[Association of International Educational Exchange] (n.d.) เสนอองค์ประกอบของทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นสำหรับการประเมินทั้งหมด 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1) การมีปฏิสัมพันธ์ (やりとり) หมายถึง การพูดสื่อสารเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ในสถานการณ์ได้อย่างหลากหลาย ตลอดจนจนถึงการใช้ภาษาที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมของสังคมนั้น ๆ

2) การออกเสียง (音素・流暢さ) หมายถึง การพูดได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องตามหลักภาษา

3) การใช้คำศัพท์ (語彙・表現) หมายถึง การใช้คำศัพท์เพื่อพูดสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลายและถูกต้องตามหลักภาษา

4) การใช้ไวยากรณ์ (文法) หมายถึง การใช้รูปประโยคเพื่อพูดสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลายและถูกต้องตามหลักภาษา

アルクエデュケーション[ALC Education] (n.d.) เสนอองค์ประกอบของทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นสำหรับการประเมินทั้งหมด 5 องค์ประกอบ ดังนี้

1) การสื่อสาร (レベルイメージ) หมายถึง การพูดสื่อสารเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ได้ในสถานการณ์ที่หลากหลาย

2) ความสามารถในการใช้ชนิดของถ้อยความ (テキストタイプ) หมายถึง การพูดสื่อสารด้วยประโยคที่มีความซับซ้อนสูง

3) การใช้ไวยากรณ์ (文法) หมายถึง การพูดสื่อสารด้วยรูปประโยคที่ถูกต้องตามหลักภาษา

4) การออกเสียง (発音・流暢さ) หมายถึง การพูดสื่อสารด้วยการออกเสียงที่ถูกต้องตามหลักภาษา

5) การใช้ภาษาอย่างถูกกาลเทศะ (待遇表現) หมายถึง การพูดสื่อสารด้วยภาษาสุภาพได้อย่างถูกต้องตามโอกาสทางสังคม

College Board (n.d.) เสนอองค์ประกอบของทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นสำหรับการประเมินทั้งหมด 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1) การบรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร (task completion) หมายถึง การพูดสื่อสารและถ่ายทอดความคิดได้อย่างสมบูรณ์

2) การส่งสาร (delivery) หมายถึง การพูดสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว ออกเสียงถูกต้องตามหลักภาษา และใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์

3) การใช้ภาษา (language use) หมายถึง การพูดสื่อสารคำศัพท์และรูปประโยคที่ถูกต้องตามหลักภาษา

国際交流基金[The Japan Foundation] (n.d.) เสนอองค์ประกอบของทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นระดับต้นสำหรับการประเมินทั้งหมด 2 องค์ประกอบ ดังนี้

1) การใช้ไวยากรณ์ (文法) หมายถึง การพูดสื่อสารด้วยรูปประโยคที่เหมาะสมกับบริบทของการสนทนา

2) การใช้สำนวน (表現) หมายถึง การพูดสื่อสารด้วยคำศัพท์ที่เหมาะสมกับบริบทของการสนทนา

จะเห็นได้ว่า มีแนวคิดหลากหลายเกี่ยวกับองค์ประกอบของทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น โดยผู้วิจัยวิเคราะห์และประเมินความเหมาะสมของการนำองค์ประกอบไปใช้เพื่อการวัดและประเมินผลทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น สามารถจัดประเด็นการประเมินได้เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร และกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับใช้ภาษาพูด ดังนี้

ตาราง 4 การวิเคราะห์องค์ประกอบของทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

แนวคิด	国際教育促進協会 [Association of International Educational Exchange]	アルクエデュケー ション[ALC Education]	College Board	国際交流基金[The Japan Foundation]
การประเมิน				
กลุ่มที่เกี่ยวข้อง กับการสื่อสาร	การมีปฏิสัมพันธ์	การสื่อสาร การใช้ภาษาอย่างถูก กาลเทศะ	การบรรลุ วัตถุประสงค์ในการ สื่อสาร	
กลุ่มที่เกี่ยวข้อง กับการใช้ภาษา พูด	การออกเสียง การใช้คำศัพท์ การใช้ไวยากรณ์	ความสามารถการใช้ ชนิดของถ้อยความ การใช้ไวยากรณ์ การออกเสียง	การส่งสาร การใช้ภาษา	การใช้ไวยากรณ์ การใช้สำนวน

กลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร หมายถึง องค์ประกอบที่เป็นความสามารถในการถ่ายทอดความหมายจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร ตลอดจนถึงความสามารถในการใช้ภาษาในสังคมได้อย่างถูกต้องตามมารยาทและกาลเทศะ และกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาพูด หมายถึง องค์ประกอบที่เป็นความสามารถทางวัจนภาษา อาทิ ความถูกต้องของตัวภาษา หรือความถูกต้องของการออกเสียง

เมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของการพูดสื่อสารตามแนวคิดของสำนักต่าง ๆ แล้ว ผู้วิจัยประเมินข้อดี ข้อจำกัด และความเหมาะสมของแนวคิดแต่ละสำนัก ตามบริบทของการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

สำหรับกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร การมีปฏิสัมพันธ์นั้นสามารถพิจารณาเป็น 1 องค์ประกอบได้โดยไม่ต้องแจกแจงอย่างละเอียดตามแนวคิดของ アルクエデュケーション [ALC Education] (n.d.) เนื่องจากบริบทของการวิจัยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้เรียนระดับต้นที่ยังไม่

สามารถผลิตสาร (output) ปริมาณมากได้ แนวคิดของ College Board (n.d.) นั้นพิจารณาเพียงการบรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ซึ่งมีนัยยะว่าถ้าหากการสื่อสารบรรลุผลแล้วก็ถือว่าเพียงพอ แต่ยังคงข้ามความสามารถการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง (pragmatic ability) ตามแนวคิดของ Cohen (2010) ดังที่กล่าวไปในบทที่ 1 ดังนั้นการมีปฏิสัมพันธ์ที่ครอบคลุมทั้งการสื่อสารและการใช้ภาษาเชิงสถานการณ์ของ 国際教育促進協会[Association of International Educational Exchange] (n.d.) จึงเหมาะสมที่จะเป็นองค์ประกอบ

สำหรับกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาพูด ผู้วิจัยเลือกองค์ประกอบของ 国際教育促進協会[Association of International Educational Exchange] (n.d.) เช่นเดียวกันเนื่องจากสามารถแจกแจงองค์ประกอบได้ละเอียดที่สุด แนวคิดที่ควรพิจารณาเช่นเดียวกันคือแนวคิดของ 国際交流基金[The Japan Foundation] (n.d.) ที่เสนอองค์ประกอบของการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นระดับต้น อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าแนวคิดดังกล่าวไม่ระบุถึงการออกเสียง สาเหตุดังกล่าวเป็นเพราะว่า 国際交流基金[The Japan Foundation] (n.d.) ในขณะนี้จัดการสอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ในชีวิตประจำวัน (The Japan Foundation Test for Basic Japanese: JFT-Basic) ที่มีรูปแบบการสอบเป็นข้อสอบเลือกตอบหลายตัวเลือก (multiple choice) ยังไม่ได้มีความเป็นสภาพจริงที่ให้ผู้เข้าสอบปฏิบัติการพูดจริง จึงไม่ระบุการออกเสียงเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการประเมินนั่นเอง

ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้องค์ประกอบของการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นตามแนวคิดของ 国際教育促進協会[Association of International Educational Exchange] (n.d.) ทั้งหมด 4 องค์ประกอบ ได้แก่ การมีปฏิสัมพันธ์, การออกเสียง, การใช้คำศัพท์, และการใช้ไวยากรณ์

แนวทางการวัดและประเมินผลทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

นักวิชาการหลายคนเสนอแนวทางการวัดและประเมินผลการพูดสื่อสาร ดังนี้

Harris (1969, pp. 83-91) เสนอแนวทางการวัดและประเมินผลทักษะการพูดสื่อสารทั้งหมด 3 แนวทาง ดังนี้

1) การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (relatively unstructured interview) เป็นการทดสอบที่ใช้โดยทั่วไปมากที่สุด

2) การพูดแบบมีโครงสร้าง (highly structured speech) หมายถึง ผู้เรียนได้รับตัวกระตุ้นและต้องแสดงพูดตามนั้น มีทั้งหมด 5 ลักษณะ ดังนี้

2.1) การพูดประโยคซ้ำ (sentence repetition) หมายถึง ผู้เรียนฟังประโยคสั้น ๆ และพูดตาม

2.2) การอ่านออกเสียง (reading passage) หมายถึง ผู้เรียนได้รับมอบหมายบทความให้อ่านในใจ จากนั้นจึงอ่านออกเสียง

2.3) การแปลงประโยค (sentence conversion) หมายถึง ผู้เรียนได้รับมอบหมายประโยคให้แปลงเป็นลักษณะอื่น อาทิ จากประโยคบอกเล่าเป็นประโยคปฏิเสธ จากประโยคบอกเล่าเป็นประโยคคำถาม จากปัจจุบันกาลเป็นอดีตกาล

2.4) การสร้างประโยค (sentence construction) หมายถึง ผู้เรียนได้รับมอบหมายสถานการณ์และสร้างประโยคบรรยายสถานการณ์นั้น

2.5) การตอบสนองต่อภาพ (response to pictorial stimuli) หมายถึง ผู้เรียนได้ดูภาพหลายภาพที่เป็นเหตุการณ์เดียวกัน และอธิบายเหตุการณ์นั้น

3) การสอบแบบเขียนตอบ (paper-and-pencil test) เป็นการทดสอบการออกเสียงของผู้เรียน มีทั้งหมด 3 ลักษณะ ดังนี้

3.1) คำคล้องจอง (rhyme word) หมายถึง ผู้เรียนเลือกว่าคำใดในตัวเลือกที่คล้องจองกับคำในโจทย์

3.2) เสียงหนักเบา (word stress) หมายถึง ผู้เรียนเลือกว่าพยางค์ใดในคำที่เป็นเสียงหนัก

3.3) ทำนองเสียง (phrase stress) หมายถึง ผู้เรียนเลือกว่าจุดใดที่ประโยคที่ต้องเน้นเสียงหนัก

Weir (1990, pp. 73-80) เสนอแนวทางการวัดและประเมินผลทักษะการพูดสื่อสารทั้งหมด 8 แนวทาง ดังนี้

1) การพูดอย่างยาว (verbal essay) หมายถึง ผู้เรียนพูดเกี่ยวกับประเด็นที่ได้รับมอบหมายเป็นเวลา 3 นาที

2) การพูดนำเสนอ (oral presentation) หมายถึง ผู้เรียนพูดเกี่ยวกับประเด็นที่ได้รับมอบหมายมาล่วงหน้า

3) การสัมภาษณ์อิสระ (free interview) หมายถึง ผู้เรียนพูดสนทนากับผู้ทดสอบโดยไม่ทราบคำถามล่วงหน้า

4) การสัมภาษณ์ควบคุม (controlled interview) หมายถึง ผู้เรียนพูดสนทนากับผู้ทดสอบโดยทราบคำถามล่วงหน้า

5) การถ่ายโอนข้อมูลด้วยการบรรยายภาพ (information transfer: description of a picture sequence) หมายถึง ผู้เรียนบรรยายภาพหลายภาพที่เป็นเหตุการณ์ต่อเนื่องกัน

6) การถ่ายโอนข้อมูลด้วยการตอบคำถามจากภาพ (information transfer: questions on a single picture) หมายถึง ผู้เรียนตอบคำถามเกี่ยวกับภาพหนึ่งภาพที่ได้ดู

7) การมีปฏิสัมพันธ์ (interaction) หมายถึง ผู้เรียนได้รับข้อมูลส่วนหนึ่ง และต้องถามบุคคลอื่นเพื่อหาข้อมูลส่วนที่เหลือมาให้ครบตามโจทย์ที่กำหนดให้ สามารถทำได้ใน 2 ลักษณะ ดังนี้

7.1) ผู้เรียนกับผู้เรียน หมายถึง ผู้เรียนแต่ละคนได้รับข้อมูลที่ไม่เหมือนกัน และผู้เรียนทั้ง 2 คนต้องพูดแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันเพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วน

7.2) ผู้เรียนกับผู้ทดสอบ หมายถึง ผู้เรียนได้รับข้อมูลส่วนหนึ่ง และต้องถามข้อมูลกับผู้ทดสอบเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน

8) การแสดงบทบาทสมมติ (role play) หมายถึง ผู้เรียนแสดงบทบาทที่ได้รับมอบหมาย Weir ได้อธิบายข้อดีและข้อจำกัดของแต่ละแนวทาง ดังนี้

ตาราง 5 ข้อดีและข้อจำกัดของแนวทางการวัดและประเมินผลการพูดสื่อสารของ Weir (1990)

แนวทาง	ข้อดี	ข้อจำกัด
การพูดอย่างยาว	ผู้เรียนผลิตสารปริมาณมากที่ทำให้ประเมินได้หลากหลายและครอบคลุม	-ไม่สอดคล้องกับการพูดในชีวิตจริง -ผู้เรียนอาจไม่ได้รับความสนใจในหัวข้อที่ได้รับมอบหมาย และอาจพูดไม่ได้มากเกี่ยวกับหัวข้อนั้น ๆ -ผู้เรียนอาจมีความเครียดที่ต้องถูกบันทึกเสียง
การพูดนำเสนอ	-ผู้เรียนสามารถพูดได้อย่างกว้างขวาง -สอดคล้องกับการพูดในชีวิตจริง	-ผู้เรียนที่มีเวลาเตรียมเนื้อหาน้อย อาจพูดนำเสนอได้ไม่ดี ทำให้การประเมินการพูดคลาดเคลื่อน -ผู้เรียนอาจตีความโจทย์แตกต่างกันทำให้เกิดปัญหาในการประเมิน
การสัมภาษณ์อิสระ	-มีความตรงสูง -สอดคล้องกับการพูดในชีวิตจริง	-การประเมินอาจควบคุมไม่ได้ -ใช้ทรัพยากรสูง
การสัมภาษณ์ควบคุม	-สามารถเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนได้ง่าย -มีความตรงสูง -มีความเที่ยงสูง -มีประสิทธิภาพสูง	-ไม่สามารถจำลองสถานการณ์การพูดทั้งหมดในชีวิตจริงได้ -แม้ว่าจะเป็นคำถามเดียวกัน แต่ลักษณะของการถามอาจแตกต่างกันไปในแต่ละการทดสอบ
การถ่ายโอนข้อมูลด้วยการบรรยายภาพ	-ตัวกระตุ้นมีลักษณะเดียวกันในทุกการทดสอบ จึงปราศจากความไม่ยุติธรรมโดยสิ้นเชิง -ผู้เรียนผลิตสารปริมาณมากที่ทำให้ประเมินได้หลากหลายและครอบคลุม	-ไม่สามารถวัดการมีปฏิสัมพันธ์ได้ -หากภาพมีความไม่ชัดเจนจะเป็นอุปสรรคในการทดสอบได้

แนวทาง	ข้อดี	ข้อจำกัด
	-สามารถเปรียบเทียบความสามารถ ของผู้เรียนแต่ละคนได้ง่าย -จัดการทดสอบได้ง่าย	
การถ่ายโอนข้อมูลด้วยการตอบ คำถามจากภาพ	-มีประสิทธิภาพสูง	-ไม่สามารถวัดการมีปฏิสัมพันธ์ได้ -หากภาพมีความไม่ชัดเจนจะเป็น อุปสรรคในการทดสอบได้
การมีปฏิสัมพันธ์ (ผู้เรียนกับผู้เรียน)	-ผู้เรียนมีโอกาสสื่อสารได้มาก -ผู้เรียนมีโอกาสแสดงการมี ปฏิสัมพันธ์ได้มาก	-ผู้เรียนแต่ละคนอาจมีโอกาสพูดไม่ เท่ากัน -หากผู้เรียนมีความสามารถที่ แตกต่างกันมากจะเป็นอุปสรรคต่อ การวัดและประเมินผล -หากผู้เรียนมีความสนใจในหัวข้อ นั้น ๆ ต่างกันมากจะเป็นอุปสรรค ต่อการวัดและประเมินผล -ผู้เรียนมีโอกาสแสดงพฤติกรรม พูดในสถานการณ์เดียวเท่านั้น -จัดการทดสอบได้ยาก
การมีปฏิสัมพันธ์ (ผู้เรียนกับผู้ทดสอบ)	-ผู้ทดสอบมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนใน ลักษณะเดียวกัน จึงควบคุมการ ทดสอบได้ง่าย	-ผู้เรียนอาจมีความกลัวในการมี ปฏิสัมพันธ์กับผู้ทดสอบ -ผู้ทดสอบอาจประเมิน ความสามารถของตนเองโดยไม่ได้ ตั้งใจ
บทบาทสมมติ	-มีความตรงและความเที่ยงสูง	-ผู้เรียนอาจไม่คุ้นเคยต่อ สถานการณ์ที่ได้รับมอบหมาย จึงไม่ สามารถแสดงพฤติกรรมออกมาได้ ชัด -จัดการทดสอบได้ยาก

หมายเหตุ: ดัดแปลงจาก Weir (1990, pp. 73-80)

Cohen (1994, pp. 262-274) เสนอแนวทางการวัดและประเมินทักษะการพูดสื่อสาร
ทั้งหมด 2 แนวทาง ดังนี้

- 1) การสัมภาษณ์ (interview) เป็นการทดสอบการพูดสื่อสารที่ดั้งเดิมที่สุด (traditional)

2) การสัมภาษณ์แบบกึ่งตรง (semi-direct interview) เป็นการทดสอบที่ผู้ทดสอบจะไม่ได้ถามคำถามเพื่อให้ผู้เรียนตอบคำถามตลอดเวลา แต่ใช้ตัวกระตุ้นอื่น ๆ เสริมเพื่อให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมการพูด Cohen ยกตัวอย่างการสอบ SOPI (Simulated Oral Proficiency Interview) ที่ใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งตรงทั้งหมด 6 รูปแบบ ดังนี้

ตาราง 6 การสัมภาษณ์กึ่งตรงของการสอบ SOPI

รูปแบบ	ลักษณะการทดสอบ
การสนทนาส่วนตัว (personal interview)	ผู้เรียนตอบคำถามที่ถามโดยผู้ทดสอบ
การบอกทาง (giving direction)	ผู้เรียนดูแผนที่ และบอกวิธีการเดินทางจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่ง
การพรรณนาโดยละเอียด (detailed description)	ผู้เรียนดูภาพ และบรรยายสิ่งที่อยู่ในภาพ
การบรรยายภาพตามลำดับ (picture sequence)	ผู้เรียนดูภาพหลายภาพที่เป็นลำดับต่อเนื่องกัน และบรรยายเหตุการณ์ในภาพตามลำดับ
การอภิปรายประเด็น (topical discourse)	ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อที่ได้รับมอบหมาย
สถานการณ์ (situation)	ผู้เรียนได้รับมอบหมายให้แสดงบทบาทตามสถานการณ์

หมายเหตุ: ดัดแปลงจาก Cohen (1994, pp. 262-273)

นอกจากนี้ Cohen ยังยกตัวอย่างการสอบ SPEAK (Speaking Proficiency English Assessment Kit) ที่ใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งตรงทั้งหมด 7 รูปแบบ ดังนี้

ตาราง 7 การสัมภาษณ์กึ่งตรงของการสอบ SPEAK

รูปแบบ	ลักษณะการทดสอบ
การตอบคำถาม (answering question)	ผู้เรียนตอบคำถามที่ถามโดยผู้ทดสอบเกี่ยวกับตนเอง
การอ่านออกเสียง (reading aloud)	ผู้เรียนอ่านออกเสียงข้อความ
การเติมประโยค (oral completion)	ผู้เรียนฟังประโยคที่ไม่สมบูรณ์ และพูดต่อให้ประโยคสมบูรณ์
การเล่าเรื่อง (telling story)	ผู้เรียนดูภาพหลายภาพที่เป็นลำดับต่อเนื่องกัน และเล่าเรื่องจากภาพ
การตอบคำถามจากภาพ	ผู้เรียนดูภาพ และตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับภาพนั้น ๆ

รูปแบบ	ลักษณะการทดสอบ
(responding to questions about a drawing)	
การแสดงความคิดเห็น (giving opinions)	ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย
การอธิบายตาราง (explaining schedule)	ผู้เรียนดูตารางหรือประกาศ และอธิบายเนื้อหา

หมายเหตุ: ดัดแปลงจาก Cohen (1994, p. 274)

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, น. 78-84) เสนอแนวทางการวัดและประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษทั้งหมด 2 แนวทาง ดังนี้

1) การวัดแบบตรง หมายถึง การใช้ตัวกระตุ้นเพื่อให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมการพูดออกมา อาทิ กำหนดหัวข้อให้ผู้เรียนพูด

2) การวัดแบบอ้อม หมายถึง การใช้การรับสาร (การฟัง, การอ่าน) เพื่อให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมการพูดออกมา อาทิ ให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาและเติมเต็มส่วนที่หายไป

ตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมการพูด มีทั้งหมด 4 ประเภท ดังนี้

- 1) ข้อความ, คำพูด หมายถึง ให้ผู้เรียนอ่านข้อความหรือฟังคำพูด แล้วจึงพูด
- 2) ภาพ, ตาราง, แผนผัง, แผนภูมิ หมายถึง ให้ผู้เรียนดูภาพ ตาราง ฯลฯ แล้วจึงพูดอธิบาย
- 3) สถานการณ์, กิจกรรม หมายถึง ให้ผู้เรียนเข้าร่วมสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยการพูด
- 4) สื่อ เช่น วิดีทัศน์, โทรทัศน์, ภาพยนตร์, ภาพนิ่ง, วิทยู หมายถึง ให้ผู้เรียนเสพสื่อและพูดอธิบายสิ่งที่เสพ

เมื่อตัวกระตุ้นเข้าพฤติกรรมของผู้เรียนแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างตัวกระตุ้นจะเกิดขึ้นใน 3 ลักษณะ ดังนี้

1) แบบสัมพันธ์ภาพคงที่ หมายถึง การพูดเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง อาทิ การบรรยายภาพ การบอกทาง

2) แบบสัมพันธ์ภาพที่เป็นพลวัต หมายถึง การพูดเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนแปลง อาทิ การเล่าเรื่อง การอธิบายเหตุการณ์

3) แบบสัมพันธ์ภาพที่เป็นนามธรรม หมายถึง การพูดเกี่ยวกับสิ่งที่สัมผัสไม่ได้ อาทิ การแสดงความคิดเห็น การอธิบายเหตุผล

鎌田[Kamada] (2001, pp. 6-7) เสนอแนวทางการวัดและประเมินทักษะการพูดสื่อสารที่ชื่อว่า OPI (Oral Proficiency Interview) ซึ่งพัฒนาโดยสภาอเมริกันเกี่ยวกับการสอน

ภาษาต่างประเทศ (American Council on the Teaching of Foreign Languages: ACTFL) กนการรณ เลหาบูรณะกิจ คชะตะกิริ (2565, น. 249) ขยายความว่า OPI เป็นผลผลิตหลังจากการปรับ กระบวนทัศน์การสอนภาษาต่างประเทศครั้งที่ 1 ที่ให้ความสำคัญกับการสื่อสารมากขึ้น เป็นรูปแบบ การทดสอบการพูดสื่อสารที่เป็นที่นิยม มีความเป็นสากล ใช้ได้ในการทดสอบหลากหลายภาษา

OPI จะใช้เวลาไม่เกิน 30 นาที มีขั้นตอนการปฏิบัติดังนี้ (Language Testing International, & American Council on the Teaching of Foreign Languages, 2018, pp 5-7)

1) ขั้นอุ่นเครื่อง (Warm-up) เป็นขั้นที่ผู้ทดสอบถามคำถามทั่วไปเกี่ยวกับชีวิตและความ สนใจของผู้เรียนเพื่อตรวจสอบความสามารถในการพูดอย่างคร่าว ๆ โดยทั่วไปจะเริ่มต้นที่ระดับกลาง (intermediate)

2) ขั้นตรวจสอบระดับ (Level Checks) เป็นขั้นที่ผู้ทดสอบถามคำถามเกี่ยวกับประเด็นใน ประเด็นหนึ่งอย่างหลากหลายเพื่อตรวจสอบระดับในการพูดที่สูงที่สุดของผู้เรียน

3) ขั้นค้นหาระดับที่สูงที่สุด (Probes) เป็นขั้นที่ผู้ทดสอบถามคำถามที่อยู่เหนือระดับผู้เรียน หนึ่งระดับ เพื่อตรวจสอบว่าระดับสูงสุดที่ตรวจสอบได้นั้นถูกต้องแล้วหรือไม่

4) ขั้นจบการสัมภาษณ์ (Wind Down) เป็นขั้นที่ผู้ตรวจสอบถามคำถามที่ง่ายลง อาจถาม คำถามในหัวข้ออื่น ๆ เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนได้ถูกวัดและประเมินผลทุกองค์ประกอบแล้ว และจบ การทดสอบ

นอกจากนี้ ผู้ทดสอบยังอาจมอบหมายการแสดงบทบาทสมมติ (role-plays) ให้ผู้เรียนใน ขั้นตรวจสอบระดับและ/หรือขั้นค้นหาระดับที่สูงที่สุดเช่นเดียวกัน อาจเป็นการมอบหมายสถานการณ์ ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมกรพูด OPI แบ่งระดับออกเป็น 4 ระดับใหญ่หรือ 10 ระดับย่อย ดังนี้

ตาราง 8 เกณฑ์การประเมินการพูดสื่อสาร 8 ระดับของ OPI

ระดับใหญ่	ระดับย่อย	อักษรย่อ
novice	low	N-L
	middle	N-M
	high	N-H
intermediate	low	I-L
	middle	I-M
	high	I-H
advanced	low	A-L

	middle	A-M
	high	A-H
superior		

หมายเหตุ: ดัดแปลงจาก กนกวรรณ เลหาบุรณะกิจ คະตะกิริ (2565, น. 251-252)

ในการมอบหมายการแสดงบทบาทสมมติ ผู้ทดสอบจะมอบหมายให้กับระดับ N-H ถึง A-M สำหรับระดับที่ต่ำกว่าหรือสูงกว่านั้นอาจจะมอบหมายหรือไม่ก็ได้ กนกวรรณ เลหาบุรณะกิจ คະตะกิริ (2565, น. 253)

Luoma (2004, p. 29) กล่าวว่า การวัดและประเมินทักษะการพูดสื่อสารทำได้โดยการมอบหมายกิจกรรม (task) เพื่อให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมการพูดออกมา โดยการประเมินที่นิยมมากที่สุดคือการสัมภาษณ์ (interview format) มีทั้งหมด 3 ประเภท ดังนี้ (Luoma, 2004, pp. 35-39)

- 1) สัมภาษณ์เดี่ยว (individual) หมายถึง ผู้เข้ารับการทดสอบมี 1 คน
 - 2) สัมภาษณ์คู่ (pair) หมายถึง ผู้เข้ารับการทดสอบมี 2 คนพร้อมกัน
 - 3) สัมภาษณ์กลุ่ม (group) หมายถึง ผู้เข้ารับการทดสอบมีมากกว่า 2 คนพร้อมกัน
- แต่ละประเภทมีแนวปฏิบัติ, ข้อดี, และข้อจำกัด ดังนี้

ตาราง 9 การเปรียบเทียบรูปแบบการสัมภาษณ์ต่าง ๆ

ประเภท	แนวปฏิบัติ	ข้อดี	ข้อจำกัด
สัมภาษณ์เดี่ยว	ผู้เรียนพูดกับผู้ทดสอบ แบบหนึ่งต่อหนึ่ง มัก เริ่มต้นด้วยการเตรียม ความพร้อม (warm up) อาทิ การทักทาย	ยืดหยุ่น สามารถปรับการ ทดสอบให้เป็นไปตาม ความสามารถของผู้เรียน ได้	-ผู้ทดสอบมีอำนาจ ควบคุมการทดสอบมาก ซึ่งแตกต่างจากการพูด สื่อสารในชีวิตจริงที่บุคคล มีส่วนร่วมเท่าเทียมกันได้ -ใช้ทรัพยากรสูง
สัมภาษณ์คู่	ผู้เรียนพูดกับผู้ทดสอบ แบบหนึ่งต่อสอง ผู้ ทดสอบอาจมอบหมาย กิจกรรมให้ผู้เรียนพูด โต้ตอบกัน	ประหยัดทรัพยากร	-ผู้เรียนอาจได้รับอิทธิพล จากผู้เรียนอีกฝ่าย -ผู้เรียนอาจมีโอกาสดูไม่ เท่ากัน
สัมภาษณ์กลุ่ม	ผู้เรียนพูดกับผู้ทดสอบ แบบหนึ่งต่อสองขึ้นไป ผู้	ประหยัดทรัพยากร	-อาจใช้เวลานาน -ผู้เรียนอาจมีโอกาสดูไม่

ประเภท	แนวปฏิบัติ	ข้อดี	ข้อจำกัด
	ทดสอบอาจมอบหมาย		เท่ากัน
	กิจกรรมให้ผู้เรียนพูด		-ผู้เรียนอาจต้อง
	โต้ตอบกัน		ดำเนินการพูดเองโดยไม่มี
			ผู้ทดสอบคอยชี้แนะ

Brown, & Abeywickrama (2010, pp. 184-185) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลทักษะการพูดสื่อสารต้องใช้ตัวกระตุ้น (stimulus) ที่เฉพาะเจาะจง (specific) เพื่อให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมที่ต้องการออกมาได้ การประเมินการพูดสื่อสารมีทั้งหมด 5 ระดับ ดังนี้

1) ระดับเลียนแบบ (imitative) หมายถึง การให้ผู้เรียนพูดคำ วลี หรือประโยคซ้ำตามที่ได้ยิน มักเป็นการทดสอบการออกเสียง ไม่สามารถวัดการสื่อสารได้

2) ระดับเข้มข้น (intensive) หมายถึง การให้ผู้เรียนพูดสั้น ๆ อาทิ การพูดตอบคำถาม (directed response) การอ่านออกเสียง (reading aloud) การเติมเต็มประโยคและบทสนทนา (sentence and dialog completion)

3) ระดับตอบสนอง (responsive) หมายถึง การให้ผู้เรียนพูดโต้ตอบสั้น ๆ กับผู้ทดสอบ อาทิ การทักทาย (greeting) การพูดคุยสั้น ๆ (small talk) การขอร้องง่าย ๆ (small request)

4) ระดับปฏิสัมพันธ์ (interactive) หมายถึง การให้ผู้เรียนพูดโต้ตอบอย่างยาวและซับซ้อน อาจมีผู้เข้าร่วมได้หลายคน สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทย่อย ดังนี้

4.1) การแลกเปลี่ยนข้อมูล (transactional) หมายถึง การที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารแลกเปลี่ยนข้อมูลกันด้วยการพูด

4.2) การสร้างสัมพันธภาพ (interpersonal) หมายถึง การที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารแลกเปลี่ยนข้อมูลกันด้วยการพูด หรือพูดคุยกันเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

5) ระดับขยาย (extensive) หมายถึง การพูดอย่างยาวและซับซ้อนที่ผู้ฟังมีโอกาสร่วมจำกัด อาทิ สุนทรพจน์ (speech) การนำเสนอ (oral presentation) การเล่าเรื่อง (storytelling)

จะเห็นได้ว่า รูปแบบการทดสอบทักษะการพูดสื่อสารแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่ รูปแบบดั้งเดิม (การสัมภาษณ์) และรูปแบบอื่น ๆ การสัมภาษณ์ถูกใช้อย่างแพร่หลายเนื่องจากมีความเป็นสภาพจริงที่ตรงกับทักษะการพูดสื่อสารมากที่สุด แต่นักวิชาการหลายคนก็ได้พัฒนารูปแบบการทดสอบอื่น ๆ ที่ใช้ตัวกระตุ้นต่าง ๆ มากกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมทักษะการพูดสื่อสาร ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้รูปแบบการสัมภาษณ์ เนื่องจากสอดคล้องกับบริบทของหลักสูตรที่มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถพูดสื่อสารสั้น ๆ ในสถานการณ์ใกล้ตัว (ห้องเรียน สถานศึกษา ชีวิตประจำวัน)

ในการประเมินผลทักษะการพูดสื่อสาร ผู้ทดสอบสามารถใช้เครื่องมือ คือ มาตรฐานส่วนประมาณค่า (rating scale) (Harris, 1969, p. 83; Luoma, 2004, pp. 59-75) มาตรฐานส่วนประมาณค่าจะระบุระดับความสามารถของผู้เรียนและมีคำบรรยายประกอบ มาตรฐานส่วนประมาณค่าเพื่อวัดการพูดสามารถแบ่งได้หลายประเภท ดังนี้

1) แบ่งตามแนวทางการทดสอบ

1.1) มาตรฐานส่วนประมาณค่าเชิงสถานการณ์ (behavioral rating scale) หมายถึง มาตรฐานส่วนประมาณค่าที่กำหนดความสามารถของผู้เรียนให้สอดคล้องกับกิจกรรมหรือสถานการณ์ที่ต้องปฏิบัติ

1.2) มาตรฐานส่วนประมาณค่าทั่วไป (theory-derived analytic scale) หมายถึง มาตรฐานส่วนประมาณค่าที่ไม่ได้กำหนดความสามารถของผู้เรียนให้สอดคล้องกับกิจกรรมหรือสถานการณ์ที่ต้องปฏิบัติ แต่กำหนดความสามารถโดยทั่วไป

2) แบ่งตามลักษณะของมาตรฐานส่วนประมาณค่า

2.1) มาตรฐานส่วนประมาณค่าแบบรวม (holistic scale) หมายถึง มาตรฐานส่วนประมาณค่าที่ระบุความสามารถโดยรวม

2.2) มาตรฐานส่วนประมาณค่าแบบแยกองค์ประกอบ (analytical scale) หมายถึง มาตรฐานส่วนประมาณค่าที่ระบุความสามารถแบบแยกเฉพาะทักษะย่อย

Luoma (2004, pp. 80-82) เสนอแนวทางการสร้างมาตรฐานส่วนประมาณค่า โดยระบุสิ่งที่ต้องคำนึงถึงทั้งหมด 4 ประการ ดังนี้

1) จำนวนระดับของความสามารถ ยิ่งแบ่งระดับมากก็ยิ่งระบุความสามารถได้ละเอียดมาก

2) ประเภทของมาตรฐานส่วนประมาณค่าที่จะใช้

3) คำอธิบายความสามารถที่จะระบุในแต่ละระดับ

4) การแปลผลข้อมูล กล่าวคือ จะเป็นการทดสอบอิงเกณฑ์ (criterion-referenced) หรืออิงกลุ่ม (norm-referenced)

Luoma (2004, pp. 116-118) เสนอแนวทางการเตรียมการทดสอบการพูด ดังนี้

1) ขั้นตอนที่ 1 กำหนดลักษณะโดยทั่วไปของการทดสอบ (construct specification) เป็นการกำหนดบริบทต่าง ๆ ของการทดสอบ (context)

2) ขั้นตอนที่ 2 กำหนดลักษณะของแบบทดสอบ (task specification) เป็นการกำหนดโจทย์ของแบบทดสอบ จำนวนกิจกรรม เป็นต้น

3) ขั้นตอนที่ 3 กำหนดลักษณะของการประเมิน (assessment specification) เป็นการสร้างมาตรฐานส่วนประมาณค่าที่จะใช้

มาตรฐานประมาณค่า หรือเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพตามที่เรียกกันโดยทั่วไปนั้น ได้รับการเสนอโดยนักวิชาการหลายคนให้เป็นเครื่องมือการประเมินทักษะการพูดสื่อสาร ผู้วิจัยจึง สืบค้นตัวอย่างเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น ดังนี้

国際教育促進協会[Association of International Educational Exchange] (n.d.) เสนอเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพสำหรับการประเมินการพูดภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารในการ สอบ JLCAT (Japanese Language Communication Ability Test) ดังนี้

ตาราง 10 เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพการพูดภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารของการสอบ JLCAT

ประเด็น ระดับ	การมีปฏิสัมพันธ์	การออกเสียง	การใช้คำศัพท์	การใช้ไวยากรณ์
A1	สามารถเข้าใจและโต้ตอบ ในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง กับตนเองอย่างง่ายและ เป็นรูปธรรมได้	สามารถพูดคำศัพท์หรือ สำนวนที่ผ่านการฝึกให้ เจ้าของภาษาที่คุ้นเคยกับ เจ้าตัวฟังเข้าใจได้ ใน ขอบเขตที่จำกัด พูด ตะกุกตะกักเมื่อต้องพูดคำ ที่ไม่คุ้นเคย นึกคำพูดไม่ได้ หรือพูดคำเดียวสั้น ๆ ได้ โดยเตรียมตัวล่วงหน้า	สามารถใช้คำศัพท์เชิง รูปธรรมที่เกี่ยวข้องกับ ตนเอง หรือเรื่องที่พื้นฐาน มาก ๆ ได้ สามารถใช้ ภาษาสุภาพใน สถานการณ์ใน ชีวิตประจำวันได้	ใช้ไวยากรณ์ในวงจำกัดที่ เรียนมาได้
A2	สามารถสนทนาโต้ตอบ ถามข้อมูลง่าย ๆ ร้องขอ หรือมอบสิ่งของใน สถานการณ์ใน ชีวิตประจำวัน อาทิ การ ท่องเที่ยว การพักค้างแรม การกิน การซื้อของ และ การเดินทางได้ สามารถ ทักทาย เชิญชวน เสนอ หรือขอโทษได้อย่างสุภาพ	ต้องพูดช้าบ้างเพื่อให้คู่ สนทนาฟังเข้าใจ ออก เสียงฟังเข้าใจได้โดยมี สำเนียงภาษาต่างประเทศ ปะปน แม้คำผิดบ่อยครั้ง แต่ยังสามารถเข้าใจได้	สามารถใช้ภาษาใน ชีวิตประจำวันได้ถูกต้อง ในการร้องขอสิ่งของ ข้อมูล ในสถานการณ์ใกล้ ตัวหรือชีวิตประจำวันที่ไม่ เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ไม่ สามารถเชิญชวน ขอร้อง ขอโทษ หรือตอบสนองได้ หรือมักเกิดความเข้าใจผิด บ่อยครั้ง	ใช้ภาษาได้ถูกต้องตาม โครงสร้างค่อนข้างมาก แต่ใช้ผิดบ้างในบางโอกาส อาทิ กาล เพศ จำนวน ระดับ แต่ยังสามารถเข้าใจ สิ่งที่ต้องการสื่อได้ในเรื่อง ที่เกี่ยวกับตนเอง ผู้อื่น สถานที่บางแห่ง สิ่งของที่ พก
B1	สามารถมีบทสนทนาใน สถานการณ์ใน ชีวิตประจำวันได้เกือบ ทั้งหมด อธิบายความรู้สึก ของตนเองและโต้ตอบกับ การอธิบายความรู้สึกของ ผู้อื่นได้ สามารถแสดง ความเห็น ปฏิบัติงาน แนว ทางการแก้ปัญหา ตลอด	พูดติดสำเนียง ภาษาต่างประเทศบ้าง แต่ สามารถฟังเข้าใจได้ดี สามารถพูดประโยคที่ ค่อนข้างยาวได้โดยไม่ต้อง ขอความช่วยเหลือจาก ผู้อื่น	สามารถอธิบายประเด็น สำคัญของปัญหาหรือ ความคิดได้ถูกต้องระดับ หนึ่งในสถานการณ์ที่ไม่ คุ้นเคย ในสถานการณ์ที่ คุ้นเคยสามารถสื่อสารได้ อย่างดี มีความตระหนัก ในความแตกต่างทาง วัฒนธรรมทางภาษาของ	ใช้ภาษาระดับสูงได้มากใน สถานการณ์ที่คุ้นเคย แต่ ยังมีอิทธิพลของภาษาแม่ อย่างเด่นชัด เข้าใจสิ่งที่ พูดได้แม้จะมีการใช้ภาษา ผิดบ้าง

ประเด็น ระดับ	การมีปฏิสัมพันธ์	การออกเสียง	การใช้คำศัพท์	การใช้ไวยากรณ์
	จนถึงเหตุผลใน สถานการณ์ที่ไม่ใช่ ชีวิตประจำวันได้		ตนเองและภาษา ปลายทาง และสามารถใช้ ภาษาได้อย่างเหมาะสม แต่ยังคงมีข้อผิดพลาดใน การพูดสื่อสารความคิดที่ ซับซ้อนหรือประเด็นที่ นอกเหนือชีวิตประจำวัน	
B2	สามารถสื่อสารประเด็น ทั่วไป ประเด็นเฉพาะทาง หรือประเด็นทางวิชาชีพ กับเจ้าของภาษาได้โดยไม่ ทำให้อีกฝ่ายอึดอัด ตลอด จนถึงอธิบายเหตุการณ์ หรือประสบการณ์ส่วนตัว ได้ สามารถพูดคุยแก้ไข สถานการณ์ที่มีความ ขัดแย้งได้ด้วยข้อมูลที่ ซับซ้อน	ออกเสียงชัดเจน เป็น ธรรมชาติ สามารถพูดได้ คล่องแคล่วแม้จะเป็น ประโยคที่ซับซ้อน สามารถพูดได้เร็วได้ไม่ฝืน กำลัง ได้ตอบกับเจ้าของ ภาษาได้อย่างปกติ	เข้าใจภาษาถิ่นเอง ภาษา ทางการ ภาษาในประเด็น ทั่วไปและภาษาในความ เชี่ยวชาญของตนเองได้ อย่างดี พูดผิดบ้างแต่ไม่ เป็นอุปสรรคต่อการ สื่อสาร	ใช้ภาษาได้ดี พูดผิดบ้าง เล็กน้อย แต่สามารถแก้ คำผิดได้ด้วยตนเอง ไม่มี ความผิดพลาดที่จะนำไปสู่ การเข้าใจผิด
C1	เข้าใจประเด็นซับซ้อนเชิง นามธรรมที่นอกเหนือจาก ความเชี่ยวชาญของตนเอง ได้ ใช้ภาษาที่ผสมผสาน สำนวนแสดงอารมณ์ การ พูดอ้อม मुखตลกได้อย่างมี ประสิทธิภาพ ยืดหยุ่น และเหมาะสมกับสังคม เจ้าของภาษา สามารถ สนทนาโต้ตอบได้อย่าง ทันท่วงที	พูดเน้นจุดสำคัญได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว เป็นธรรมชาติ ไม่ฝืนกำลัง อาจจะพูด สะดุดในประเด็นเชิงมโน ทัศน์ที่มีความยาก	สามารถใช้คำเพื่อสื่อสาร เรื่องที่ต้องการพูดได้อย่าง กว้างขวาง อาจพูดผิดบ้าง ในประเด็นที่เล็กน้อย แต่ ไม่เป็นอุปสรรคต่อการ สื่อสาร ใช้ภาษาที่ ผสมผสานสำนวนแสดง อารมณ์ การพูดอ้อม मुख ตลกได้อย่างมี ประสิทธิภาพ ยืดหยุ่น	พูดได้ถูกต้องโดยแทบไม่มี จุดผิด
C2	ใช้สำนวนได้ในทุก สถานการณ์ เข้าใจการใช้ คำคู่ตลอดจนถึงนัยทาง ภาษาได้อย่างถูกต้อง	พูดสิ่งที่ต้องการสื่อสารได้ อย่างเป็นธรรมชาติและไม่ สะดุดแม้จะเป็นประโยคที่ ยาว อาจมีเว้นจังหวะเพื่อ หาคำพูด ตัวอย่าง หรือ คำอธิบายที่เหมาะสมบ้าง	ใช้คำหลากหลายที่เน้น ความหมาย สามารถใช้ ภาษาเพื่อพูดได้โดยไม่ต้อง จำกัดเนื้อหาของสิ่งที่ ต้องการพูด เข้าใจการใช้ ภาษาเชิงสังคมของ เจ้าของภาษาและโต้ตอบ ได้	พูดได้ถูกต้องโดยแทบไม่มี จุดผิดแม้จะเป็นประโยคที่ มีความซับซ้อนมาก

หมายเหตุ: ดัดแปลงจาก 国際教育促進協会[Association of International Educational Exchange] (n.d.)

College Board (n.d.) เสนอเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพสำหรับการประเมินการพูดภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

ตาราง 11 เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพการพูดภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารของ College Board (n.d.)

ประเด็น ระดับ	คำอธิบายระดับ	การบรรลุวัตถุประสงค์ใน การสื่อสาร	การสื่อสาร	การใช้ภาษา
0	ไม่เป็นที่ยอมรับ ไม่แสดงพฤติกรรมที่ สามารถให้คะแนนได้	-พูดคำถามซ้ำ -ไม่มีการแสดงพฤติกรรมตามโจทย์ -พูดว่า “ไม่เข้าใจ” หรือ “ขออีกรอบได้ไหมคะ/ครับ” -ไม่พูดภาษาญี่ปุ่น -ไม่พูด		
1	อ่อนมาก ไม่มีความสามารถในการ พูดสื่อสาร	พูดตอบคำถามเพียง เล็กน้อย	ฟังเข้าใจได้ยาก พูด ตะกุกตะกักเป็นส่วนมาก ออกเสียงผิดเป็นส่วนมากที่ สะท้อนถึงความลำบากของ ผู้พูด ใช้ภาษาไม่เหมาะสม กับสถานการณ์เป็นส่วนมาก	ใช้คำศัพท์ได้น้อยและไม่ เหมาะสม ฟังเข้าใจยาก ใช้ รูปประโยคได้น้อยฟังเข้าใจ ยากมาก หรือพูดไม่เป็น ประโยค
2	อ่อน ค่อนข้างไม่มี ความสามารถในการพูด สื่อสาร	พูดตอบได้สอดคล้องกับ คำถาม แต่ไม่ครบถ้วน	ฟังเข้าใจได้ยาก มักพูด ตะกุกตะกัก มักออกเสียง ผิดที่สะท้อนถึงความลำบาก ของผู้พูด มักใช้ภาษาไม่ เหมาะสมกับสถานการณ์	ใช้คำศัพท์ได้น้อยและไม่ เหมาะสม มักฟังเข้าใจยาก ใช้รูปประโยคได้น้อยทำให้ ฟังเข้าใจยาก หรือพูดไม่ เป็นประโยค
3	พอใช้ มีความสามารถในการ พูดสื่อสารบ้าง	พูดตอบได้สอดคล้องกับ คำถาม ในระดับพื้นฐาน	พูดไม่คล่องทำให้ฟังเข้าใจ ยากเป็นบางครั้ง พูด ตะกุกตะกักบ้าง ออกเสียง ผิดบ้างที่สะท้อนถึงความ ลำบากของผู้พูด ใช้ภาษาไม่ เหมาะสมกับสถานการณ์ พอสมควร	ใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมาะสม มัก ฟังเข้าใจยาก ใช้รูปประโยค ผิดทำให้ฟังเข้าใจยากบ้าง
4	ดี มีความสามารถในการ พูดสื่อสาร	พูดตอบได้สอดคล้องกับ คำถาม	พูดไม่คล่อง แต่ยังฟังเข้าใจ ได้ พูดด้วยจังหวะที่ไม่เป็น ธรรมชาติบ้าง ออกเสียงผิด บ้าง ใช้ภาษาไม่เหมาะสม กับสถานการณ์บ้าง	ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมใน ขอบเขตที่จำกัด ใช้รูป ประโยคที่เหมาะสม แต่ใช้ ผิดมากในรูปประโยคที่ ซับซ้อน

ระดับ	ประเด็น	คำอธิบายระดับ	การบรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร	การสื่อสาร	การใช้ภาษา
5		ดีมาก ค่อนข้างมีความสามารถ ในการพูดสื่อสารดีเยี่ยม	พูดตอบได้สอดคล้องกับ คำถาม ครบถ้วน และอาจมี รายละเอียดสนับสนุน	พูดคล่องเป็นส่วนมาก พูด ตะกุกบ้าง แต่ไม่เป็น อุปสรรคต่อการสื่อสาร ออกเสียงผิดน้อย ใช้ภาษา ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ น้อย	ใช้คำศัพท์ได้หลากหลาย โดยมีผิดน้อยมาก ใช้รูป ประโยคได้เหมาะสมโดยมี ผิดน้อยมากในรูปประโยคที่ ซับซ้อน
6		ดีเยี่ยม มีความสามารถในการ พูดสื่อสารดีเยี่ยม	พูดตอบได้สอดคล้องกับ คำถาม ครบถ้วน และมี รายละเอียดสนับสนุน	พูดคล่อง เป็นธรรมชาติ พูด ตะกุกตะกักน้อยมาก ไม่ ออกเสียงผิด ใช้ภาษา เหมาะสมกับสถานการณ์	ใช้คำศัพท์ได้หลากหลาย ใช้ รูปประโยคได้ดีเยี่ยมโดย แทบไม่มีผิด

หมายเหตุ: ดัดแปลงจาก College Board (n.d.)

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า สำนักความคิดต่าง ๆ เสนอเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพที่แตกต่างกันไป โดยมากแล้วจะแบ่งระดับที่ 5 ถึง 10 ระดับ และใช้ประเด็นการประเมินที่แตกต่างขึ้นอยู่กับแนวคิดเรื่ององค์ประกอบของการพูดสื่อสารของแต่ละสำนัก แนวทางการวัดและประเมินการพูดสื่อสารสามารถทำได้โดยการกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดด้วยตัวกระตุ้นที่หลากหลาย อาทิ คำถาม สถานการณ์ ภาพ ลักษณะของการพูดมีได้ตั้งแต่พูดคนเดียว พูดโต้ตอบกับผู้เรียนด้วยตนเอง หรือพูดโต้ตอบกับผู้ทดสอบ รูปแบบที่นิยมที่สุด และรูปแบบที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือการสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นการพูดโต้ตอบระหว่างผู้เรียนกับผู้ทดสอบ โดยใช้เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพของ 国际教育促進協会 [Association of International Educational Exchange] (n.d.) โดยประยุกต์ใช้เพียงระดับ A1-A2 เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้เรียนระดับต้น จึงไม่สามารถประเมินในระดับ B1-C2 ได้

ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

ความหมายของความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

เนื่องจากยังไม่มีกรนิยามความหมายของความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงสืบค้นแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความเข้าใจและวัฒนธรรมญี่ปุ่น ดังนี้

Bloom (1956, p. 89) กล่าวว่า ความเข้าใจ (comprehension) หมายถึง การรู้ความหมายของสิ่งที่อ่านหรือฟังในการสื่อสาร โดยการสื่อสารอาจจะเป็นวัตถุรูปธรรม (material in

concrete form) อาทิ การสาธิตกิจกรรม อาคารสถานที่ หรือการสื่อสารอาจจะเป็นวัตถุที่ถูกถ่ายทอดผ่านเอกสาร (material embodied on paper) อาทิ ภาษา สัญลักษณ์

Anderson et al., (2001, p. 70) พัฒนาแนวคิดความเข้าใจ (comprehension) ของ Bloom (1956) เป็นความเข้าใจ (understanding) โดยให้ความหมายว่าเป็นการรู้ในความหมายของ ข้อความต่าง ๆ ผ่านการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

ชินนทร์ชัย อินทிரารณณ์, และสุวิทย์ หิรัณยกาณต์ (2548, น. 50) กล่าวว่า ความเข้าใจ (comprehension) หมายถึง การรู้ความหมายของภาษาที่อ่านหรือฟัง ความเข้าใจมี 3 ระดับ คือ ระดับแปลความ (translation), ระดับตีความ (interpretation), และระดับขยายความ (extrapolation)

ราชบัณฑิตยสถาน (2555, น. 104) กล่าวว่า การเข้าใจความ (comprehension) หมายถึง การรู้ความหมายของสาระในระดับสูงขึ้นไปจากการรับรู้ขั้นต้น เมื่อเชื่อมโยงกับประสบการณ์และความรู้อื่น โดยการเข้าใจความและความเข้าใจเป็นคำบัญญัติของ comprehension ทั้งสองคำ ดังนั้น จึงมีความหมายเดียวกัน (กรมวิชาการ, 2521, น. 39; กรมวิชาการ, 2544, น. 59)

นอกจากนี้ นักวิชาการหลายคนยังได้ให้ความหมายของวัฒนธรรมญี่ปุ่น ดังนี้

Tsutomu (2004, p. 6) กล่าวว่า วัฒนธรรม (bunka) หมายถึง รูปแบบการใช้ชีวิตที่สมาชิกในกลุ่มมีแบบเดียวกันตลอดจนถึงกิจกรรมทางจิตใจ อาทิ ศิลปะ ความเชื่อ อันส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์

Sugimoto (2010, p. 10) กล่าวว่า วัฒนธรรม หมายถึง รูปแบบและกระบวนการทั้งหมด ที่สร้างความหมายให้กับมนุษย์ อาทิ วัตถุ พิธีกรรม ค่านิยม โลกทัศน์

山田他[Yamada et al.] (2012d) กล่าวว่า วัฒนธรรม (文化) หมายถึง รูปแบบของกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในด้านวัตถุและจิตใจสะท้อนค่านิยมร่วมของสมาชิกในกลุ่ม (その人間集団の構成員に共通の価値観を反映した、物心両面にわたる活動の様式の総体)。また、それによって創り出されたもの)

文化庁[Agency for Cultural Affairs] (n.d.a) กล่าวว่า วัฒนธรรม (文化) หมายถึง การใช้ชีวิตของมนุษย์ที่ได้มาจากการเติบโตในสภาพอันสัมพันธ์กันระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม

郭[Kaku] (2013, น. 117-118) เสนอวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นควรเรียนรู้ 4 ประเภท ดังนี้

- 1) วัฒนธรรมดั้งเดิม (伝統文化) อาทิ การชงชา การจัดดอกไม้ ละครโน ละครคะบุกิ
- 2) วัฒนธรรมความเชื่อ (精神文化) หมายถึง รูปแบบความคิดและความรู้สึกต่าง ๆ ของคนญี่ปุ่น
- 3) วัฒนธรรมกระแสนิยม (大衆文化) อาทิ การ์ตูน อนิเมะ ละคร คาราโอเกะ เกม

4) วัฒนธรรมทั่วไป (一般教養・常識・時事) อาทิ ขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ
ชีวิตประจำวันของคนญี่ปุ่น

文化庁[Agency for Cultural Affairs] (n.d.b) กล่าวถึงวัฒนธรรมที่ทรงคุณค่าและอยู่
ภายใต้การดูแลและคุ้มครองโดยรัฐที่เรียกว่าทรัพย์สินทางวัฒนธรรม (文化財) ทั้งหมด 7 ประเภท
ดังนี้

1) วัฒนธรรมที่จับต้องได้ (สิ่งก่อสร้าง) (有形文化財 (建造物)) หมายถึง วัฒนธรรมที่เป็น
รูปธรรมอันทรงคุณค่าทางประวัติศาสตร์และศิลปะ ได้แก่ สถาปัตยกรรม

2) วัฒนธรรมที่จับต้องได้ (วัตถุทางศิลปะ) (有形文化財 (美術工芸品)) หมายถึง
วัฒนธรรมที่จับต้องได้อื่นใดที่นอกเหนือจากสถาปัตยกรรม อาทิ ประติมากรรม วัตถุ เอกสารโบราณ

3) วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ (無形文化財) หมายถึง วัฒนธรรมที่เป็นนามธรรมอันเป็น
ศิลปะแขนงต่าง ๆ (わざ) อาทิ ละคร ดนตรี

4) วัฒนธรรมชาวบ้าน (民俗文化財) หมายถึง วัตถุต่าง ๆ ที่จับต้องได้และรูปแบบการใช้
ชีวิตของคนญี่ปุ่นที่จับต้องไม่ได้อันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน อาทิ เครื่องนุ่งห่ม อาหาร การ
ประกอบอาชีพ ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี

5) อนุสรณ์ (記念物) หมายถึง วัฒนธรรมที่ถูกกำหนดโดยเฉพาะให้เป็นที่ระลึกถึง
ประวัติศาสตร์ อาทิ โบราณสถาน สถานที่ทางธรรมชาติ

6) ทักษะภาพเชิงวัฒนธรรม (文化的風景) หมายถึง สถานที่ที่ถูกกำหนดโดยเฉพาะให้เป็น
สถานที่ที่แสดงถึงวัฒนธรรมของญี่ปุ่น อาทิ พื้นที่เกษตรกรรมต่าง ๆ

7) เขตอนุรักษ์กลุ่มสถาปัตยกรรมดั้งเดิม (伝統的建造物群保存地区) หมายถึง พื้นที่ต่าง
ๆ ในเมืองที่เป็นสถาปัตยกรรมโบราณที่ถูกกำหนดให้อนุรักษ์ไว้

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น หมายถึง การรับรู้ในสาระและแปล
ความหมายของสถานที่ วัตถุศิลปะ และสถาปัตยกรรมของญี่ปุ่น รูปแบบการใช้ชีวิตของคนญี่ปุ่นใน
ชีวิตประจำวัน ตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ ในสังคม อาทิ ศิลปะและนันทนาการ โดยในการวิจัยครั้งนี้จะ
ใช้คำว่า understanding เนื่องจากเป็นคำที่กำหนดใหม่โดย Anderson et al. (2001) และแสดงให้เห็นถึงทักษะทางสติปัญญาที่อยู่สูงกว่าระดับต้น

ระดับของความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

ดังที่กล่าวในข้างต้นว่าเนื่องจากยังไม่มีแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความเข้าใจวัฒนธรรม
ญี่ปุ่นที่ชัดเจน ผู้วิจัยจึงสืบค้นงานวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจวัฒนธรรม และพบว่างานวิจัยต่าง ๆ
เกี่ยวกับความเข้าใจวัฒนธรรมจะประยุกต์ระดับของพฤติกรรมพุทธิพิสัย ได้แก่ นงลักษณ์ สืบสายลา
(2544), พระนิรันดร ชันธิมา (2548), บุษย์ชานันท์ มณฑะเฑียร (2563), และพรยมล ฉิมพานิชย์ (2565)

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงประยุกต์ระดับของพฤติกรรมพุทธิพิสัยในการอธิบายระดับของความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น โดยสืบค้นแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับระดับของพฤติกรรมพุทธิพิสัย ดังนี้

Bloom (1956, pp. 62-195) กล่าวว่า พฤติกรรมพุทธิพิสัยมีทั้งหมด 6 ระดับ ดังนี้

1) ความรู้ (knowledge) หมายถึง การจำข้อมูลต่าง ๆ ได้ แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1.1) ความรู้ในเนื้อเรื่อง (knowledge of specifics) หมายถึง การจำข้อมูลที่เฉพาะเจาะจงต่าง ๆ ได้แก่ ความรู้ในคำศัพท์ (knowledge of terminology) และความรู้ในข้อเท็จจริง (knowledge of specific facts)

1.2) ความรู้ในวิธีดำเนินการ (knowledge of means of dealing with specifics) หมายถึง ความรู้ในการจัดระเบียบข้อมูลความคิดต่าง ๆ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับขนบและรูปแบบ (knowledge of conventions), ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการและลำดับ (knowledge of trends and sequences), ความรู้เกี่ยวกับประเภท (knowledge of classifications and categories), ความรู้เกี่ยวกับเกณฑ์ (knowledge of criteria), และความรู้เกี่ยวกับวิธีการ (knowledge of methodology)

1.3) ความรู้รวบยอดในเนื้อเรื่อง (knowledge of the universals and abstractions in a field) หมายถึง ความรู้ในแนวคิดหลักและรูปแบบของสิ่งต่าง ๆ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับหลักการ (knowledge of principles and generalizations) และความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีและโครงสร้าง (knowledge of theories and structures)

2) ความเข้าใจ (comprehension) หมายถึง การรับรู้ได้ถึงความหมายที่แฝงอยู่ในสิ่งต่าง ๆ แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

2.1) การแปลความ (translation) หมายถึง การอธิบายสิ่งนั้น ๆ ด้วยภาษาอื่น

2.2) การตีความ (interpretation) หมายถึง การสรุปความหมายของสิ่งนั้น ๆ

2.3) การขยายความ (extrapolation) หมายถึง การระบุความเป็นไปได้ของสิ่งนั้น ๆ

โดยใช้ข้อเท็จจริงที่มีอยู่

3) การนำไปใช้ (application) หมายถึง การนำหลักการไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ที่ไม่น่าเคย

4) การวิเคราะห์ (analysis) หมายถึง การแยกแยะส่วนประกอบย่อยของสิ่งต่าง ๆ แบ่งได้เป็น 3 ระดับ ดังนี้

4.1) การวิเคราะห์องค์ประกอบ (analysis of elements) หมายถึง การแยกแยะและระบุองค์ประกอบย่อยของสิ่งต่าง ๆ

4.2) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ (analysis of relationships) หมายถึง การแยกแยะองค์ประกอบและระบุความสัมพันธ์ขององค์ประกอบเหล่านั้น

4.3) การวิเคราะห์หลักการ (analysis of organizational principles) หมายถึง การแยกแยะองค์ประกอบและระบุโครงสร้างหรือรูปแบบของสิ่งนั้น ๆ

5) การสังเคราะห์ (synthesis) หมายถึง การสร้างสิ่งใหม่ขึ้นมาจากการผสมองค์ประกอบย่อย แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

4.3) การสร้างรูปแบบการสื่อสารใหม่ (production of unique communication) หมายถึง การนำเสนอความคิดหรือความรู้ซึ่งผ่านรูปแบบการสื่อสารต่าง ๆ อาทิ การเขียนเรียงความ การแต่งเพลง

4.4) การสร้างแผนงาน (production of plan, or proposed set of operations) หมายถึง การสร้างแผนในการปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ

4.5) การสร้างแนวคิดเชิงนามธรรม (derivation of a set of abstract relations) หมายถึง การสร้างหลักการและทฤษฎีที่อธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ

6) การประเมินค่า (evaluation) หมายถึง การตัดสินคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

6.1) การประเมินค่าโดยใช้ข้อเท็จจริงภายใน (judgment in terms of internal evidence) หมายถึง การตัดสินคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ จากข้อเท็จจริงของสิ่งนั้น ๆ

6.2) การประเมินค่าโดยใช้ข้อเท็จจริงภายนอก (judgment in terms of external criteria) หมายถึง การตัดสินคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ จากแนวทางที่กำหนดเอาไว้

Anderson et al. (2001, pp. 38-88) พัฒนาแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมพุทธิพิสัยต่อจาก Bloom (1956) และเสนอพฤติกรรมพุทธิพิสัยว่าประกอบไปด้วย 2 มิติ ดังนี้

1) มิติความรู้ (knowledge dimension) มีทั้งหมด 4 ประเภท ดังนี้

1.1) ความรู้ที่เป็นข้อเท็จจริง (factual knowledge) ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ (knowledge of terminology) และความรู้เกี่ยวกับรายละเอียดข้อเท็จจริงต่าง ๆ (knowledge of specific details and elements)

1.2) ความรู้ที่เป็นความคิดรวบยอด (conceptual knowledge) ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการแบ่งประเภท (knowledge of classifications and categories), ความรู้เกี่ยวกับหลักการ (knowledge of principles and generalizations), และความรู้เกี่ยวกับทฤษฎี รูปแบบ และโครงสร้าง (knowledge of theories, models, and structures)

1.3) ความรู้ที่เป็นกระบวนการ (procedural knowledge) ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับทักษะเฉพาะ (knowledge of subject-specific skills and algorithms), ความรู้เกี่ยวกับเทคนิควิธีการ (knowledge of subject-specific techniques and methods), และความรู้เกี่ยวกับ

วิธีการปฏิบัติงาน (knowledge of criteria for determining when to use appropriate procedures)

1.4) ความรู้ที่เป็นพหุปัญญา (metacognitive knowledge) ได้แก่ ความรู้เชิงกลยุทธ์ (strategic knowledge), ความรู้เกี่ยวกับทักษะทางความคิดที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงาน (knowledge about cognitive tasks), และความรู้เกี่ยวกับตนเอง (self-knowledge)

2) มิติกระบวนการรับรู้ทางปัญญา (cognitive process dimension) มีทั้งหมด 6 ระดับ ดังนี้

2.1) การจำ (remembering) หมายถึง การดึงข้อมูลมาจากความทรงจำ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.1.1) การจำได้ (recognizing) หมายถึง การดึงข้อมูลมาจากความทรงจำเพื่อเปรียบเทียบกับข้อมูลที่ได้รับ

2.1.2) การระลึกได้ (recalling) หมายถึง การดึงข้อมูลมาจากความทรงจำเมื่อได้รับการกระตุ้น

2.2) การเข้าใจ (understanding) หมายถึง การรู้ในความหมายของข้อความต่าง ๆ ผ่านการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ใหม่กับความรู้เดิม แบ่งได้เป็น 7 ประเภท ดังนี้

2.2.1) การตีความ (interpreting) หมายถึง การเปลี่ยนข้อมูลจากรูปแบบหนึ่งให้เป็นอีกรูปแบบหนึ่ง

2.2.2) การขยายความ (exemplifying) หมายถึง การเชื่อมโยงแนวคิดนามธรรมเข้ากับตัวอย่างรูปธรรม

2.2.3) การแบ่งประเภท (classifying) หมายถึง การระบุประเภทของข้อมูล

2.2.4) การสรุปข้อความ (summarizing) หมายถึง การระบุแนวคิดหลักของข้อมูล

2.2.5) การสรุปหลักการ (inferring) หมายถึง การระบุรูปแบบร่วมของข้อมูล

2.2.6) การเปรียบเทียบ (comparing) หมายถึง การระบุความแตกต่างและความเหมือนของข้อมูล

2.2.7) การอธิบาย (explaining) หมายถึง การรูปแบบเพื่ออธิบายความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลของข้อมูล

2.3) การนำไปใช้ (applying) หมายถึง การนำหลักปฏิบัติไปใช้ในการปฏิบัติงานได้ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

2.3.1) การปฏิบัติได้ (executing) หมายถึง การปฏิบัติงานที่คุ้นเคยได้

2.3.2) การใช้หลักการที่เหมาะสมในการปฏิบัติ (implementing) หมายถึง การปฏิบัติงานที่ไม่คุ้นเคยได้

2.4) การวิเคราะห์ (analyzing) หมายถึง การแยกองค์ประกอบย่อยและระบุความสัมพันธ์ที่องค์ประกอบมีซึ่งกันและกัน แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

2.4.1) การระบุความแตกต่าง (differentiating) หมายถึง การระบุส่วนที่แตกต่างออกจากส่วนทั้งหมดได้

2.4.2) การจัดระเบียบ (organizing) หมายถึง การอธิบายความสัมพันธ์ขององค์ประกอบย่อยที่มีซึ่งกันและกัน

2.4.3) การระบุหลักการ (attributing) หมายถึง การระบุแนวคิดต่าง ๆ จากข้อมูลทั้งหมด

2.5) การประเมินค่า (evaluating) หมายถึง การตัดสินคุณค่าตามเกณฑ์ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.5.1) การตรวจสอบความครบถ้วน (checking) หมายถึง การตรวจสอบคุณลักษณะภายในของสิ่งนั้น ๆ ว่ามีข้อผิดพลาดหรือไม่

2.5.2) การวิพากษ์ (critiquing) หมายถึง การตัดสินคุณค่าของสิ่งนั้น ๆ ตามเกณฑ์ภายนอก

2.6) การสร้างสรรค์ (creating) หมายถึง การผสมองค์ประกอบย่อยเพื่อสร้างสิ่งใหม่ขึ้นมา แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

2.6.1) การสร้าง (generating) หมายถึง การเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาที่เป็นไปได้หลากหลายแนวทาง

2.6.2) การวางแผน (planning) หมายถึง การเสนอแนวทางแก้ไขปัญหา

2.6.3) การพัฒนา (producing) หมายถึง การสร้างแนวทางแก้ไขปัญหาที่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้แนวคิดของ Anderson et al. (2001) เนื่องจากเป็นแนวทางที่พัฒนาต่อยอดจากแนวคิดของ Bloom (1956) และแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างความรู้กับกระบวนการทางปัญญาได้เป็นอย่างดี โดยกำหนดให้ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นมีระดับถึงการวิเคราะห์เท่านั้น เนื่องจากการวิเคราะห์ถือได้ว่าเป็น “ความเข้าใจระดับสูง” (fuller comprehension) (Bloom, 1956, p. 144) นอกจากนี้ การวิเคราะห์นี้มีความแตกต่างอย่างมากกับระดับของพฤติกรรมพุทธิพิสัยที่สูงขึ้นไป ได้แก่ การประเมินค่าและการสร้างสรรค์ เนื่องจากการวิเคราะห์มีเป้าหมายเพื่อรับรู้ความหมายของสิ่งนั้น ๆ ด้วยการใช้ทักษะทางปัญญาที่ “มุ่งเข้าหา” เป้าหมายหนึ่งเป้าหมาย (convergent) ในขณะที่การสร้างสรรค์เป็นการใช้ทักษะทางปัญญาที่ “แตกแขนง” หรือมุ่งไปสู่เป้าหมายที่หลากหลาย (divergent) (Anderson et al., 2001, p. 86) กล่าวคือ การจำ, การเข้าใจ, การนำไปใช้, และการวิเคราะห์เป็นการรับรู้ในสาระและแปลความหมายของ

วัฒนธรรมญี่ปุ่น ในขณะที่ระดับที่สูงขึ้นไปจะเป็นการใช้ทักษะทางสติปัญญาเพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมายอื่น ๆ ที่มากกว่าเพียงการรับรู้ในสาระและแปลความหมายนั่นเอง

แนวทางการวัดและประเมินความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

เนื่องจากผู้วิจัยประยุกต์องค์ประกอบของพฤติกรรมพุทธิพิสัยในการอธิบายองค์ประกอบของความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ผู้วิจัยจึงสืบค้นแนวทางการวัดและประเมินพฤติกรรมพุทธิพิสัย ดังนี้

โชติกา ภาชีผล (2559, น. 32-42) กล่าวว่า การวัดและประเมินพฤติกรรมพุทธิพิสัยแบ่งตามแนวรูปแบบการตอบได้ 2 ประเภท ดังนี้

1) แบบสอบประเภทเสนอคำตอบ (supply type) หมายถึง แบบสอบที่ให้ผู้สอบเขียนบรรยายคำตอบ มี 4 ประเภทย่อย ดังนี้

1.1) แบบสอบความเรียงไม่จำกัดคำตอบ (essay-extended) หมายถึง แบบสอบที่ให้ผู้สอบเขียนบรรยายคำตอบอย่างกว้างขวาง

1.2) แบบสอบความเรียงจำกัดคำตอบ (essay-restricted) หมายถึง แบบสอบที่ให้ผู้สอบเขียนบรรยายคำตอบภายใต้ขอบเขตของเนื้อหาและความยาว

1.3) แบบสอบตอบสั้น (short answer) หมายถึง แบบสอบที่ให้ผู้สอบตอบคำถามภายใต้ขอบเขตสั้น ๆ

1.4) แบบสอบเติมคำให้สมบูรณ์ (completion) หมายถึง แบบสอบที่ให้ผู้สอบเติมคำสั้น ๆ ในช่องว่างที่กำหนดให้

2) แบบสอบประเภทเลือกตอบ (selection type) หมายถึง แบบสอบที่ให้ผู้สอบตอบตามตัวเลือกที่กำหนดให้ มี 3 ประเภทย่อย ดังนี้

2.1) แบบสอบถูก-ผิด (true-false) หมายถึง แบบสอบที่ให้ผู้สอบเลือกว่าข้อความนั้นถูกหรือผิด

2.2) แบบสอบจับคู่ (matching) หมายถึง แบบสอบที่ให้ผู้สอบจับคู่ข้อความสองข้อความ

2.3) แบบสอบหลายตัวเลือก (multiple-choice) หมายถึง แบบสอบที่ให้ผู้สอบเลือกคำตอบที่ถูกจากตัวเลือกหลายตัวเลือก

พัชรินทร์ ชมภูวิเศษ (2559, น. 70) กล่าวถึงเครื่องมือวัดและประเมินผลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2553) ในฐานะแนวทางการวัดและประเมินพฤติกรรมพุทธิพิสัยทั้งหมด 2 แนวทาง ดังนี้

1) เครื่องมือวัดและประเมินผลแบบเป็นทางการ (formal assessment) หมายถึง เครื่องมือวัดที่ใช้มาแต่ดั้งเดิม อาทิ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์

2) เครื่องมือวัดและประเมินผลแบบไม่เป็นทางการ (informal assessment) หมายถึง การได้มาซึ่งผลการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นรายบุคคลด้วยวิธีการที่หลากหลาย

มณีญา สุราช (2560, น. 51-53) กล่าวว่า การวัดและประเมินพฤติกรรมพุทธิพิสัยมักใช้แบบทดสอบ โดยสามารถแบ่งประเภทแบบทดสอบตามจุดมุ่งหมายในการสร้างได้ทั้งหมด 2 ประเภท ดังนี้

1) แบบทดสอบอัตนัย (subjective test) หมายถึง แบบทดสอบที่ให้ผู้เรียนเขียนตอบอย่างอิสระภายในเวลาที่กำหนด

2) แบบทดสอบปรนัย (objective test) หมายถึง แบบทดสอบที่ให้ผู้เรียนเขียนตอบสั้น ๆ หรือเลือกตอบ หรือจับคู่ข้อความ มี 4 ประเภทย่อย ดังนี้

2.1) แบบทดสอบแบบถูกผิด (true-false) หมายถึง แบบทดสอบที่ให้ผู้เรียนบอกว่าข้อความที่กำหนดให้ถูกหรือผิด

2.2) แบบทดสอบแบบเติมคำ (completion) หมายถึง แบบทดสอบที่ให้ผู้เรียนเติมคำลงในช่องว่าง

2.3) แบบทดสอบแบบจับคู่ (matching) หมายถึง แบบทดสอบที่ให้ผู้เรียนจับคู่ข้อความที่สัมพันธ์กัน

2.4) แบบทดสอบแบบเลือกตอบ (multiple choice) หมายถึง แบบทดสอบที่ให้ผู้เรียนเลือกตอบคำตอบที่ถูกต้องที่สุดจากตัวเลือกหลายตัว

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การวัดและประเมินความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นมักใช้แบบทดสอบแบบทดสอบมิได้หลายประเภท มักแบ่งเป็นแบบทดสอบที่ผู้เรียนเขียนคำตอบด้วยตนเอง และแบบทดสอบที่ผู้เรียนเลือกตอบจากตัวเลือกที่กำหนดให้ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้แบบทดสอบแบบเลือกตอบ (multiple choice) เนื่องจากเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนระดับต้น และสามารถวัดและประเมินเนื้อหาสาระได้หลากหลายและครอบคลุมเป็นอย่างดี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยของไทย

ผู้วิจัยได้รวบรวมงานวิจัยของไทยที่พัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ ดังนี้

ขวัญจิตต์ สุวรรณพรรัตน์ (2557) ทำงานวิจัยเรื่อง “การพัฒนารายวิชาตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษาเพื่อเสริมสร้างการตระหนักรู้ในวัฒนธรรมและความสามารถทางด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาไทยระดับปริญญาบัณฑิตในหลักสูตรนานาชาติ” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1)

พัฒนารายวิชาตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษาเพื่อเสริมสร้างการตระหนักรู้ในวัฒนธรรมและความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาไทยระดับปริญญาบัณฑิตในหลักสูตรนานาชาติ, 2) เพื่อประเมินประสิทธิผลของรายวิชาตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษาเพื่อเสริมสร้างการตระหนักรู้ในวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษา, 3) เพื่อประเมินประสิทธิผลของรายวิชาตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา, และ 4) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับรายวิชาตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษาเพื่อเสริมสร้างการตระหนักรู้ในวัฒนธรรมและความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาไทยระดับปริญญาบัณฑิตจำนวน 24 คนที่มีความสามารถภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับกลาง-ต่ำจนถึงระดับกลาง-สูง ตัวแปรต้นคือการใช้รายวิชาตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษาระยะเวลา 30 ชั่วโมง ตัวแปรตามคือการตระหนักรู้ในวัฒนธรรมและความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการตระหนักรู้ในวัฒนธรรมเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีการตระหนักรู้ในวัฒนธรรมในระดับสูงตั้งแต่ก่อนเริ่มเรียน อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเชิงบวกต่อการใช้รายวิชาตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษาว่ามีประโยชน์ ช่วยในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้จริง และเป็นแนวทางใหม่ในการเรียนรู้

จาริณี จันทร์ศรี (2558) ทำงานวิจัยเรื่อง “การพัฒนารายวิชาโดยยึดหลักการเรียนตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษ ความรู้เนื้อหาและวัฒนธรรมการเกษตรของนักศึกษาระดับปริญญาตรี” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรีด้วยรายวิชาซึ่งยึดหลักการเรียนตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษา, 2) ศึกษาการส่งเสริมความรู้เนื้อหาด้านการเกษตรสำหรับนักศึกษาปริญญาตรีด้วยรายวิชาซึ่งยึดหลักการเรียนตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษา, 3) ศึกษาการส่งเสริมความรู้ทางวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาปริญญาตรีด้วยรายวิชาซึ่งยึดหลักการเรียนตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษา, และ 4) เพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อรายวิชาซึ่งยึดหลักการเรียนตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษา กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรีจำนวน 27 คนที่มีความสามารถภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับกลาง-ต่ำจนถึงระดับกลาง ตัวแปรต้นคือการใช้รายวิชาซึ่งยึดหลักการเรียนตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษาระยะเวลา 36 ชั่วโมง ตัวแปรตามคือความสามารถทางภาษาอังกฤษ ความรู้เนื้อหาด้านการเกษตร และความรู้ทางวัฒนธรรม ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถทางภาษาอังกฤษ (อ่าน-เขียน) ความรู้เนื้อหาด้านการเกษตร และความรู้ทางวัฒนธรรมเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเชิงบวกต่อ

การใช้รายวิชาซึ่งยึดหลักการเรียนตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษา สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพได้

อาทิศย์ ศรีจันทร์ดร (2560) ทำงานวิจัยเรื่อง “ผลของการสอนตามแนวทฤษฎีบูรณาการเนื้อหาและภาษา (CLIL) ที่มีต่อความสามารถในการฟัง-พูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีบูรณาการเนื้อหาและภาษา (CLIL) กับการสอนแบบเดิม, 2) เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีบูรณาการเนื้อหาและภาษา (CLIL) ก่อนและหลังการทดลอง, และ 3) เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 52 คน ตัวแปรต้นคือการสอนตามแนวทฤษฎีบูรณาการเนื้อหาและภาษา และการสอนแบบเดิม ตัวแปรตามคือความสามารถในการฟัง-พูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการฟัง-พูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีบูรณาการเนื้อหาและภาษามีความสามารถในการฟัง-พูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิม

Chanida Suttipun (2562) ทำงานวิจัยเรื่อง “A Study of Content and Language Integrated Learning (CLIL) on Improving Thai Lower Secondary School (Ninth Grade) Students' Reading Comprehension” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการสอนตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษา , และ 2) ศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการสอนตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษา กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 20 คนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษระดับ A1 ตัวแปรต้นคือการสอนตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษา ตัวแปรตามคือความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และเจตคติ ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีเจตคติเชิงบวกต่อการสอนตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษาว่ามีประโยชน์ สนุกสนาน และช่วยให้เรียนรู้ทั้งเนื้อหาและภาษาอังกฤษได้ดี

อรุณ เมียดสีนา (2563) ทำงานวิจัยเรื่อง “การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษ ตามแนวการเรียนรู้แบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียน

การสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย, 2) ออกแบบและพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้แบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย, และ 3) ศึกษาผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้แบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มี 4 ข้อย่อย ได้แก่ 3.1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้แบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ, 3.2) เปรียบเทียบทักษะทางภาษาอังกฤษด้านการฟัง ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้แบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา ก่อนและหลังการทดลอง, 3.3) เปรียบเทียบทักษะทางภาษาอังกฤษด้านการพูด ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้แบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา ก่อนและหลังการทดลอง, และ 3.4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้แบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา หลังการจัดกิจกรรม กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 80 คน ตัวแปรต้นคือการสอนตามแนวบูรณาการเนื้อหาและภาษา ตัวแปรตามคือทักษะทางภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้แบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา มีทักษะทางภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้แบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา มีทักษะทางภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้แบบบูรณาการภาษาและเนื้อหาในระดับมากที่สุด

พรประภา ชัยนา, และลัดดา หวังภษิต (2564) ทำงานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการอ่านเชิงรุกและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวความคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลการพัฒนาความสามารถในการอ่านเชิงรุกตามแนวความคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหา และภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังเรียน, และ 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวความคิดบูรณาการเนื้อหาและภาษา กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 36 คน ตัวแปรต้นคือการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษา ตัวแปรตามคือความสามารถในการอ่านเชิงรุก และความพึงพอใจ ผลการวิจัยพบว่ากลุ่ม

ตัวอย่างมีความสามารถในการอ่านเชิงรุกสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเนื้อหาและภาษาในระดับมากที่สุด

งานวิจัยของต่างประเทศ

ผู้วิจัยได้รวบรวมงานวิจัยของต่างประเทศที่พัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ ดังนี้

佐藤雅彦・宮本律子[Masahiko Sato, & Ritsuko Miyamoto] (2014) ทำงานวิจัยเรื่อง “CLIL を用いた日本語教育の試み—中級読解・作文クラスでの事例—” (การสอนภาษาญี่ปุ่นตามแนว CLIL: กรณีศึกษารายวิชา การอ่านและการเขียน) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการในรายวิชาการอ่านและการเขียน กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวจีน ไต้หวัน ซิลี มองโกเลีย และอินโดนีเซีย จำนวน 19 คนที่มีความสามารถภาษาญี่ปุ่นระดับ N3 ขึ้นไป ตัวแปรต้นคือการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ ตัวแปรตามคือความสามารถในการเขียนภาษาญี่ปุ่น ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกิดทักษะการอ่านและการเขียนภาษาญี่ปุ่น ตลอดจนถึงทักษะการฟังและการพูด นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอน เกิดเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ มองเห็นถึงประโยชน์และรู้สึกสนุกสนานไปกับชั้นเรียน

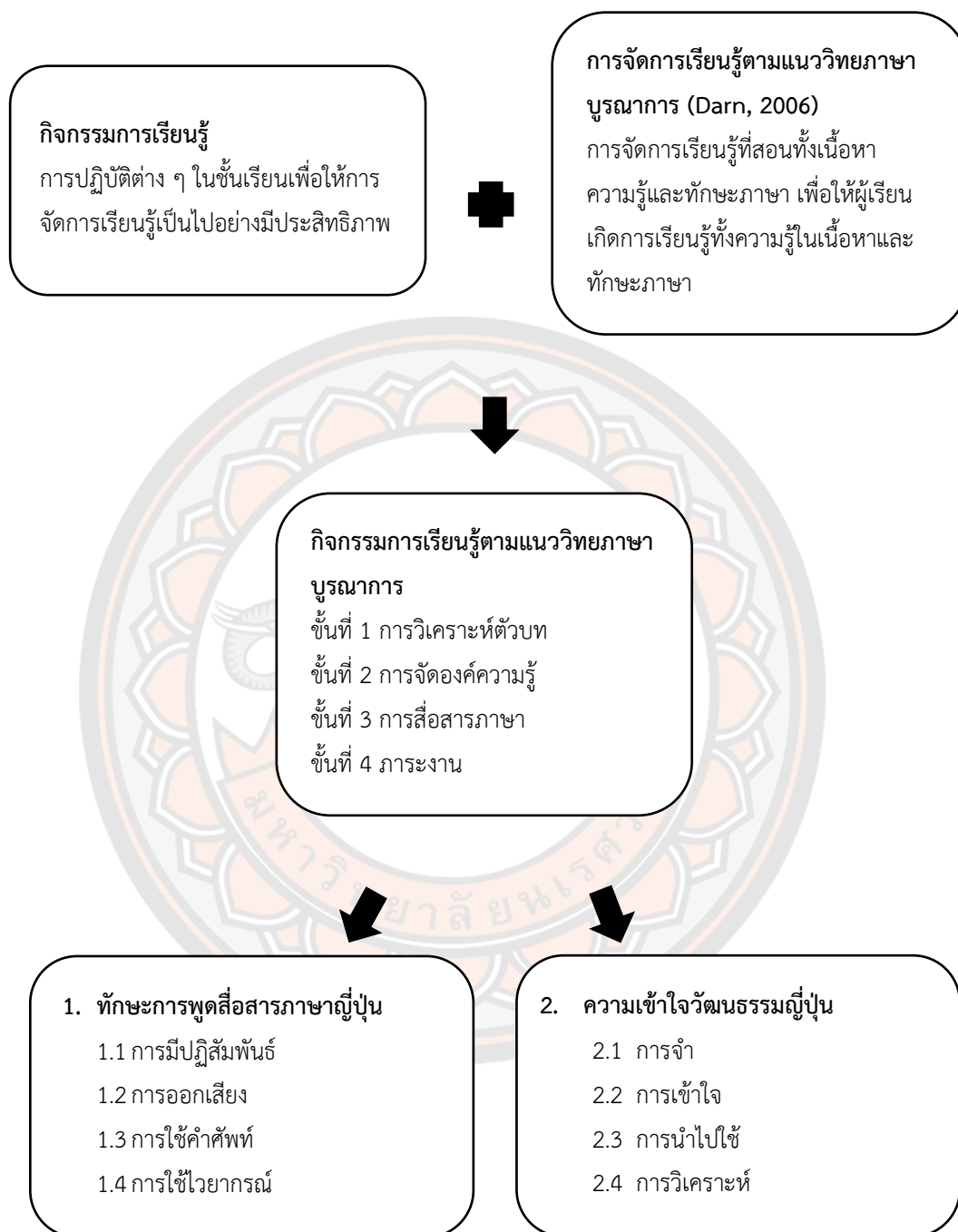
Yu-Ning Huang (2019) ทำงานวิจัยเรื่อง “The Effects of Using a CLIL Approach in High School EFL Classes: English Learning, Motivation, Critical Thinking Disposition and Cross-cultural Awareness” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการเพื่อส่งเสริมความสามารถภาษาอังกฤษ การคิดเชิงวิพากษ์ ความตระหนักข้ามวัฒนธรรม และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ชาวไต้หวัน จำนวน 91 คน ตัวแปรต้นคือการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ ตัวแปรตามคือความสามารถภาษาอังกฤษ การคิดเชิงวิพากษ์ ความตระหนักข้ามวัฒนธรรม และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่าในด้านความสามารถภาษาอังกฤษ กลุ่มทดลองทั้งกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ไม่มีความสามารถภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็ยังมีพัฒนาการมากกว่ากลุ่มควบคุม ในด้านแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ การคิดเชิงวิพากษ์ และความตระหนักข้ามวัฒนธรรม กลุ่มทดลองที่ 1 ไม่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ การคิดเชิงวิพากษ์ และความตระหนักข้ามวัฒนธรรมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่กลุ่มทดลองที่ 2 มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ การคิดเชิงวิพากษ์ และความตระหนักข้ามวัฒนธรรมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

深川美帆[Miho Fukagawa] (2019) ทำงานวิจัยเรื่อง “CLIL を取り入れた日本語授業における学習者の学びについての一考察：「文化」をテーマにした素材を通して”

(การศึกษาการเรียนรู้ของผู้เรียนในชั้นเรียนภาษาญี่ปุ่นตามแนว CLIL: กรณีศึกษาหัวข้อวัฒนธรรม) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการเรียนรู้และการสะท้อนคิดของผู้เรียน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนปริญญาตรีชาวต่างชาติ จำนวน 25 คน ตัวแปรต้นคือการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาศาสนาการ ตัวแปรตามคือแนวทางการเรียนรู้ และการสะท้อนคิด ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มเป้าหมายเกิดความสนใจในการศึกษาวัฒนธรรมญี่ปุ่นมากขึ้น มีความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน มีพัฒนาการการเรียนรู้แบบนำตนเอง ตลอดจนสามารถนำทักษะทางการเรียนรู้ที่ได้ฝึกฝนไปใช้ในอนาคตได้

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า มีการทดลองใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาศาสนาการอย่างกว้างขวางทั้งในบริบทของไทยและต่างประเทศ ในบริบทของต่างประเทศพบการใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาศาสนาการเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาทั้งฟัง-พูด-อ่าน-เขียน ความรู้เนื้อหาสาระ ความตระหนักทางวัฒนธรรม การคิดขั้นสูง ตลอดจนถึงทัศนคติที่ดีต่อชั้นเรียน ในบริบทของไทยเองก็มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันที่มีงานวิจัยเพื่อศึกษาการใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาศาสนาการเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาต่างประเทศ ความตระหนักทางวัฒนธรรม ตลอดจนความรู้เนื้อหาสาระอย่างหลากหลาย อย่างไรก็ตาม จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า แม้ในต่างประเทศมีการทำวิจัยพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาศาสนาการในบริบทของวิชาภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ แต่ยังไม่พบการทำวิจัยในบริบทดังกล่าวในประเทศไทย มีเพียงบริบทวิชาภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่หนึ่งเท่านั้น นอกจากนี้ยังนิยมศึกษาในกลุ่มเป้าหมายที่มีความสามารถทางภาษาระดับภาษากลางไปจนถึงระดับสูง แต่ยังมีการศึกษาในกลุ่มเป้าหมายที่มีความสามารถทางภาษาระดับต้นน้อยมาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความตั้งใจที่จะริเริ่มพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาศาสนาการในบริบทวิชาภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ สำหรับผู้เรียนระดับต้นในประเทศไทย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยทั้งหมด 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80

ในขั้นตอนที่ 1 มีแหล่งข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

แหล่งข้อมูล

1. ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

- 1.1 เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง จำนวน 1 คน

- 1.2 เป็นผู้สอนระดับอุดมศึกษา สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง จำนวน 1 คน

- 1.3 เป็นผู้สอนระดับมัธยมศึกษา วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น วิทยฐานะชำนาญการเป็นต้นไป จำนวน 3 คน

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด

สื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80 รายละเอียดดังนี้

2.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 3 คน จำแนกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ นักเรียนที่มีคุณลักษณะสูงจำนวน 1 คน, นักเรียนที่มีคุณลักษณะปานกลางจำนวน 1 คน, และนักเรียนที่มีคุณลักษณะต่ำจำนวน 1 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมด้านเนื้อหา สื่อ ภาษา และเวลาที่ใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้

2.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 9 คน จำแนกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ นักเรียนที่มีคุณลักษณะสูงจำนวน 3 คน, นักเรียนที่มีคุณลักษณะปานกลางจำนวน 3 คน, และนักเรียนที่มีคุณลักษณะต่ำจำนวน 3 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80

นักเรียนที่มีคุณลักษณะสูง หมายถึง นักเรียนที่มีผลการเรียนในรายวิชา ญ20241 ญี่ปุ่นศึกษา 1 ในเปอร์เซ็นต์ที่ 75 เป็นต้นไป

นักเรียนที่มีคุณลักษณะปานกลาง หมายถึง นักเรียนที่มีผลการเรียนในรายวิชา ญ20241 ญี่ปุ่นศึกษา 1 ในเปอร์เซ็นต์ระหว่าง 50 ถึง 74

นักเรียนที่มีคุณลักษณะต่ำ หมายถึง นักเรียนที่มีผลการเรียนในรายวิชา ญ20241 ญี่ปุ่นศึกษา 1 ในเปอร์เซ็นต์ที่น้อยกว่า 50

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ
2. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ และแบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. กิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.1 ศึกษาและวิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา และโครงสร้างรายวิชา ญ20242 ญี่ปุ่นศึกษา 2 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 日本へ行きます (ไปญี่ปุ่น) 10 ชั่วโมง

1.2 ศึกษาและวิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ และได้ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 4 ขั้นตอนตามแนวคิดของ Darn (2006) ดังนี้

ตาราง 12 การพัฒนาขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาษาบูรณาการ

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตาม แนววิทยาษาบูรณาการของ Darn (2006)	แนวทางการพัฒนา	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ตามแนววิทยาษา บูรณาการที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น
ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนทำความเข้าใจตัวบทที่เรียน โดยผู้สอนต้องพัฒนาสื่อให้มีความเข้าใจได้และเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	ตัวบทในกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาษาบูรณาการต้องเป็นบทสนทนาภาษาญี่ปุ่น	ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนนำเสนอบทสนทนาภาษาญี่ปุ่นด้วยสื่อที่หลากหลาย จากนั้นผู้เรียนจะศึกษาคำศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์ และเนื้อหาวัฒนธรรมต่าง ๆ ในบทสนทนาโดยไม่แบ่งแยกความรู้ภาษา และวัฒนธรรมอย่างเบ็ดเสร็จ หากแต่เรียนรู้ผสมผสานกันอย่างกลมกลืน ผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะแนวทางการศึกษาด้วยเทคนิคต่าง ๆ และกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง
ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้ เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนทำให้ความรู้ที่ได้รับมานั้นมีระบบที่ชัดเจนมากขึ้น โดยสามารถให้ผู้เรียนจัดระบบความคิดตามแนวผังกราฟฟิกรูปแบบต่าง ๆ ได้	เนื้อหาความรู้ที่ผู้เรียนศึกษาต้องเป็นเนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่น	ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้ เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาวัฒนธรรมที่ปรากฏในบทสนทนาด้วยตนเอง โดยมีผู้สอนให้ข้อเสนอแนะ ผู้เรียนนำเสนอเนื้อหาใหม่อย่างเป็นระบบด้วยเทคนิคต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาอย่างลึกซึ้ง
ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนสรุปองค์ความรู้เป็นภาษาต่างประเทศ	ผู้เรียนต้องเริ่มฝึกทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นในระดับต้นก่อนจะไปสู่ระดับที่สูงขึ้น	ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนศึกษาและวิเคราะห์คำศัพท์ สำนวน และ

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตาม แนววิทยาษาบูรณาการของ Darn (2006)	แนวทางการพัฒนา	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ตามแนววิทยาษา บูรณาการที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น
ด้วยตนเอง โดยผู้สอนช่วย อธิบายและแนะนำภาษาที่ ผู้เรียนควรรู้		ไวยากรณ์ที่ปรากฏในบท สนทนาด้วยตนเองโดยมีผู้สอน ให้ข้อเสนอแนะ และฝึกฝนการ ใช้ภาษาเบื้องต้น
ขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน เป็น ขั้นตอนที่ผู้เรียนปฏิบัติภาระ งานต่าง ๆ ตามที่ผู้สอนกำหนด สามารถมีได้หลากหลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับบริบทของห้องเรียน นั้น ๆ	ผู้เรียนต้องปฏิบัติภาระงานที่ได้ ใช้ ทัก ษะ การ พุด สื่ อ ส า ภาษาญี่ปุ่นควบคู่ไปกับความ เข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	ขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน เป็น ขั้นตอนที่ผู้สอนมอบหมายภาระ งานให้ผู้เรียน ภาระงานจะเป็น กิจกรรมการพูดสื่อสารที่เน้น การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ด้วยกันเอง ภาระงานที่ มอบหมายจะกำหนดให้ผู้เรียน ใช้ความรู้วัฒนธรรมและภาษาที่ ศึกษามาสร้างบทสนทนาด้วย ตนเอง ผู้เรียนจะต้องแสดง ทักษะการพูดสื่อสารที่สะท้อน ความเข้าใจในวัฒนธรรมได้ อย่างชัดเจน

1.3 จากนั้นออกแบบโครงสร้างเนื้อหาและพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาษาบูรณาการ โดยแบ่งออกเป็น 5 แผนการเรียนรู้ แผนละ 2 ชั่วโมง มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนอย่างละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง รายละเอียดดังนี้

ตาราง 13 โครงสร้างเนื้อหาของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาษาบูรณาการ

แผนการจัด การเรียนรู้ที่	หัวข้อ	วัฒนธรรมญี่ปุ่น	ภาษาญี่ปุ่น	ผลลัพธ์การเรียนรู้ ของผู้เรียน
1	การทักทาย เบื้องต้น	● มารยาทใน การพบกันครั้ง	● การทักทาย -การใช้ おはよう	● ทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่น

แผนการจัด การเรียนรู้ที่	หัวข้อ	วัฒนธรรมญี่ปุ่น	ภาษาญี่ปุ่น	ผลลัพธ์การเรียนรู้ ของผู้เรียน
		แรก -การทักทาย -การแนะนำตัว -การเรียกชื่อ -การแลกเปลี่ยน ของฝาก	さいます。 -การใช้ こんにちは。 は。 -การใช้ こんにちは は。 -การใช้ 初めまし て。 ● การแนะนำตัว -การใช้ ○○です。 -การใช้ どうぞよろ しくお願いま す。 ● การเรียกชื่อ -การใช้ 先生 -การใช้ ちゃん -การใช้ 君 -การใช้ さん ● การกล่าว แลกเปลี่ยนของฝาก -การใช้ こちらは○ ○です。どうぞ。 -การใช้ ありがとう ございます。嬉し いです。 -การใช้ いえいえ、 こちらこそ。	-พูดทักทายได้ -พูดแนะนำตัวได้ ● ความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น -อธิบายมารยาทใน การพบกันครั้งแรกได้
2	การ รับประทานอาหาร	● อาหารญี่ปุ่น และมารยาทใน การรับประทานอาหาร -ซูชิ -ราเม็ง -ดงบุริ	● การบอกอาหารที่ รับประทาน -การใช้ ○○が食べ たいです。 -การใช้ ○○を食 べます。 ● การบรรยายอาหาร	● ทักทายการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่น -บอกอาหารที่ รับประทานได้ -บรรยายอาหารที่ รับประทานได้

แผนการจัด การเรียนรู้ที่	หัวข้อ	วัฒนธรรมญี่ปุ่น	ภาษาญี่ปุ่น	ผลลัพธ์การเรียนรู้ ของผู้เรียน
		• การบรรยายอาหารที่รับประทาน	ที่รับประทาน -การใช้ 美味しいです。 -การใช้ 苦手です。	• ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น -อธิบายเกี่ยวกับอาหารญี่ปุ่นและมารยาทในการรับประทานได้
3	การเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยว	• สถานที่ท่องเที่ยว -ฮอกไกโด -โตเกียว -โอซาก้า -ฟุกุโอกะ • การบรรยายสถานที่	• การบอกการเดินทางไปสถานที่ท่องเที่ยว -การใช้ ○○～行きたいです。 -การใช้ ○○～行きます。 • การบรรยายสถานที่ท่องเที่ยว -การใช้ 暑い・寒い・涼しい・暖かいです。 -การใช้ 綺麗です。 -การใช้ 賑やか・静かです。	• ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น -บอกการเดินทางไปสถานที่ท่องเที่ยวได้ -บรรยายสถานที่ท่องเที่ยวได้ • ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น -อธิบายเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวของญี่ปุ่นได้
4	การซื้อของ	• สินค้าของฝาก -ขนม -สินค้าเชิงวัฒนธรรมดั้งเดิม -สินค้าเชิงวัฒนธรรมกระแสนิยม	• การบอกสินค้าที่ซื้อ -การใช้ ○○が買いたいです。 -การใช้ ○○を買います。 • การบรรยายสินค้าที่ซื้อ -การใช้ いい・すごい・可愛い・美味しい・好きです。	• ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น -บอกสินค้าที่ซื้อได้ -บรรยายสินค้าที่ซื้อได้ • ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น -อธิบายเกี่ยวกับสินค้าของฝากของญี่ปุ่นได้

แผนการจัดการ การเรียนรู้ที่	หัวข้อ	วัฒนธรรมญี่ปุ่น	ภาษาญี่ปุ่น	ผลลัพธ์การเรียนรู้ ของผู้เรียน
		• การบรรยาย สินค้าที่ซื้อ		
5	การท่องเที่ยว ในญี่ปุ่น	• กิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยม -การท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ -การซื้อสินค้า -การร่วมงานเทศกาล • การบรรยายความรู้สึก	• การบอกกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ทำ -การใช้ 〇〇をします。 • การบรรยายความรู้สึกที่มีต่อกิจกรรมการท่องเที่ยว -การใช้ いい・好き・すごい・楽しいです。	• ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น -บอกกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ทำได้ -บรรยายความรู้สึกที่มีต่อกิจกรรมการท่องเที่ยวได้ • ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น -อธิบายกิจกรรมการท่องเที่ยวของญี่ปุ่นได้

1.4 ออกแบบแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ 1 หน่วยการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 10 ชั่วโมง ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้มีเหตุผลในการคัดเลือกเนื้อหา ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ในการทักทายเบื้องต้น ผู้เรียนต้องเรียนรู้คำทักทายที่แตกต่างกันตามโอกาสทางสังคม ตลอดจนถึงวิธีการเรียกคู่สนทนาให้สอดคล้องกับความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา สถานะทางสังคม และกาลเทศะ ตลอดจนถึงต้องเรียนรู้การใช้ภาษาญี่ปุ่นที่มีมารยาทในการการแลกเปลี่ยนของฝากอันเป็นธรรมเนียมอย่างหนึ่งที่พึงปฏิบัติในการพบกันเป็นครั้งแรก

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ในการรับประทานอาหาร ผู้เรียนต้องเรียนรู้เกี่ยวกับอาหารญี่ปุ่นชนิดต่าง ๆ เพื่อให้สามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นในการบรรยายอาหารได้อย่างถูกต้อง มารยาทในการรับประทานอาหารต่าง ๆ ทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษา และวิธีการบรรยายความรู้สึกต่ออาหารตามหลักวัฒนธรรมญี่ปุ่น

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ในการเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยว ผู้เรียนต้องเรียนรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ในญี่ปุ่น เพื่อให้สามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นในการบรรยายสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง และวิธีการบรรยายความรู้สึกต่อสถานที่ตามหลักวัฒนธรรมญี่ปุ่น

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ในการซื้อของ ผู้เรียนต้องเรียนรู้เกี่ยวกับสินค้าของฝากที่เป็นที่นิยมของญี่ปุ่น เพื่อให้สามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นในการบรรยายสินค้าได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับประเภทของสินค้า

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ในการท่องเที่ยวในญี่ปุ่น ผู้เรียนต้องเรียนรู้เกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยมของญี่ปุ่น เพื่อให้สามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นในการบรรยายลักษณะของกิจกรรมการท่องเที่ยว ตลอดจนถึงความรู้สึกที่ตนมีต่อกิจกรรมการท่องเที่ยวนั้น ๆ ได้อย่างมีมารยาทตามวัฒนธรรมญี่ปุ่น

1.5 นำกิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และปรับปรุงแก้ไขหากมีข้อบกพร่อง

1.6 นำกิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนเพื่อตรวจสอบความเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขหากมีข้อบกพร่อง กำหนดเกณฑ์ คือ ความเหมาะสมมีค่าเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 3.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า 1.00

1.7 นำกิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปประเมินประสิทธิภาพแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1 : 1) ด้วยการทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จำนวน 3 คน เป็นนักเรียนที่มีคุณลักษณะสูงจำนวน 1 คน, นักเรียนที่มีคุณลักษณะปานกลางจำนวน 1 คน, และนักเรียนที่มีคุณลักษณะต่ำจำนวน 1 คน เพื่อประเมินความเหมาะสมของเนื้อหา ภาษา และเวลา และปรับปรุงแก้ไขหากมีข้อบกพร่อง

1.8 นำกิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปประเมินประสิทธิภาพแบบกลุ่มเล็กด้วยการทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จำนวน 9 คน เป็นนักเรียนที่มีคุณลักษณะสูงจำนวน 3 คน, นักเรียนที่มีคุณลักษณะปานกลางจำนวน 3 คน, และนักเรียนที่มีคุณลักษณะต่ำจำนวน 3 คน เพื่อประเมินประสิทธิภาพ E_1/E_2 โดยพิจารณาจากคะแนนระหว่างเรียนและคะแนนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ และปรับปรุงแก้ไขหากมีข้อบกพร่อง

1.9 จัดทำฉบับสมบูรณ์

2. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ และแบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.1 ศึกษาและวิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.2 กำหนดหัวข้อที่ต้องการประเมิน ดังนี้

การประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ ประเมินทั้งหมด 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท, ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้, ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา, และขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน

การประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ประเมินทั้งหมด 6 ประเด็น ได้แก่ จุดประสงค์การเรียนรู้, สาระสำคัญ, สาระการเรียนรู้, กิจกรรมการเรียนรู้, สื่อและแหล่งการเรียนรู้, และการวัดและประเมินผล

2.3 สร้างแบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตามแนวคิดของ Likert โดยกำหนดความหมายของระดับคะแนน (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 121) ดังนี้

5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

และให้ส่วนท้ายของแบบประเมินเป็นการแสดงความคิดเห็นโดยผู้เชี่ยวชาญ

2.4 นำแบบประเมินความเหมาะสมเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และปรับปรุงแก้ไขหากมีข้อบกพร่อง

2.5 นำแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนใช้เพื่อประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การเก็บรวบรวมความเหมาะสมเพื่อตรวจสอบคุณภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ

1.1 ติดต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ

1.2 ติดต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร เพื่อขอหนังสือขอความอนุเคราะห์ ผู้เชี่ยวชาญ

1.3 นำกิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษา บูรณาการเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ และให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.4 นำคะแนนที่ได้จากแบบประเมินความเหมาะสมมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน เพื่อปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ ภาษาบูรณาการหากมีข้อบกพร่อง

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนว วิทย์ภาษาบูรณาการ

2.1 ติดต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร เพื่อออกหนังสือขอความร่วมมือใน การทดลองใช้เครื่องมือถึงผู้อำนวยการโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา พิชญ์โลก อุดรดิตต์ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล และนำ กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คน เพื่อ ประเมินความเหมาะสมของเนื้อหา, ภาษา, และเวลาที่ใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้

2.2 ทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2565 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 9 คน เพื่อประเมินประสิทธิภาพ E_1/E_2 โดยพิจารณาจากคะแนนระหว่างเรียนและคะแนนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนว วิทย์ภาษาบูรณาการ โดยประเมินประสิทธิภาพ E_1 ทั้งหมด 5 ครั้ง คิดเป็น 140 คะแนน รายละเอียด ดังนี้

ตาราง 14 การหาประสิทธิภาพ E_1

แผนการจัด การเรียนรู้ที่	การเก็บข้อมูล		คะแนน
	ภาษา	เนื้อหา	
1	-การใช้ 初めまして。 -การใช้ ○○です。 -การใช้ どうぞよろしくお願 い します。 -การใช้ こちらは○○です。 ど	การแนะนำตัว	16

แผนการจัด การเรียนรู้ที่	การเก็บข้อมูล		คะแนน
	ภาษา	เนื้อหา	
	うぞ。 -การใช้ ありがとうございます。 す。嬉しいです。 -การใช้ いえいえ、こちらこそ。		
2	-การใช้ ○○が食べたいです。 -การใช้ 美味しいです。 -การใช้ 苦手です。	-อาหารญี่ปุ่นที่ฉันชื่นชอบ -การบรรยายอาหาร	36
3	-การใช้ ○○へ行きたいです。 -การใช้ 暑い・寒い・涼しい・ 暖かいです。 -การใช้ 綺麗です。 -การใช้ 賑やか・静かです。	การบรรยายสถานที่	16
4	-การใช้ ○○が買いたいです。 -การใช้ いい・すごい・可愛い ・美味しい・好きです。	การบรรยายสินค้าที่ซื้อ	16
5	-การใช้ ○○をします。 -การใช้ いい・好き・すごい・ 楽しいです。	-แผนการท่องเที่ยวของฉัน -การบรรยายกิจกรรมการ ท่องเที่ยว	56
รวม			140

หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ ประเมิน
ประสิทธิภาพ E₂ จากการทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น 16 คะแนน และทดสอบความ
เข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น 20 คะแนน รวมเป็น 36 คะแนน ใช้เวลาทดสอบทักษะการพูดสื่อสาร
ภาษาญี่ปุ่น 10 นาที และความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น 50 นาที ทั้งหมด 1 ชั่วโมง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) จากแบบประเมินความเหมาะสม ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การประเมินความเหมาะสม (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 121) ดังนี้

4.51 – 5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

3.51 – 4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

2.51 – 3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

1.51 – 2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

1.00 – 1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

2. การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ

กำหนดให้เป็น $E_1/E_2 = 80/80$ ดังนี้

E_1 คือ คะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนจากการทำกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ระหว่างเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ

E_2 คือ คะแนนเฉลี่ยที่ผู้เรียนได้ทดสอบทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
 ในขั้นตอนที่ 2 มีแหล่งข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

แหล่งข้อมูล

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนภาษาญี่ปุ่นในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิษณุโลก อุตรดิตถ์

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรีที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา ญ20242 ญี่ปุ่นศึกษา 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้องเรียน เลือกโดยการสุ่มแบบง่ายโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยของการสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. กิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น
2. แบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น
3. แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. แบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

1.1 ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรรายวิชาและโครงสร้างรายวิชา ญ20242 ญี่ปุ่นศึกษา 2 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 日本へ行きます (ไปญี่ปุ่น) และศึกษาความหมาย, องค์ประกอบ, และแนวทางการวัดและประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

1.2 สร้างแบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นจำนวน 5 ประเด็น จำนวน 9 ข้อ โดยสร้างข้อสอบจำนวน 18 ข้อ รายละเอียดดังนี้

ตาราง 15 คำถามในการทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

หัวข้อ	สถานการณ์ทดสอบ	ข้อที่	คำถาม
การทักทาย เบื้องต้น	การบอกชื่อ	1	お名前は？
		2	名前は何ですか。
การรับประทานอาหาร อาหาร	การบอกอาหารที่จะ รับประทานอาหาร	3	何が食べたいですか。
	การบรรยายอาหารที่ รับประทานอาหาร	4	食べたいものは何ですか。
		5	〇〇はどんな味ですか。
		6	〇〇はどんな味がしますか。
การเยี่ยมชม สถานที่ท่องเที่ยว	การบอกสถานที่ที่ไป	7	どこへ行きたいですか。
		8	行きたい所はどこですか。
	การบรรยายสถานที่	9	〇〇はどんなところですか。
		10	〇〇は何が見所ですか。

หัวข้อ	สถานการณ์ทดสอบ	ข้อที่	คำถาม
การซื้อของ	การบอกสินค้าที่ซื้อ	11	〇〇で何を買いますか。
		12	〇〇で何が買いたいですか。
	การบรรยายสินค้าที่ซื้อ	13	〇〇はどんなものですか。
		14	〇〇は何ですか。
การท่องเที่ยวในญี่ปุ่น	การบอกกิจกรรมการ	15	〇〇で何をしますか。
	ท่องเที่ยวที่ทำ	16	〇〇で何がしたいですか。
	การบรรยายกิจกรรมการ	17	〇〇はどうですか。
	ท่องเที่ยวที่ทำ	18	〇〇へ行って、どうですか。

รูปแบบการทดสอบเป็นการสัมภาษณ์เดี่ยว ผู้เรียนจะได้รับมอบหมายคำถามทั้ง 18 ข้อล่วงหน้า และจะจับสลากเพื่อสุ่มคำถามเพียงหนึ่งคำถามต่อหนึ่งประเด็นตามตาราง 16 ดังนั้น ผู้เรียนจะต้องตอบคำถามทั้งหมด 9 คำถามในการทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น เมื่อผู้เรียนตอบคำถามครบ 9 คำถามแล้ว ผู้สอนจะให้คะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นในภาพรวม

1.3 เสนอแบบทดสอบต่ออาจารย์ที่ปรึกษา

1.4 ให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คนประเมินความตรง และปรับปรุงแก้ไขหากมีข้อบกพร่อง ดังนี้ กำหนดแนวทางการประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1 คะแนน หากข้อคำถามมีความตรงกับหัวข้อและสถานการณ์ ทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

ให้คะแนน 0 คะแนน หากไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความตรงกับหัวข้อและ สถานการณ์ทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

ให้คะแนน -1 คะแนน หากข้อคำถามไม่มีความตรงกับหัวข้อและสถานการณ์ ทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

กำหนดคุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

- 1) เป็นผู้สอนระดับอุดมศึกษา สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป บัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง จำนวน 1 คน
- 2) เป็นผู้สอนระดับมัธยมศึกษา วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น วิทยฐานะชำนาญการเป็นต้นไป จำนวน 4 คน

กำหนดเกณฑ์ คือ ค่า IOC ไม่น้อยกว่า 0.50 (ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ, 2539, น. 249) และพบว่าแบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.40-

1.00 ข้อคำถามผ่านเกณฑ์ 17 ข้อ ข้อที่ไม่ผ่านเกณฑ์คือข้อที่ 18 “○○へ行って、どうですか。” โดยได้ค่า IOC เท่ากับ 0.40 เนื่องจากผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่าแม้จะเป็นรูปประโยคที่เป็นธรรมชาติของภาษาญี่ปุ่น แต่มีระดับไวยากรณ์ที่สูงเกินระดับของผู้เรียนมากเกินไปนั่นคือไวยากรณ์รูป te (て形) จึงแก้ไขข้อสอบเป็น “○○で○○をしましたね。どうですか。” และมีค่า IOC เท่ากับ 0.80 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

1.5 ศึกษาเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของ 国際教育促進協会[Association of International Educational Exchange] (n.d.) ทั้งหมด 4 พฤติกรรม ได้แก่ การมีปฏิสัมพันธ์, การออกเสียง, การใช้คำศัพท์, และการใช้ไวยากรณ์

1.6 สร้างเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น โดยประยุกต์ใช้เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพของ 国際教育促進協会[Association of International Educational Exchange] (n.d.) กำหนดขอบเขตในระดับ A1 และ A2 และขยายเป็นระดับคุณภาพ 4 ระดับ ดังนี้

ตาราง 16 เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

ระดับคุณภาพ รายการประเมิน	4	3	2	1
การมีปฏิสัมพันธ์	ตอบตรงคำถาม โดยมีรายละเอียด สนับสนุนได้ ชัดเจน และใช้ ภาษาสุภาพอย่าง เหมาะสมกับ กาลเทศะได้ 9 คำถาม	ตอบคำถามโดยมี รายละเอียด สนับสนุนมาก และใช้ภาษา สุภาพอย่าง เหมาะสมกับ กาลเทศะได้ 7-8 คำถาม	ตอบตรงคำถาม โดยมีรายละเอียด สนับสนุนบ้าง และใช้ภาษา สุภาพอย่าง เหมาะสมกับ กาลเทศะได้ 5-6 คำถาม	ตอบตรงคำถาม โดยมีรายละเอียด สนับสนุนน้อย และใช้ภาษา สุภาพอย่าง เหมาะสมกับ กาลเทศะน้อยได้ 1-4 คำถาม
การออกเสียง	พูดได้ฟังเข้าใจ เป็นอย่างดี ไม่มี ความตะกุกตะกัก ออกเสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูง ต่ำได้ถูกต้อง	พูดได้ฟังเข้าใจ เป็นส่วนมาก มี ความตะกุกตะกัก น้อย ออกเสียง สระ พยัญชนะ เสียงสูงต่ำได้	พูดได้ฟังเข้าใจ บ้าง มีความ ตะกุกตะกัก ค่อนข้างมาก ออก เสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูง	พูดได้ฟังเข้าใจ เล็กน้อย มีความ ตะกุกตะกักมาก ออกเสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูง ต่ำได้ถูกต้อง

ระดับคุณภาพ รายการประเมิน	4	3	2	1
	สมบูรณ์	ถูกต้องเป็น ส่วนมาก	ต่ำได้ถูกต้องบ้าง	เล็กน้อย
การใช้คำศัพท์	ใช้คำศัพท์สื่อสาร เข้าใจและอธิบาย รายละเอียดได้ เป็นอย่างดี	ใช้คำศัพท์สื่อสาร เข้าใจและอธิบาย รายละเอียด ได้มาก	ใช้คำศัพท์สื่อสาร เข้าใจและอธิบาย รายละเอียดได้ บ้าง	ใช้คำศัพท์สื่อสาร เข้าใจและอธิบาย รายละเอียดได้ เล็กน้อย
การใช้ไวยากรณ์	ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ตามโครงสร้าง เป็นอย่างดี	ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ตามโครงสร้าง มาก	ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ตามโครงสร้าง บ้าง	ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ตามโครงสร้าง เล็กน้อย

1.7 เสนอเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นต่ออาจารย์
ที่ปรึกษา

1.8 ให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คนประเมินความตรง และปรับปรุงแก้ไขหากมีข้อบกพร่อง ดังนี้
กำหนดแนวทางการประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1 คะแนน หากรายการประเมินมีความตรงกับการทดสอบทักษะการ
พูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

ให้คะแนน 0 คะแนน หากไม่แน่ใจว่ารายการประเมินมีความตรงกับการทดสอบ
ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

ให้คะแนน -1 คะแนน หากรายการประเมินไม่มีความตรงกับการทดสอบทักษะ
การพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

กำหนดคุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

1) เป็นผู้สอนระดับอุดมศึกษา สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา สำเร็จการศึกษา
ระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง จำนวน 1
คน

2) เป็นผู้สอนระดับอุดมศึกษา สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี
บัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง จำนวน 1 คน

3) เป็นผู้สอนระดับมัธยมศึกษา วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น วิทยฐานะชำนาญการเป็นต้นไป
จำนวน 3 คน

กำหนดเกณฑ์ คือ ค่า IOC ต้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 (ล้วน สายยศ, และ อังคณา สายยศ, 2539, น. 249) และพบว่าเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.80-1.00 รายการประเมินผ่านเกณฑ์ทุกรายการ

1.9 ทดลองใช้เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นกับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 คน โดยเป็นนักเรียนที่เรียนทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นตามแนววัฒนธรรมญี่ปุ่นในหัวข้อที่สอดคล้องกับหัวข้อการเรียนรู้ในกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย ภาษาดูรวมการ ในรายวิชา ญ20242 ญี่ปุ่นศึกษา 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 เพื่อประเมิน ความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (inter-rater reliability) และปรับปรุงแก้ไขหากมีข้อบกพร่อง ประเมิน ความเที่ยงระหว่างผู้ประเมินด้วยการทดสอบนักเรียนด้วยแบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสาร ภาษาญี่ปุ่น และให้คะแนนด้วยเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นโดย ผู้เชี่ยวชาญ 2 คน จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาประเมินความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน กำหนดเกณฑ์ คือ ค่า IRR ต้องมากกว่า 0.75 (Koo, & Li, 2016) และพบว่าเกณฑ์การประเมินระดับ คุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นมีค่า IRR เท่ากับ 0.85 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

1.10 จัดทำฉบับสมบูรณ์

2. แบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

2.1 ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรรายวิชาและโครงสร้างรายวิชา ญ20242 ญี่ปุ่นศึกษา 2 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 日本へ行きます (ไปญี่ปุ่น) และศึกษาความหมาย, ระดับ, และแนวทางการ วัดและประเมินความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

2.2 สร้างแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น รูปแบบแบบทดสอบเป็น แบบทดสอบสี่ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยสร้างข้อสอบจำนวน 40 ข้อ ตามหัวข้อการเรียนรู้ใน กิจกรรมทั้งหมด 5 เรื่อง แต่ละเรื่องสร้างข้อสอบ 8 ข้อ ตามระดับการจำ, การเข้าใจ, การนำไปใช้, และการวิเคราะห์ รวมทั้งหมด 40 ข้อ รายละเอียดดังนี้

ตาราง 17 โครงสร้างแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

	ระดับ	การจำ	การเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	รวม
หัวข้อ						
การทักทายเบื้องต้น		2	2	2	2	8
การรับประทานอาหาร		2	2	2	2	8
การเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยว		2	2	2	2	8
การซื้อของ		2	2	2	2	8

หัวข้อ	ระดับ	การจำ	การเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	รวม
การท่องเที่ยวในญี่ปุ่น		2	2	2	2	8
รวม		10	10	10	10	40

2.3 เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา

2.4 ให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คนประเมินความตรง กำหนดแนวทางการประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1 คะแนน หากข้อคำถามมีความตรงกับเนื้อหาและระดับความเข้าใจ
วัฒนธรรมญี่ปุ่น

ให้คะแนน 0 คะแนน หากไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความตรงกับเนื้อหาและระดับ
ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

ให้คะแนน -1 คะแนน หากข้อคำถามไม่มีความตรงกับเนื้อหาและระดับความ
เข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

กำหนดคุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

- 1) เป็นผู้สอนระดับอุดมศึกษา สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา สำเร็จการศึกษา
ระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง จำนวน 1
คน
- 2) เป็นผู้สอนระดับอุดมศึกษา สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี
บัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง จำนวน 1 คน
- 3) เป็นผู้สอนระดับมัธยมศึกษา วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น วิทยฐานะชำนาญการเป็นต้นไป
จำนวน 3 คน

กำหนดเกณฑ์ คือ ค่า IOC ไม่น้อยกว่า 0.50 (ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ,
2539, น. 249) และพบว่าแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.60-1.00
ข้อคำถามผ่านเกณฑ์ทุกข้อ

2.5 ทดลองใช้แบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
จำนวน 32 คน โดยเป็นนักเรียนที่เรียนความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นในหัวข้อที่สอดคล้องกับหัวข้อการ
เรียนรู้ในกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ ในรายวิชา ญี่ปุ่นศึกษา 2 ภาค
เรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 เพื่อประเมินคุณภาพและปรับปรุงแก้ไขหากมีข้อบกพร่อง กำหนดการหา
คุณภาพดังนี้

1) ประเมินอำนาจจำแนก กำหนดเกณฑ์ คือ ค่า B ต้องมากกว่า 0.20 (ลั้วน สายยศ, และ อังคณา สายยศ, 2538, น. 211) และพบว่าแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นมีค่า B อยู่ระหว่าง -0.08-0.58 ข้อคำถามผ่านเกณฑ์ 35 ข้อ

2) ประเมินความเที่ยงด้วยวิธีของ Lovett กำหนดเกณฑ์ คือ ค่า r_{cc} ต้องมากกว่า 0.70 (ลั้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ, 2539, น. 209) และพบว่าแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นมีค่า r_{cc} เท่ากับ 0.83 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด จากนั้นคัดเลือกข้อสอบที่จะใช้ในการทดสอบจริง โดยคัดเลือกให้เหลือหัวข้อละ 4 ข้อคำถาม ในแต่ละหัวข้อกำหนดให้เป็นระดับการจำ 1 ข้อ, การเข้าใจ 1 ข้อ, การนำไปใช้ 1 ข้อ, และการวิเคราะห์ 1 ข้อ เกณฑ์ในการคัดเลือกคือคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่า B สูงกว่าข้อคำถามในระดับเดียวกัน ดังนั้นข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์หลังจากประเมินอำนาจจำแนก 35 ข้อจะมีทั้งหมด 20 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 2, 4, 5, 7, 9, 12, 13, 16, 17, 19, 21, 23, 25, 27, 29, 31, 33, 36, 38, และ 40

2.6 จัดทำฉบับสมบูรณ์

3. แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาดูรายการ

3.1 ศึกษาและวิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับการสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และสร้างแบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาดูรายการตามแนวคิดของ Bogdan, & Biklen (1992) (อ้างอิงใน รัตนะ บัวสนธ์, 2556, น. 159-170) สังเกตทั้งหมด 4 ขั้นตอน รายละเอียดดังนี้

ตาราง 18 พฤติกรรมการเรียนรู้ที่สังเกตในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาดูรายการ

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	พฤติกรรมการเรียนรู้ที่สังเกต
ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท	สังเกตการอธิบายวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ปรากฏในบทสนทนา สังเกตการอธิบายคำศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นที่ปรากฏในบทสนทนา
ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้	สังเกตการอธิบายวัฒนธรรมญี่ปุ่นด้วยข้อมูลจากบทสนทนาและจากแหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม สังเกตการปฏิบัติภาระงานกับเพื่อนร่วมชั้น
ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา	สังเกตการมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น สังเกตการออกเสียงในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	พฤติกรรมการเรียนรู้ที่สังเกต
ขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน	สังเกตการใช้คำศัพท์ในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น
	สังเกตการใช้ไวยากรณ์ในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น
	สังเกตการปฏิบัติภาระงานกับเพื่อนร่วมชั้น
	สังเกตการอธิบายวัฒนธรรมญี่ปุ่นผ่านบทสนทนาภาษาญี่ปุ่น
	สังเกตการมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น
	สังเกตการออกเสียงในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น
	สังเกตการใช้คำศัพท์ในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น
	สังเกตการใช้ไวยากรณ์ในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

3.2 เสนอแบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการต่ออาจารย์ที่ปรึกษา

3.3 ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คนประเมินความตรง กำหนดแนวทางการประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1 คะแนน หากรายการประเมินมีความตรงกับการสังเกตพฤติกรรม
การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ

ให้คะแนน 0 คะแนน หากไม่แน่ใจว่ารายการประเมินมีความตรงกับการสังเกต
พฤติกรรมเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ

ให้คะแนน -1 คะแนน หากรายการประเมินไม่มีความตรงกับการสังเกตพฤติกรรม
การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ

กำหนดคุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

1) เป็นผู้สอนระดับอุดมศึกษา สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง จำนวน 1 คน

2) เป็นผู้สอนระดับอุดมศึกษา สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง จำนวน 1 คน

3) เป็นผู้สอนระดับมัธยมศึกษา วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น วิทยฐานะชำนาญการเป็นต้นไป จำนวน 1 คน

กำหนดเกณฑ์ คือ ค่า IOC ไม่น้อยกว่า 0.50 (ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ, 2539, น. 249) และพบว่าแบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการมีค่า IOC อยู่ที่ 1.00 รายการประเมินผ่านเกณฑ์ทุกรายการ

3.4 จัดทำฉบับสมบูรณ์

แบบแผนการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนหลัง (One Group Pretest-Posttest Design) ดังนี้ (รัตนะ บัวสนธ์, 2562, น. 42-43)

Gr ₁	O ₁	T	O ₂

Gr₁ หมายถึง กลุ่มหนึ่ง

O₁ หมายถึง การสอบวัดก่อน

T หมายถึง การใช้นวัตกรรมการศึกษา

O₂ หมายถึง การสอบวัดครั้งหลัง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดำเนินการดังนี้

1. ติดต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร เพื่อออกหนังสือขอความร่วมมือในการทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการถึงผู้อำนวยการโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา พิษณุโลก อุตรดิตถ์ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ชี้แจงรายละเอียดและวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างได้เข้าใจถึงกระบวนการและขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ

3. เก็บข้อมูลทักษะการพูดสื่อสาร และความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น และแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ใช้เวลาทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น 10 นาที และทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น 50 นาที ทั้งหมด 1 ชั่วโมง

4. ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการกับกลุ่มตัวอย่างเป็นเวลา 10 ชั่วโมงด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการจำนวน 5 แผน ในขณะเดียวกันใช้แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการบันทึกข้อมูลพฤติกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ในช่วงเดือนเมษายน 2566

5. เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เก็บข้อมูลทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นของผู้เรียนอีกครั้งด้วยข้อสอบชุดเดิม ใช้เวลาทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น 10 นาที และทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น 50 นาที ใช้เวลาทั้งหมด 1 ชั่วโมง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ

1.1 หาคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นจากการให้คะแนนด้วยเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

1.2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ ด้วยสถิติ t-test dependent

2. การเปรียบเทียบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ

2.1 หาคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

2.2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ ด้วยสถิติ t-test dependent

3. การศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ

3.1 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยเทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบและเทคนิคการวิเคราะห์สรุปอุปนัย

สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. ค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) (รัตน์ะ บัวสนธิ์, 2556, น. 87-88)

$$E_1 = \frac{\sum X_1/N}{A} \times 100$$

\sum หมายถึง คะแนนรวมของทุกคนจากแบบฝึกหัดย่อยแต่ละชุดหรือจากผลการปฏิบัติแต่ละครั้ง

N หมายถึง จำนวนนักเรียน

A หมายถึง ผลรวมคะแนนเต็มของแบบฝึกหัด หรือการฝึกปฏิบัติย่อย ๆ ทุกครั้ง

$$E_2 = \frac{\sum X_2/N}{B} \times 100$$

$\sum X_2$ หมายถึง คะแนนรวมของทุกคนจากการทดสอบสรุปรวม

B หมายถึง คะแนนเต็มของแบบทดสอบ หรือแบบปฏิบัติหลังการใช้นวัตกรรม

2. ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 123-124)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

\bar{X} หมายถึง คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N หมายถึง จำนวนคะแนนในกลุ่ม

3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 126)

$$SD = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{N - 1}}$$

SD หมายถึง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X หมายถึง คะแนนแต่ละตัว

\bar{X} หมายถึง ค่าเฉลี่ย

N หมายถึง จำนวนคะแนนในกลุ่ม

Σ หมายถึง ผลรวม

4. สถิติ t-test dependent (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 133)

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{n\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{n-1}}}$$

t หมายถึง ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤต เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

D หมายถึง ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน

n หมายถึง จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

สถิติในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

1. ค่าความตรง (IOC) (ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ, 2539, น. 249)

$$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

IOC หมายถึง ค่าความตรง

ΣR หมายถึง ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2. ค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (IRR) (Koo, & Li, 2016)

$$ICC = \frac{MS_R - MS_E}{MS_R}$$

ICC หมายถึง ค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน

MS_R หมายถึง ค่าเฉลี่ยกำลังสองระหว่างแถว

MS_E หมายถึง ค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อน

3. ค่าอำนาจจำแนก (B) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 105-106)

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

B หมายถึง ค่าอำนาจจำแนก

U หมายถึง จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก

L หมายถึง จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก

n_1 หมายถึง จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์

n_2 หมายถึง จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์

4. ค่าความเที่ยง (r_{cc}) (ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ, 2539, น. 238)

$$r_{cc} = 1 - \frac{K\sum x_i - \sum x_i^2}{(K-1)\sum (x_i - c)^2}$$

r_{cc} หมายถึง ค่าความเที่ยง

K หมายถึง จำนวนข้อสอบ

$\sum x_i$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum x_i^2$ หมายถึง ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล ทั้งหมด 2 ส่วน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุ ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ประกอบด้วย

1. ผลการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2. ผลการประเมินประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อ ส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน

2.1 ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้การเรียนรู้ตามแนววิทยุ ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2

2.2 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุ ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2

3. ผลการประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อ ส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80

3.1 ผลการนำกิจกรรมกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริม ทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไปทดลอง ใช้กับนักเรียนโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิษณุโลก อุตรดิตถ์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน เพื่อประเมินความเหมาะสมของเนื้อหา, ภาษา, และเวลา

3.2 ผลการนำกิจกรรมกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริม ทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไปทดลอง

ใช้กับนักเรียนโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิษณุโลก อุตรดิตถ์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 9 คน เพื่อประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้

ตอนที่ 2 ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ประกอบด้วย

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2. ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

3. ผลการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตอนที่ 1 ผลการสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ประกอบด้วย

1. ผลการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ทั้งทักษะการพูดสื่อสารและวัฒนธรรมญี่ปุ่นควบคู่กันอย่างมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันผ่านการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนนำเสนอบทสนทนาภาษาญี่ปุ่นที่มีใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ในขอบเขตที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ และเป็นบทสนทนาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมญี่ปุ่นตามหัวข้อนั้น ๆ ผู้สอนนำเสนอบทสนทนาด้วยเทคนิคที่หลากหลายตามความสนใจของผู้เรียน และใช้คำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจที่ผู้เรียนมีต่อบทสนทนาโดยสังเขป อาทิ การถามเกี่ยวกับสถานการณ์ของบทสนทนา การถามเกี่ยวกับเนื้อหาโดยรวมของบทสนทนา การถามความหมายของคำสำคัญที่ปรากฏในบทสนทนา

ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้ เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาวัฒนธรรมของบทเรียนนั้น ๆ ที่ปรากฏในบทสนทนา ตลอดจนจนถึงการค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อนั้น ๆ

ตามแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอความรู้ใหม่อย่างเป็นระบบด้วยเทคนิคต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหัวข้อวัฒนธรรมนั้นและส่งเสริมการวิเคราะห์อันเป็นทักษะการคิดขั้นสูง

ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ภาษาเบื้องต้น ผู้เรียนศึกษาและวิเคราะห์คำศัพท์และไวยากรณ์ที่ปรากฏในบทสนทนา และฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างง่ายเพื่อเป็นพื้นฐานก่อนการสร้างบทสนทนาที่มีความซับซ้อนยิ่งขึ้น ผู้เรียนฝึกฝนการพูดภาษาญี่ปุ่นกับเพื่อนร่วมชั้นในรูปแบบต่าง ๆ อาทิ การสนทนาเป็นคู่ การสนทนาเป็นกลุ่ม โดยผู้สอนให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้ภาษาญี่ปุ่นในด้านต่าง ๆ อาทิ การออกเสียง การใช้ไวยากรณ์

ขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ภาษาที่เป็นเป้าหมายของบทเรียนตลอดจนถึงประยุกต์ความรู้วัฒนธรรมเข้ามาในบทสนทนาอย่างกลมกลืน ผู้เรียนได้รับมอบหมายภาระงานให้สร้างบทสนทนากับเพื่อนร่วมชั้นในรูปแบบต่าง ๆ ผู้เรียนต้องสร้างบทสนทนาเพื่อถามและตอบข้อมูลในประเด็นที่ผู้สอนกำหนด ผู้สอนให้คำแนะนำผู้เรียนเป็นรายบุคคลทั้งในด้านภาษา อาทิ การออกเสียง การใช้ไวยากรณ์ และในด้านเนื้อหาวัฒนธรรม เพื่อให้ผู้เรียนสร้างบทสนทนาที่เนื้อหาวัฒนธรรมที่ถูกต้อง

2. ผลการประเมินประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน

2.1 ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้การเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แสดงดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 19 ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ที่	รายการประเมิน	\bar{x}	SD	ระดับความเหมาะสม
1	กิจกรรมการเรียนรู้ในขั้นที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบทส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้เนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นเบื้องต้น และทำความเข้าใจกับตัวอย่างการใช้พูดสื่อสาร	4.60	0.55	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	\bar{x}	SD	ระดับความเหมาะสม
	ภาษาญี่ปุ่นในบริบทที่สัมพันธ์กับวัฒนธรรม			
2	กิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นที่ 2 การจัดองค์ความรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้เนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่างลึกซึ้ง ฝึกทักษะการคิดขั้นสูง และเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาวัฒนธรรมกับการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อเตรียมสู่การพูดสื่อสาร	4.80	0.45	มากที่สุด
3	กิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นที่ 3 การสื่อสารภาษาส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้หลักภาษาญี่ปุ่นที่สัมพันธ์กับบริบทของวัฒนธรรมที่ได้เรียนรู้ และฝึกฝนทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นเพื่อให้เกิดความชำนาญเบื้องต้น	4.80	0.45	มากที่สุด
4	กิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นที่ 4 ภาระงานส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นในบริบทของวัฒนธรรมในระดับสูง ฝึกฝนการทำงานกับเพื่อนร่วมชั้น และช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้	4.80	0.45	มากที่สุด
5	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	4.80	0.45	มากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	4.80	0.45	มากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะการคิดขั้นสูง	4.60	0.55	มากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้น	5.00	0.00	มากที่สุด
9	กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	4.80	0.45	มากที่สุด
10	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการ	4.80	0.45	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	\bar{x}	SD	ระดับความเหมาะสม
เรียนรู้เชิงรุก				
	เฉลี่ย	4.78	0.42	มากที่สุด

จากตาราง 19 พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ โดยภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.78$, $SD = 0.42$) ได้คะแนนความเหมาะสมอยู่ระหว่าง 4.60-5.00 โดยได้คะแนนความเหมาะสมต่ำที่สุดเท่ากับ 4.60 ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุดในข้อที่ 1 กิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นที่ 1 การวิเคราะห์ด้วยบทส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้เนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นในเบื้องต้น และทำความเข้าใจกับตัวอย่างการใช้พูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นในบริบทที่สัมพันธ์กับวัฒนธรรม และข้อที่ 7 กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะการคิดขั้นสูง และได้คะแนนความเหมาะสมสูงที่สุดเท่ากับ 5.00 ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุดข้อที่ 8 กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้น

2.2 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตาราง 20 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยภาพรวม

ที่	รายการประเมิน	\bar{x}	SD	ระดับความเหมาะสม
ผลการเรียนรู้				
1	ส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	4.80	0.14	มากที่สุด
2	ส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	4.80	0.00	มากที่สุด
3	ส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่เป็นไปตามวัฒนธรรมญี่ปุ่น	4.88	0.11	มากที่สุด
จุดประสงค์การเรียนรู้				
4	ครอบคลุมทั้งพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย	4.84	0.09	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	\bar{x}	SD	ระดับความเหมาะสม
5	สอดคล้องกับสาระสำคัญและสาระการเรียนรู้	4.88	0.18	มากที่สุด
6	ระบุจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่สามารถวัดได้ชัดเจน	4.84	0.09	มากที่สุด
7	เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	4.76	0.09	มากที่สุด
8	ส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	4.88	0.11	มากที่สุด
9	ส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	4.80	0.00	มากที่สุด
สาระสำคัญ				
10	ระบุเนื้อหาของบทเรียนได้กระชับ ชัดเจน เข้าใจง่าย	4.84	0.09	มากที่สุด
11	ระบุเนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่เชื่อมโยงกับภาษาญี่ปุ่น	4.88	0.11	มากที่สุด
12	เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	4.76	0.17	มากที่สุด
13	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.76	0.17	มากที่สุด
14	สอดคล้องกับทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	4.80	0.00	มากที่สุด
15	สอดคล้องกับความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	4.80	0.00	มากที่สุด
สาระการเรียนรู้				
16	ระบุเนื้อหาที่จะสอนได้กระชับ ชัดเจน เข้าใจง่าย	4.80	0.00	มากที่สุด
17	เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	4.80	0.14	มากที่สุด
18	สอดคล้องกับสาระสำคัญ	4.80	0.14	มากที่สุด
19	สอดคล้องกับทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	4.76	0.09	มากที่สุด
20	สอดคล้องกับความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	4.80	0.00	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	\bar{x}	SD	ระดับความเหมาะสม
กิจกรรมการเรียนรู้				
21	สามารถทำให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	4.84	0.17	มากที่สุด
22	เป็นไปตามขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ	4.84	0.09	มากที่สุด
23	สามารถพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	4.76	0.09	มากที่สุด
24	สามารถพัฒนาความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	4.80	0.00	มากที่สุด
25	สามารถพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมญี่ปุ่น	4.80	0.00	มากที่สุด
26	สามารถพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง	4.64	0.09	มากที่สุด
สื่อและแหล่งการเรียนรู้				
27	ช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นได้ดีขึ้น	4.96	0.09	มากที่สุด
28	ช่วยให้นักเรียนพัฒนาความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นได้หลากหลาย	4.84	0.09	มากที่สุด
29	อยู่ในความสนใจของผู้เรียน	4.88	0.18	มากที่สุด
30	มีรูปแบบที่แตกต่างกัน	4.80	0.00	มากที่สุด
การวัดและประเมินผล				
31	ระบุวิธีวัด เครื่องมือวัด และเกณฑ์การประเมินผล	4.84	0.09	มากที่สุด
32	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.80	0.00	มากที่สุด
33	สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	4.84	0.09	มากที่สุด
34	มีความหลากหลายเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	4.76	0.09	มากที่สุด
35	ประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นอย่างครอบคลุม	4.84	0.09	มากที่สุด
36	ประเมินความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่าง	4.76	0.09	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	\bar{x}	SD	ระดับความเหมาะสม
ครอบคลุม				
	เฉลี่ย	4.81	0.38	มากที่สุด

จากตาราง 20 พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการโดยภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.81$, $SD = 0.38$) ได้คะแนนความเหมาะสมอยู่ระหว่าง 4.64-4.96 โดยได้คะแนนความเหมาะสมต่ำที่สุดเท่ากับ 4.64 ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุดในข้อที่ 26 กิจกรรมการเรียนรู้สามารถพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง และได้คะแนนความเหมาะสมสูงที่สุดเท่ากับ 4.96 ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุดข้อที่ 27 สื่อและแหล่งการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นได้ดีขึ้น

ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 12 คนเพื่อประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้

3. ผลการประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80

3.1 ผลการนำกิจกรรมกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิษณุโลก อุตรดิตถ์ ห้อง 2.9-10 จำนวน 3 คน เพื่อประเมินความเหมาะสมของเนื้อหา, ภาษา, และเวลา พบว่ามีสิ่งที่จะต้องปรับปรุงดังตาราง 21

ตาราง 21 ผลการประเมินความเหมาะสมของเนื้อหา, ภาษา, และเวลาของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ประเด็น	ปัญหา	แนวทางแก้ไข
เนื้อหา	เนื้อหาภาษาญี่ปุ่นมีคำศัพท์และไวยากรณ์ที่มีความยากสำหรับ	เพิ่มเติมคำอธิบายและแหล่งเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นให้นักเรียน

	ผู้เรียน	มากขึ้น
ภาษา	นักเรียนไม่เข้าใจคำชี้แจงในการทำกิจกรรมต่าง ๆ	ส่งเสริมให้นักเรียนช่วยกันในการทำความเข้าใจโจทย์และกิจกรรมต่าง ๆ
เวลา	นักเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ไม่สำเร็จภายในกำหนดเวลา	ปรับเวลาให้เหมาะสมสำหรับกิจกรรมต่าง ๆ มากขึ้นและกระตุ้นให้นักเรียนใช้เวลาในการทำกิจกรรมให้ทันตามที่กำหนด

3.2 ผลการนำกิจกรรมกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพิษณุโลก อุตรดิตถ์ ห้อง 2.5-6 จำนวน 9 คน เพื่อประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ แสดงดังตาราง 22

ตาราง 22 ผลการประเมินประสิทธิภาพ E_1/E_2 ของกิจกรรมการเรียนรู้ (9 คน)

รายการ	คะแนนระหว่างเรียน					รวม	คะแนนหลังเรียน		รวม
	แผน ที่ 1	แผน ที่ 2	แผน ที่ 3	แผน ที่ 4	แผน ที่ 5		ทักษะการ พูดสื่อสาร ภาษาญี่ปุ่น	ความ เข้าใจ วัฒนธรรม ญี่ปุ่น	
คะแนนเต็ม	16	36	16	16	56	140	16	20	36
คะแนนรวม ทุกคน	135	258	131	130	385	1,039	132	131	263
คะแนนเฉลี่ย	15.00	28.66	14.56	14.44	42.78	115.44	14.67	14.56	29.22
คะแนนเฉลี่ย ร้อยละ	93.75	79.61	91.00	90.25	76.39	82.46	91.69	72.80	81.17
	$E_1 = 82.46$						$E_2 = 81.17$		
	$(E_1/E_2 = 82.46/81.17)$								

จากตาราง 22 พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยภาพรวมมีประสิทธิภาพ 82.46/81.17 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80

ตอนที่ 2 ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตาราง 23 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	\bar{x}	SD	t	p
ก่อนเรียน	18	16.00	7.00	0.84	20.41**	0.0000
หลังเรียน	18	16.00	14.00	1.46		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 23 พบว่าคะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนและหลังเรียน เท่ากับ 7.00 และ 14.00 ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 24 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นแยกตามองค์ประกอบ ก่อนเรียน และหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	คะแนนรวมเฉลี่ย	การมีปฏิสัมพันธ์	การออกเสียง	การใช้คำศัพท์	การใช้ไวยากรณ์
ก่อนเรียน	16.00	7.00	1.00	2.00	1.28	2.72
หลังเรียน	16.00	14.00	3.78	2.89	3.61	3.72
ผลต่าง		7.00	2.78	0.89	2.33	1.00

จากตาราง 24 พบว่าคะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นสูงกว่าก่อนเรียนในทุกองค์ประกอบ โดยนักเรียนได้คะแนนการมีปฏิสัมพันธ์มากที่สุด (3.78 คะแนน) และได้คะแนนการออกเสียงน้อยที่สุด (2.89 คะแนน) เมื่อพิจารณาจากผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านการมีปฏิสัมพันธ์มากที่สุด (+2.78 คะแนน) และมีพัฒนาการด้านการออกเสียงน้อยที่สุด (+0.89 คะแนน)

2. ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตาราง 25 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	\bar{x}	SD	t	p
ก่อนเรียน	18	20.00	8.44	1.85	16.58**	0.0000
หลังเรียน	18	20.00	15.22	2.10		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 25 พบว่าคะแนนความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นก่อนเรียนและหลังเรียน เท่ากับ 8.44 และ 15.22 ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 26 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นแยกตามระดับ ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	คะแนนรวมเฉลี่ย	การจำ	การเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์
ก่อนเรียน	20.00	8.44	2.28	2.11	1.67	2.28
หลังเรียน	20.00	15.22	4.00	3.72	3.61	3.89
ผลต่าง		6.78	1.72	1.61	1.94	1.61

จากตาราง 26 พบว่าคะแนนความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นสูงกว่าก่อนเรียนในทุกระดับ โดยนักเรียนได้คะแนนการจำมากที่สุด (4.00 คะแนน) และได้คะแนนการนำไปใช้น้อยที่สุด (3.61 คะแนน) เมื่อพิจารณาจากผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านการนำไปใช้มากที่สุด (+1.94 คะแนน) และมีพัฒนาการด้านการเข้าใจและการวิเคราะห์น้อยที่สุด (+1.61 คะแนน)

3. ผลการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

จากการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยผู้วิจัยได้บันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนลงในแบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นำข้อมูลมาวิเคราะห์และตีความเพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท

จากผลการศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการในขั้นตอนที่ 1 นักเรียนมีความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ดังนี้

นักเรียนแสดงออกถึงความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นด้วยการตีความและวิเคราะห์บทสนทนา เพื่ออธิบายรูปแบบการใช้ภาษาที่เป็นไปตามวัฒนธรรมญี่ปุ่นได้ด้วยการคิดวิเคราะห์ด้วยตนเองและร่วมกับเพื่อนร่วมชั้น หลังจากครูกระตุ้นด้วยคำถาม ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท เป็นขั้นตอนที่ครูนำเสนอบทสนทนาภาษาญี่ปุ่นให้นักเรียน และตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนต่อบทสนทนา พบว่า นักเรียนให้ความสนใจในเนื้อหาของบทสนทนาและพยายามอธิบายเนื้อหาของบทสนทนาทั้งในด้านวัฒนธรรมและภาษาเป็นอย่างดี ในกรณีที่ครูถามในสิ่งที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว นักเรียนค้นคว้าสมุดบันทึกของตนเพื่อตอบคำถาม หรือในกรณีที่ครูถามความรู้ใหม่และให้นักเรียนลองคาดเดาคำตอบ นักเรียนคิดและปรึกษากับเพื่อนร่วมชั้นเพื่อตอบคำถามของครู อาทิ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เมื่อครูถามว่า ผู้พูดน่าจะรู้สึกอย่างไรเมื่อเขาพูดว่า “サバはちよっと苦手です…” (ไม่ค่อยถนัดรับประทานปลาซาบะ) นักเรียนสามารถประยุกต์ความรู้เดิมของตนและอธิบายได้ว่า ผู้พูดไม่ค่อยชอบรับประทานปลาซาบะ แต่เสี่ยงที่จะพูดตรง ๆ เพื่อไม่ให้เป็นการเสียมารยาทกับคู่สนทนา อันเป็นลักษณะสำคัญของวัฒนธรรมญี่ปุ่น (แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 5 เมษายน 2566)

เมื่อได้รับการกระตุ้นการคิดขั้นสูงด้วยคำถามเพิ่มเติม นักเรียนยังสามารถวิเคราะห์และตั้งข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่แฝงอยู่ในภาษาได้เช่นเดียวกัน อาทิ เมื่อครูถามว่า คนญี่ปุ่นมีวิธีการบรรยายสิ่งต่าง ๆ ในแง่ลบอย่างไร นักเรียนสามารถสังเกต วิเคราะห์ และอธิบายได้ว่า คนญี่ปุ่นจะต้องพยายามพูดให้เกิดความรู้สึกเชิงลบน้อยที่สุด ดังในบทสนทนาในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ที่มีการบรรยายความรู้สึกหลังจากได้ขึ้นชิงช้าสวรรค์ว่า “怖いですが、景色は素敵です。” (รู้สึกกลัวแต่ทิวทัศน์สวยมาก) นักเรียนสามารถอธิบายได้ว่า ผู้พูดพูดความรู้สึกของตนที่เป็นความรู้สึกในแง่ลบแต่จะต้องเสริมด้วยการพูดความรู้สึกทางบวกเพื่อให้บทสนทนาไม่เป็นไปในทางลบมากเกินไป (แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 6 เมษายน 2566) นักเรียนยังสามารถตั้งข้อสันนิษฐานได้ว่า วัฒนธรรมญี่ปุ่นมักจะเน้นการแสดงออกในทางบวก ดังในบทสนทนาในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เมื่อจะแยกย้ายจากกันและผู้พูดกล่าวว่า “皆、今度も一緒に遊びましょね！” (ทุกคน ไว้คราวหน้ามาเที่ยวด้วยกันใหม่นะ) คำว่า “今度” (คราวหน้า) ที่ผู้พูดกล่าวไม่น่าจะเป็นการกล่าวโดยให้คำสัญญาชัดเจนว่าเมื่อไหร่จะไปเที่ยวด้วยกันอีก แต่เป็นการพูดเพื่อสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตรระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังว่าสัมพันธ์ไมตรีของทั้งสองจะยังคงดำเนินต่อไปในอนาคต (แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 6 เมษายน 2566)

ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้

จากผลการศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการในขั้นตอนที่ 2 นักเรียนมีความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นและการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ดังนี้

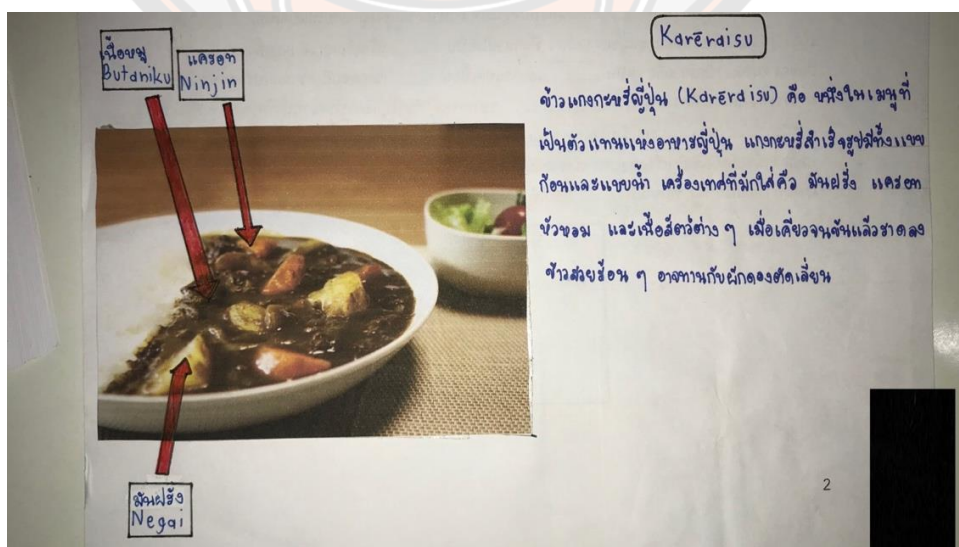
นักเรียนแสดงออกถึงความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นด้วยการสร้างองค์ความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมญี่ปุ่นด้วยตนเอง นักเรียนสามารถศึกษา วิเคราะห์ และสรุปเนื้อหาวัฒนธรรมจากบทสนทนาตลอดจนสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมและนำเสนอข้อมูลใหม่อย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ยังแสดงออกถึงการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนด้วยการร่วมมือกับเพื่อนร่วมชั้นเป็นอย่างดีในการปฏิบัติภาระงานและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ ดังนี้

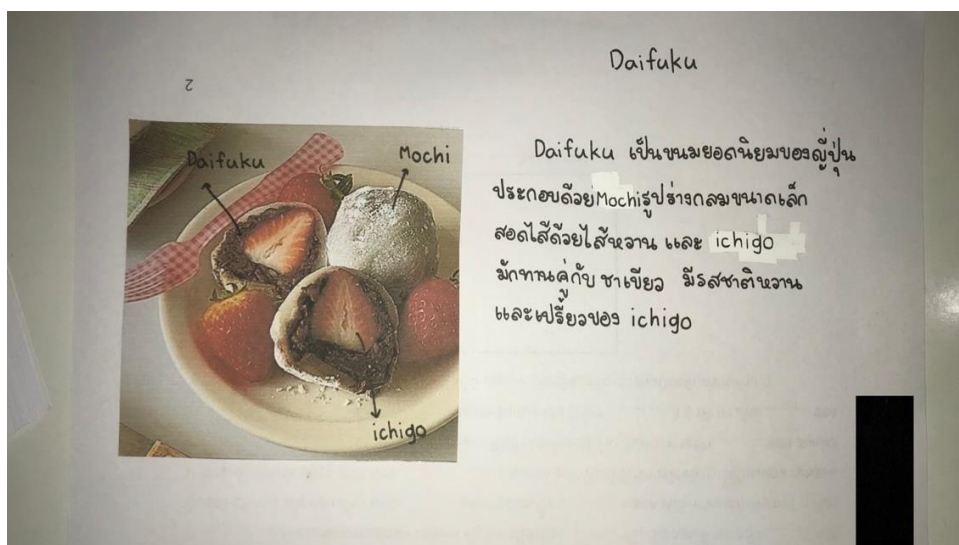
ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้ เป็นขั้นตอนที่นักเรียนศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาวัฒนธรรมที่ปรากฏในบทสนทนา ตลอดจนสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมและนำเสนอข้อมูลใหม่อย่างเป็นระบบด้วยเทคนิคต่าง ๆ นักเรียนร่วมกันกับเพื่อนร่วมชั้นในการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ ในบทสนทนาเป็นอย่างดี นักเรียนช่วยกันแปลความหมายของบทสนทนาตลอดจนสรุปเนื้อหาวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้ออกเป็นหมวดหมู่ มีการแบ่งหน้าที่ในภายในกลุ่มย่อยเพื่อช่วยเหลือกันในการวิเคราะห์ข้อมูลเมื่อนักเรียนต้องสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติม นักเรียนสามารถสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมได้อย่างกว้างขวางแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อนร่วมชั้น ตลอดจนถึงอภิปรายเพื่อหาข้อสรุป อาทิ เมื่อนักเรียนต้องสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับอาหารญี่ปุ่น นักเรียนที่มีประสบการณ์ในการรับประทานอาหารญี่ปุ่นมากกว่าก็จะแบ่งปันข้อมูลกับเพื่อนร่วมชั้นว่าอาหารญี่ปุ่นมีลักษณะเป็นอย่างไร รสชาติมีอะไรบ้าง วัตถุดิบทำจากอะไร นักเรียนยังสามารถตั้งคำถามเพื่อต่อยอดการค้นคว้าได้ในรายละเอียด อาทิ เมื่อนักเรียนสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับซูชิ นักเรียนมีการตั้งคำถามต่อไปว่า รสชาติเปรี้ยวที่อยู่ในข้าวเป็นรสชาติที่มาจากเครื่องปรุงรสประเภทใด จากนั้นนักเรียนช่วยกันสืบค้นข้อมูลจากได้คำตอบว่า รสชาติเปรี้ยวในซูชิ น่าจะมาจากน้ำส้มสายชูที่ผสมในข้าว นักเรียนยังตั้งข้อสังเกตต่อไปว่า ซูชียังมีรสชาติอื่น ๆ ได้หรือไม่ และนักเรียนที่มีประสบการณ์รับประทานซูชิจึงแบ่งปันข้อมูลกับเพื่อนว่า ซูชิไขหวานมีรสชาติดหวานและเป็นอีกรสชาติหนึ่งของซูชิได้ (แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 5 เมษายน 2566)

นักเรียนยังสามารถสรุปองค์ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้และนำเสนอได้อย่างดี อาทิ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 นักเรียนได้รับมอบหมายให้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม แต่ละกลุ่มจะต้องเลือกสถานที่ท่องเที่ยวและนำเสนอกิจกรรมที่สามารถทำได้ ณ สถานที่ท่องเที่ยววันนั้น ๆ นักเรียนก็สามารถร่วมกันสืบค้น สรุป และนำเสนอข้อมูลต่อชั้นเรียนได้อย่างหลากหลายนอกเหนือจากแนวทางที่ครูมอบหมายให้ เพื่อนร่วมชั้นเองก็ให้ความสนใจในการนำเสนอข้อมูลของกลุ่มอื่น ๆ และสามารถนำข้อมูลที่เพิ่มเติมกลุ่มอื่นนำเสนอมาประยุกต์ใช้ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของชั้นเรียนได้ (แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 7 เมษายน 2566)

นอกจากนี้ นักเรียนยังแสดงให้เห็นถึงวิธีการทำความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นด้วยการเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิมของตนเอง นั่นคือ นักเรียนพยายามจะเปรียบเทียบวัฒนธรรมในภาษาญี่ปุ่นกับวัฒนธรรมในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ อาทิ เมื่อนักเรียนศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำทักทายที่แตกต่างกันในแต่ละช่วงเวลาของวัน ได้แก่ “おはようございます” (สวัสดีตอนเช้า) “こ

んにちは” (สวัสดีตอนกลางวัน) “こんばんは” (สวัสดีตอนเย็น) นักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาญี่ปุ่น จึงอธิบายว่า “おはようございます” ใช้ทักทายในเวลาเช้า “こんにちは” ใช้ทักทายช่วงกลางวัน และ “こんばんは” ใช้ทักทายช่วงเย็น ครูจึงชี้แนะให้นักเรียนลองสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมว่าเกี่ยวกับวิธีการใช้คำทักทายต่าง ๆ และให้คำถามว่า “ถ้าเป็นเวลา 16.00 จะต้องใช้คำว่าอะไร” เมื่อนักเรียน สืบค้นข้อมูลและพบว่า “こんにちは” ใช้ทักทายตั้งแต่เวลาประมาณ 11.00 ไปจนถึงพระอาทิตย์ตก ดิน นักเรียนจึงตอบครูได้ว่า “ถ้าเป็นเวลา 16.00 จะต้องใช้คำว่า こんにちは” และสามารถคิดต่อได้ ว่า ถ้าเช่นนั้นคำทักทายของภาษาญี่ปุ่นจะใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษ คือ “おはようございます” เปรียบเทียบได้กับ “Good morning” “こんにちは” เปรียบเทียบได้กับ “Good afternoon” และ “こんばんは” เปรียบเทียบได้กับ “Good evening” นั่นคือ “おはようございます/Good morning” จะใช้ทักทายในเวลาเช้าไปจนถึงสาย “こんにちは/Good afternoon” ใช้ทักทายเวลา สายไปจนถึงพระอาทิตย์ตกดิน และ “こんばんは/Good evening” ใช้ทักทายตั้งแต่พระอาทิตย์ตก ดินเป็นต้นไป (แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 5 เมษายน 2566) นักเรียนยังพยายาม เปรียบเทียบวัฒนธรรมญี่ปุ่นกับวัฒนธรรมไทยอื่น ๆ อาทิ เมื่อนักเรียนศึกษาเกี่ยวกับสินค้าของฝากที่ มีชื่อเสียงของญี่ปุ่น คือ ช็อกโกแลตมิโรโคะอิบิโตะ นักเรียนที่ไม่เคยรับประทานช็อกโกแลตมิ โรโคะอิบิโตะจึงสอบถามเพื่อนที่เคยรับประทานว่าเป็นช็อกโกแลตแบบใด รสชาติอร่อยอย่างไร ให้ ความรู้สึกเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไรกับช็อกโกแลตที่ขายในประเทศไทยอย่างเช่น KitKat หรือ Ferrero นักเรียนที่มีประสบการณ์รับประทานจึงอธิบายว่ามีความอร่อยใกล้เคียงกันและเป็นที่ยอมรับ มากในลักษณะเดียวกัน นักเรียนที่ไม่มีประสบการณ์จึงรับรู้และเข้าใจเกี่ยวกับสินค้านี้ได้ (แบบ สังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 6 เมษายน 2566)

ภาพ 2 ตัวอย่างชิ้นงานการนำเสนออาหารญี่ปุ่นของนักเรียน

ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา

จากผลการศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการในขั้นตอนที่ 3 นักเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น ดังนี้

นักเรียนแสดงออกถึงทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นด้วยการพัฒนาความรู้เรื่องคำศัพท์ ไวยากรณ์ และรูปแบบบทสนทนาเบื้องต้น และฝึกพูดแบบซ้ำ ๆ จนเกิดความคล่องแคล่วในการพูดสื่อสาร ตลอดจนแสดงออกถึงการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในการฝึกฝนการใช้ภาษา ดังนี้

ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา เป็นขั้นตอนที่นักเรียนเริ่มฝึกการใช้ภาษาอันเป็นเป้าหมายของบทเรียนอย่างง่ายตามแนวทางที่ครูชี้แนะ โดยครูจะมอบหมายแนวทางการถามตอบให้นักเรียนใช้เพื่อฝึกถาม-ตอบกันเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม ในเบื้องต้นนักเรียนจะเริ่มศึกษาคำศัพท์และไวยากรณ์ก่อน จากนั้นนักเรียนจะเริ่มฝึกพูดโต้ตอบกับเพื่อนร่วมชั้น ในด้านการมีปฏิสัมพันธ์ นักเรียนส่วนมากสามารถถามและตอบกับเพื่อนร่วมชั้นได้อย่างถูกต้อง แต่นักเรียนบางส่วนยังสับสนรูปแบบการสนทนาอยู่บ้าง แต่สามารถแก้ไขได้เมื่อได้รับการชี้แนะจากครู อาทิ นักเรียนมักสับสนวิธีการถามและตอบรับประโยคการถามความต้องการและประโยคการถามสิ่งที่จะกระทำ คือ “何が食べたいですか” (คุณอยากกินอะไร) และ “何を食べてますか” (คุณจะกินอะไร) นั่นคือ เมื่อถูกถามว่า “何が食べたいですか” (คุณอยากกินอะไร) ก็จะต้องตอบว่า “〇〇が食べたいです” (อยากกิน...) และเมื่อถูกถามว่า “何を食べてますか” (คุณจะกินอะไร) ก็จะต้องตอบว่า “〇〇を食べてます” (จะกิน...) โดยนักเรียนมักสลับคำตอบ นั่นคือ เมื่อถูกถามว่า “何が食べたいですか” (คุณอยากกินอะไร) ก็จะตอบว่า “〇〇を食べてます” (จะกิน...) และเมื่อถูกถามว่า “何を食べてますか” (คุณจะ

กินอะไร) ก็จะตอบว่า “〇〇が食べたいです” (อยากกิน...) ครูจึงชี้แนะให้นักเรียนสังเกตคำถามว่า ผู้พูดถามอะไร นักเรียนควรจะตอบอย่างนั้น และชี้แนะให้เห็นตัวบ่งชี้ไวยากรณ์ คือ กริยา รูป -masu (ます) และรูป -tai (たい) เมื่อนักเรียนได้รับข้อมูลป้อนกลับดังกล่าว นักเรียนสามารถแก้ไขได้และพูดคำตอบได้สอดคล้องกับคำถามมากยิ่งขึ้น (แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 6-7 เมษายน 2566) ในด้านการออกเสียง นักเรียนมักออกเสียงไม่ถูกต้อง และมักขอให้ครูออกเสียงเป็นตัวอย่าง เมื่อได้รับฟังตัวอย่างการออกเสียงจากครูนักเรียนก็สามารถออกเสียงตามได้ แม้จะยังมีความคลาดเคลื่อนในเสียงที่ไม่ปรากฏในระบบเสียงภาษาไทย อาทิ เสียงโฆษะ นักเรียนฝึกพูดซ้ำ ๆ กับตนเองอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วโดยเริ่มจากการอ่านบทพูดประกอบ และเมื่อคล่องขึ้นแล้วก็จะเริ่มฝึกโดยไม่อ่านบทพูด ในด้านการใช้คำศัพท์ นักเรียนพยายามใช้คำศัพท์ที่หลากหลายเพื่อสร้างประโยคที่มีความหมายใหม่ ๆ ในรูปแบบที่ต้นต้องการ นักเรียนสืบค้นความหมายของคำศัพท์ด้วยตนเอง และสอบถามครูในกรณีที่ยังไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ได้ชัดเจนจากแหล่งการเรียนรู้ที่พบ อาทิ เมื่อนักเรียนต้องการพูดว่าเล่นหิมะแต่ไม่ทราบคำศัพท์ นักเรียนจึงสอบถามครู ครูจึงแนะนำแหล่งสืบค้นข้อมูล และเมื่อนักเรียนค้นข้อมูลได้แล้ว นักเรียนจึงแต่งประโยคได้ตอบกับเพื่อนว่า “休みの日、何をしますか” (วันหยุด จะทำอะไร) “雪遊びをします” (จะเล่นหิมะ) (แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 7 เมษายน 2566) ในด้านการใช้ไวยากรณ์ นักเรียนมักจะใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องตามโครงสร้างเนื่องจากยังเป็นเพียงการฝึกฝนระดับต้น แม้ว่านักเรียนบางคนเขียนบทพูดในกระดาษทดได้ถูกต้อง แต่ก็ยังมีการพูดผิด แต่สามารถแก้ไขได้เมื่อได้รับการชี้แนะจากครู (แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 5-7 เมษายน 2566)

นอกจากนี้ นักเรียนยังแสดงออกถึงการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนผ่านการฝึกการใช้ภาษา โดยจะพบในนักเรียนที่ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นต่ำ คือ นักเรียนขอความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมชั้นที่มีทักษะที่สูงกว่า อาทิ ในการลงท้ายการแนะนำตัวด้วยคำว่า “よろしくお願ひします” (ฝากเนื้อฝากตัวด้วย) เป็นรูปประโยคที่ค่อนข้างยาวสำหรับนักเรียน และมีวิธีการออกเสียงที่ยาก นักเรียนที่ไม่สามารถพูดประโยคดังกล่าวได้จึงฝึกซ้อมกับเพื่อนที่พูดได้ด้วยการพูดให้เพื่อนฟังซ้ำ ๆ และให้ข้อมูลย้อนกลับหากมีข้อผิดพลาด เมื่อนักเรียนฝึกพูดกับเพื่อนจนมีความมั่นใจแล้วนักเรียนจึงมาพูดให้ครูฟังเพื่อให้ครูประเมินอีกครั้ง (แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 5 เมษายน 2566) นักเรียนที่มีปัญหาในด้านการมีปฏิสัมพันธ์ในการพูดก็จะขอให้เพื่อนช่วยเหลือเช่นเดียวกัน ดังที่กล่าวไปข้างต้นว่านักเรียนบางส่วนมีปัญหาในการตอบคำถาม “何が食べたいですか” (คุณอยากกินอะไร) และ “何を食べますか” (คุณจะกินอะไร) ปัญหาลักษณะเดียวกันยังเกิดขึ้นในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ที่นักเรียนจะต้องตอบคำถาม “どこへ行きたいですか” (คุณอยากไปที่ไหน) และ “どこへ行きますか” (คุณจะไปที่ไหน) เมื่อนักเรียนได้รับคำชี้แนะจากครูแล้วว่ารูปแบบการตอบที่ถูกต้องเป็นอย่างไร นักเรียนจะซักซ้อมการถามและตอบซ้ำ ๆ กับคู่สนทนาเพื่อให้เกิดความ

ชำนาญยิ่งขึ้นในการมีปฏิสัมพันธ์ในการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น (แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 6 เมษายน 2566)

ขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน

จากผลการศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการในขั้นตอนที่ 4 นักเรียนมีทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ดังนี้

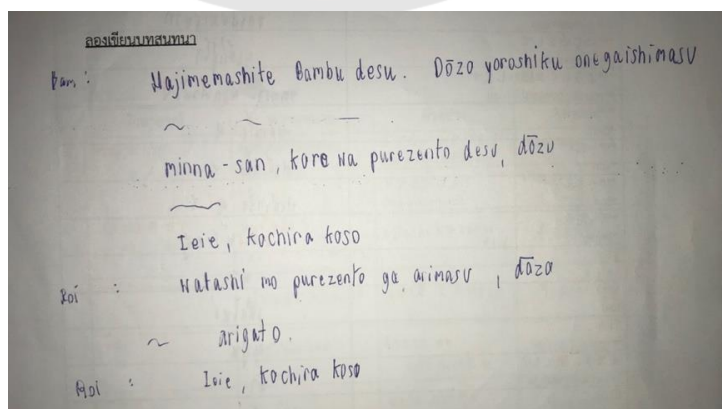
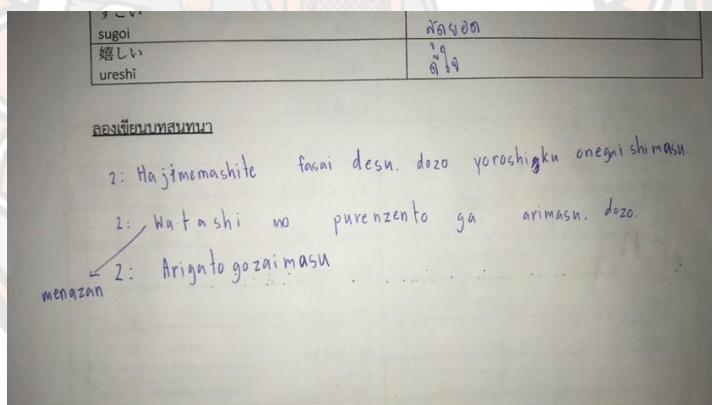
นักเรียนแสดงออกถึงทักษะการการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นด้วยการสร้างบทสนทนาภาษาญี่ปุ่นหัวข้อที่สัมพันธ์กับวัฒนธรรมญี่ปุ่น นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้ตามหลักภาษาญี่ปุ่น ออกเสียงได้ชัดเจนและฟังเข้าใจ ตลอดจนถึงมีปฏิสัมพันธ์ในบทสนทนาได้สื่อความหมายอย่างเหมาะสม ตลอดจนถึงสร้างบทสนทนาที่มีเนื้อหาที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมญี่ปุ่นได้อย่างถูกต้อง ดังนี้

ขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน เป็นขั้นตอนที่นักเรียนฝึกฝนการใช้ภาษาที่เป็นเป้าหมายของบทเรียน นักเรียนจะใช้ความรู้ภาษาญี่ปุ่นมาสร้างบทสนทนา โดยเนื้อหาของบทสนทนาดังกล่าวจะอยู่บนพื้นฐานของความรู้วัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ได้ศึกษามา นักเรียนจะได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติภาระงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ นักเรียนสามารถร่วมกันกับเพื่อนร่วมชั้นปฏิบัติภาระงานได้เป็นอย่างดี นักเรียนเริ่มต้นด้วยการกำหนดเนื้อหาของบทสนทนาร่วมกัน มีการสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมถ้าหากยังมีเนื้อหาไม่มากพอ อาทิ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เมื่อนักเรียนต้องการสร้างบทสนทนาเกี่ยวกับราเม็ง นักเรียนมีการช่วยเหลือกันสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับรสชาติของราเม็ง (แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 5 เมษายน 2566) นักเรียนบางส่วนขอคำชี้แนะจากครูเกี่ยวกับเนื้อหาของบทสนทนา อาทิ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 นักเรียนต้องการสร้างบทสนทนาเกี่ยวกับเครื่องราง นักเรียนจึงถามครูว่านักเรียนควรบรรยายเครื่องรางอย่างไร ครูจึงเสนอนักเรียนอาจอธิบายว่าเครื่องรางชิ้นนี้เป็นเครื่องรางประเภทใด เป็นเครื่องรางจากที่ไหน มีลักษณะเป็นอย่างไร (แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 6 เมษายน 2566)

เมื่อนักเรียนได้ข้อมูลมากพอที่จะสร้างบทสนทนาแล้ว นักเรียนเริ่มเขียนบทสนทนาโดยกำหนดบทบาทของผู้ถามและผู้ตอบ มีการกำหนดลำดับในการสนทนาว่าใครจะเป็นผู้ถามคนแรก ใครจะเป็นผู้ถามคนถัดไป นักเรียนสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับไวยากรณ์และคำศัพท์จากบันทึกข้อมูลของตนเพื่อใช้ในการสร้างบทสนทนา นักเรียนสืบค้นคำศัพท์เพิ่มเติมจากแหล่งการเรียนรู้

ในบางกรณีนักเรียนนำเสนอบทสนทนาให้ครูประเมินโดยสังเขป และเมื่อครูพิจารณาว่าบทสนทนาอาจมีเนื้อหาวัฒนธรรมที่ไม่ถูกต้อง ครูจะให้คำชี้แนะให้นักเรียนไปแก้ไข อาทิ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 นักเรียนสร้างบทสนทนาที่กล่าวถึงสุกี้ยากี้ว่ามีรสชาติ “辛い・塩っぱい” (เค็ม) ครูจึงแนะนำให้นักเรียนสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับรสชาติของสุกี้ยากี้ใหม่อีกครั้ง และนักเรียนสามารถแก้ไข

ได้ว่าสุกี้ยากี้มีรสชาติ “甘い” (หวาน) (แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 5 เมษายน 2566) เมื่อนักเรียนสร้างบทสนทนาแล้ว นักเรียนจะนำบทสนทนามาให้ครูตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาและภาษา โดยส่วนมากนักเรียนสามารถกำหนดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังได้ดี และสามารถสร้างบทสนทนาที่มีเนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นได้ถูกต้องเหมาะสม อาทิ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ในบทสนทนาเกี่ยวกับขนมดังโงะ นักเรียนสามารถอธิบายได้เป็นอย่างดีว่าขนมดังโงะมีรสสัมผัสที่นุ่ม มีรสชาติหวานและอโรย (แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 5 เมษายน 2566) อย่างไรก็ตามนักเรียนมักจะมีปัญหาในการใช้ไวยากรณ์ที่ผิดโครงสร้างและคำศัพท์ที่ไม่เป็นธรรมชาติ แต่นักเรียนสามารถแก้ไขได้เมื่อได้รับการชี้แนะจากครู จากนั้นนักเรียนจะซักซ้อมบทสนทนากับเพื่อนร่วมชั้น นักเรียนจะเน้นฝึกพูดซ้ำ ๆ หลายครั้งเพื่อเสริมความมั่นใจและความคล่องแคล่ว และมักจะขอให้ครูสาธิตการออกเสียงคำที่ออกเสียงยาก อาทิ “料理” (อาหาร), “美しい” (สวยงาม) เมื่อนักเรียนมีความพร้อมแล้ว นักเรียนจะมาปฏิบัติภาระงานให้ครูฟังเป็นรายกลุ่ม และถ้าหากกลุ่มใดมีข้อบกพร่องครูก็จะให้คำชี้แนะ นักเรียนที่ได้รับคำชี้แนะนำไปปรับปรุงและมาปฏิบัติภาระงานใหม่อีกครั้งได้อย่างถูกต้อง

ภาพ 3 ตัวอย่างร่างบทสนทนาของนักเรียน

บทที่ 5

บทสรุป

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามกระบวนการวิจัยและพัฒนาประกอบด้วย 2 ขั้นตอน คือ 1) สร้าง และประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะ การพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80 และ 2) ศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะ การพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิม ขวัญสตรี จำนวน 1 ห้อง เป็นเวลา 10 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้การวิจัย คือ กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนว วิทยภาษาบูรณาการ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ 1) แบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสาร ภาษาญี่ปุ่น วิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นก่อนและหลัง เรียนด้วยสถิติ t-test dependent 2) แบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น วิเคราะห์ข้อมูลโดย การเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นก่อนและหลังเรียนด้วยสถิติ t-test dependent และ 3) แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการ วิเคราะห์เนื้อหา

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80 และใช้และศึกษาผลการใช้

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณา การ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80 ผู้วิจัยพัฒนา 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท, ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้, ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา, และขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน ผลการประเมินความ เหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ

ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 5 คน พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.78$, $SD = 0.42$) และในภาพรวมแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.81$, $SD = 0.38$) ผลการประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 9 คน พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการมีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.46/81.17 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80

2. ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.1 การเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่าทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 การเปรียบเทียบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่าความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.3 ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนมีทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นสูงกว่าก่อนเรียนตลอดจนการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนในชั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้ 1) ชั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท นักเรียนแสดงออกถึงความเข้าใจวัฒนธรรมด้วยการตีความและวิเคราะห์วัฒนธรรมญี่ปุ่นที่อยู่ในบทสนทนาได้ 2) ชั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้ นักเรียนแสดงออกถึงความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นและการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนด้วยการร่วมกันกับเพื่อนร่วมชั้นในการศึกษาและวิเคราะห์วัฒนธรรมญี่ปุ่นได้เป็นอย่างดี มีการแบ่งภาระงานกันปฏิบัติตลอดจนถึงและเปลี่ยนข้อมูลและประสบการณ์เกี่ยวกับวัฒนธรรมญี่ปุ่นซึ่งกันและกัน ตลอดจนถึงสามารถนำเสนอข้อมูลใหม่ได้อย่างเป็นระบบและหลากหลายนอกเหนือไปจากแนวทางที่ครูชี้แนะ 3) ชั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา นักเรียนแสดงออกถึงทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นด้วยการฝึกพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นอย่างง่ายในบทสนทนาควบคุม และ 4) ชั้นตอนที่ 4 ภาระงาน นักเรียนแสดงออกถึงทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นด้วยการกำหนดเนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นในบทสนทนาได้ถูกต้อง และสร้างบท

สนทนาภาษาญี่ปุ่นที่มีความถูกต้องทั้งในด้านการมีปฏิสัมพันธ์ การออกเสียง การใช้คำศัพท์ และการใช้ไวยากรณ์

อภิปรายผล

จากผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้อภิปรายผล 2 ตอน ดังนี้

1. การสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80

ผลการสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.78$, $SD = 0.42$) และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการมีความเหมาะสมโดยภาพรวมในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.81$, $SD = 0.38$) ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบทำให้ได้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับการส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท, ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้, ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา, และขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน ในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยเริ่มต้นจาก 1) ศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศในระดับมัธยมศึกษาและสรุปปัญหาที่ต้องแก้ไข คือ ทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น 2) นำเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าว คือ การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับกระบวนการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๖๐) ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จากนั้นศึกษาแนวคิดการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศที่เหมาะสมในการส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการที่มุ่งเป้าหมายการศึกษาเนื้อหาของวิชาที่ไม่ใช่วิชาภาษาโดยใช้ภาษาต่างประเทศเป็นภาษาในชั้นเรียน เพื่อนำไปสู่การเรียนรู้เนื้อหาความรู้และภาษาต่างประเทศโดยไม่ละเลยสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (พรรณวลัย เกวระ, 2559, น. 33; Puffer, 2007, p. 1; Coyle, Hood, & Marsh, 2010) 3) นำแนวคิดการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวมาออกแบบเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนว

วิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และสร้างแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ จำนวน 5 แผน 4) นำกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 3 คน เพื่อประเมินความเหมาะสมด้านเนื้อหา, ภาษา, และเวลา จากนั้นทดลองใช้ครั้งที่ 2 กับนักเรียนจำนวน 9 คน เพื่อประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ และได้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.46/81.17 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80

การได้ผลการประเมินความเหมาะสมในระดับมากที่สุดและประสิทธิภาพที่สูงกว่าเกณฑ์ยังเป็นเพราะว่ากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการยังเป็นไปตามลักษณะของการจัดการเรียนรู้ที่ดี คือ มีการจัดกิจกรรมที่เป็นลำดับขั้นตอน (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2546; สิริพัชร์ เจษฎาวิโรจน์, 2550; มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2553) โดยมีการจัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท, ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้, ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา, และขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน ในแต่ละขั้นตอนนี้ยังถูกจัดลำดับให้มีการจัดการเรียนรู้โดยเริ่มต้นจากการให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลภาษาต่างประเทศ จากนั้นจึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนเนื้อหาวัฒนธรรม ฝึกฝนทักษะภาษาอย่างง่าย และฝึกฝนทักษะภาษาระดับสูงตามลำดับ จะเห็นได้ว่ากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการเริ่มต้นจากกิจกรรมที่ง่ายและเพิ่มระดับความยากไปตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามหลักการการจัดการจัดการเรียนรู้ที่ว่ากิจกรรมการเรียนรู้ต้องท้าทายความคิดและความสามารถของผู้เรียน (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2546) เมื่อผู้เรียนบรรลุความสามารถได้ในระดับหนึ่งแล้วก็ต้องส่งเสริมและกระตุ้นให้ผู้เรียนบรรลุความสามารถในระดับที่สูงยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นไปตามหลักการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการที่ว่าต้องส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนทีละขั้น โดยได้รับความช่วยเหลือจากครูและเพื่อนร่วมชั้น (กนกวรรณ เลหาบุรณะกิจ คะตะกิริ, 2565) ในแต่ละขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการยังเน้นบทบาทของผู้เรียนเป็นสำคัญ คือ ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้โดยการลงมือกระทำเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2546; สิริพัชร์ เจษฎาวิโรจน์, 2550; มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2553) กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการกำหนดให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะการพูดสื่อสารญี่ปุ่นด้วยการสร้างบทสนทนาด้วยตนเอง และความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ผู้เรียนต้องสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองผ่านการวิเคราะห์บทสนทนา สืบค้นข้อมูลเพิ่มเติม และนำเสนอข้อมูลใหม่อย่างเป็นระบบ เมื่อผู้เรียนเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำ บทบาทของผู้สอนคือการเป็นผู้ชี้แนะ อำนวยความสะดวกการเรียนรู้ และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน ซึ่งเป็นไปตามหลักการจัดการจัดการเรียนรู้ที่ว่ากิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีการประเมินผลอยู่เสมอ (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2546; สิริพัชร์ เจษฎาวิโรจน์, 2550; มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2553) การประเมินผลการเรียนรู้

ของผู้เรียนในทุก ๆ ขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้สอนตระหนักถึงพัฒนาการของผู้เรียนว่า บรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่อย่างไร และจะต้องกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียนให้บรรลุได้ตาม วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2. ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษานุกรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การเปรียบเทียบทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นก่อนเรียนและหลัง เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษานุกรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความ เข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่าทักษะการพูดสื่อสารและความ เข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษานุกรณาการสามารถส่งเสริมทั้งทักษะการพูดสื่อสารและ ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นให้กับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพเนื่องจากกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ เนื้อหาวัฒนธรรมด้วยภาษาญี่ปุ่น แต่ละขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ยังส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสาร และความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท ผู้เรียนจะศึกษาและวิเคราะห์หัวข้อวัฒนธรรมญี่ปุ่นจากบท สนทนา ซึ่งเป็นการรับข้อมูลเข้าทั้งภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น วิธีการดังกล่าวเป็นการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศที่ดีตามแนวคิดสมมติฐานรับเข้า (input hypothesis) ที่อธิบายว่าการฟังและอ่าน ภาษาต่างประเทศในปริมาณมากจะทำให้ผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศได้ดี และกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนววิทยภาษานุกรณาการยังกำหนดให้มีสัดส่วนของการใช้ภาษาญี่ปุ่นที่ร้อยละ 5-15 ซึ่งเป็นไป ตามแนวคิดสมมติฐานรับเข้าที่ระบุว่าภาษาต่างประเทศที่ป้อนให้กับผู้เรียนจะต้องอยู่สูงกว่าระดับของ ผู้เรียนเพียงหนึ่งระดับเท่านั้นเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี (กนกวรรณ เลหาบุรณะกิจ คณะศึกษาศาสตร์, 2565) ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้ ผู้เรียนต้องอธิบายวัฒนธรรมญี่ปุ่นในรูปแบบต่าง ๆ ตามแนว การศึกษาที่ผู้สอนชี้แนะโดยใช้เนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ศึกษาในขั้นตอนที่ 1 ประกอบการสืบค้นด้วย ตนเองเพิ่มเติม ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา และขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน ผู้เรียนได้ฝึกฝนภาษาตาม แนวคิดการสอนภาษาแบบเน้นกิจกรรม หรือการสร้างประสบการณ์ทางภาษาผ่านกิจกรรมภาษาและ ชี้นำงาน ซึ่งเชื่อว่าการรับภาษาต่างประเทศ (input) อย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอต่อการเกิดความชำนาญ ในภาษา แต่ยังคงฝึกการใช้ภาษา (output) เช่นเดียวกัน โดยผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นให้ใช้ภาษา โดยเน้นทั้งความหมายและการใช้รูปภาษาที่ถูกต้องตามแนวคิดการสอนที่เน้นรูปภาษาผ่านกิจกรรม การสื่อสาร focus on form (FonF) คือผู้สอนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น และแก้ไข การใช้ภาษาญี่ปุ่นผ่านการประเมินผลทั้งในขั้นตอนที่ 3 และ 4 เมื่อผู้เรียนได้ฝึกฝนการพูดสื่อสาร ภาษาญี่ปุ่นโดยมุ่งเน้นทั้งรูปภาษาและความหมายที่แฝงอยู่ในถ้อยคำแล้วจะทำให้ผู้เรียนเชื่อมโยง

วัฒนธรรมที่อยู่ในภาษาได้และใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพตามแนวคิดของ 郭[Kaku] (2013) ที่กล่าวว่า การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพต้องเกิดจากการเข้าใจวัฒนธรรมที่แฝงอยู่ในถ้อยคำ ซึ่งสอดคล้องกับทัศนีย์ เมธาพิสิฐ (2547) ที่กล่าวว่า ปัญหาการพูดสื่อสารของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยคือการไม่เข้าใจโลกทัศน์ที่แฝงอยู่ในภาษาญี่ปุ่น ซึ่งสอดคล้องกับพร้อมพรรณ พรหมพิทยายุทธ (2550) ที่กล่าวว่า ปัญหาในการสื่อสารระหว่างคนไทยกับคนญี่ปุ่นคือการไม่เข้าใจวัฒนธรรมที่เชื่อมโยงกับการใช้ภาษาของกันและกัน ดังนั้นเมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่เน้นทั้งการรับภาษาในปริมาณมาก การฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่อง และการได้รับการแก้ไขการใช้ภาษาโดยผู้สอนตามแนวคิดการสอนแบบถ่วงดุล (กนกวรรณ เลหาบุรณะกิจ คตะตะกิริ, 2565) ผู้เรียนก็จะเกิดการเรียนรู้ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่มีประสิทธิภาพได้

ตลอดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ ผู้เรียนมีทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นสูงกว่าก่อนเรียนผ่านการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นั่นคือ ผู้เรียนไม่ได้พัฒนาทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นด้วยการเรียนแบบปัจเจก แต่เป็นการเรียนรู้และทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นตลอดจนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน ทั้งนี้เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ เนื้อหาความรู้, การสื่อสาร, การรู้คิด, และการเรียนรู้ร่วมกัน/การเข้าใจวัฒนธรรมผู้อื่น (奥野[Okuno], 2020) การเรียนรู้ร่วมกัน/การเข้าใจวัฒนธรรมผู้อื่นในกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการจะทำให้ห้องเรียนเป็นเสมือนชุมชนที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้ซึ่งกันและกัน (กนกวรรณ เลหาบุรณะกิจ คตะตะกิริ, 2565, น. 70) ผู้เรียนจะได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติภาระงานร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นตลอดกิจกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้, ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา, และขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน ในขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้ ผู้เรียนได้รับมอบหมายให้ศึกษา วิเคราะห์ และนำเสนอเนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นในรูปแบบที่หลากหลาย อาทิ การเขียน การนำเสนอหน้าชั้นเรียน ผู้เรียนได้ร่วมศึกษาและนำเสนอกับเพื่อนในกลุ่ม และต้องศึกษาจากการนำเสนอของกลุ่มอื่นเช่นเดียวกัน ในขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษาและขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน ผู้เรียนต้องพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ ดังนั้นเมื่อผู้เรียนมีโอกาสได้ปฏิบัติภาระงานร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นอย่างหลากหลาย ผู้เรียนก็จะช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนการได้คำชี้แนะจากผู้สอน ผู้เรียนก็จะเกิดพัฒนาการไปอีกระดับตามแนวคิดพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (zone of proximal development) อันเป็นแนวคิดรากฐานของการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการแนวคิดหนึ่ง แนวคิดพื้นที่รอยต่อพัฒนาการเชื่อว่าผู้เรียนสามารถพัฒนาได้เมื่อได้รับการชี้แนะและช่วยเหลือจากสังคมากรอบข้าง ผู้เรียนจะยังคงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการลงมือกระทำและการเรียนรู้ ผู้สอนเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้เท่านั้น การเรียนรู้ร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นและได้รับการชี้แนะโดยผู้สอนดังกล่าวยังเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานเพลิดเพลินและ

เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างกว้างขวาง ไม่ถูกปิดกั้นหรือตีกรอบในการเรียนรู้มากขึ้นไป ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีเช่นเดียวกัน (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2546; สิริพัชร์ เกษฎา วิโรจน์, 2550; มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2553)

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับ 佐藤雅彦・宮本律子[Masahiko Sato, & Ritsuko Miyamoto] (2014) ที่พัฒนาการสอนภาษาศาสตร์ตามแนววิทยภาษาบูรณาการและพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกิดทักษะการอ่านและเขียนภาษาญี่ปุ่น 佐藤雅彦・宮本律子[Masahiko Sato, & Ritsuko Miyamoto] (2014) พัฒนากิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้อ่านภาษาญี่ปุ่นในปริมาณมากและเขียนอธิบายเนื้อหาตลอดจนถึงข้อคิดเห็นโต้ตอบกับบทอ่าน มีลักษณะของการให้ผู้เรียนรับภาษาต่างประเทศ (input) และใช้ภาษาผ่านภาระงาน (output) เช่นเดียวกับการวิจัยครั้งนี้ และยังส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะการคิดขั้นสูงด้วยการให้ผู้เรียนนำความรู้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เนื้อหาได้เป็นอย่างดีเช่นเดียวกับการวิจัยครั้งนี้ที่ให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะการคิดขั้นสูงเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้วัฒนธรรมญี่ปุ่น สอดคล้องกับ 深川美帆[Miho Fukagawa] (2019) ที่พัฒนาการสอนภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นตามแนววิทยภาษาบูรณาการ พบว่าและพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกิดความรู้นี้นในเนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่น เนื่องจาก 深川美帆[Miho Fukagawa] (2019) พัฒนากิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมญี่ปุ่นผ่านการอ่านบทความและชมวิดีโอที่สั้น จากนั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติภาระงานเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในวัฒนธรรมอย่างลึกซึ้งจนเกิดการเป็นการเรียนรู้ที่คงทน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ ในบริบทวิชาภาษาญี่ปุ่น เพื่อการสอนวัฒนธรรมญี่ปุ่น ผู้สอนต้องกำหนดหัวข้อวัฒนธรรมและภาษาให้สอดคล้องกลมกลืนกันได้ดี เพื่อให้การเรียนรู้มีความหมายทั้งในแง่ของเนื้อหาและภาษา มีความเชื่อมโยงกันที่เห็นได้ชัด

1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการเน้นฝึกฝนทักษะการคิดขั้นสูงเพื่อการเข้าใจในเนื้อหา ดังนั้นผู้สอนต้องกำหนดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดขั้นสูง โดยมีตัวช่วยในการเรียนรู้เพื่อไม่ให้ยากเกินระดับของผู้เรียน และต้องพยายามสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ให้เป็นไปในทางบวกเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน

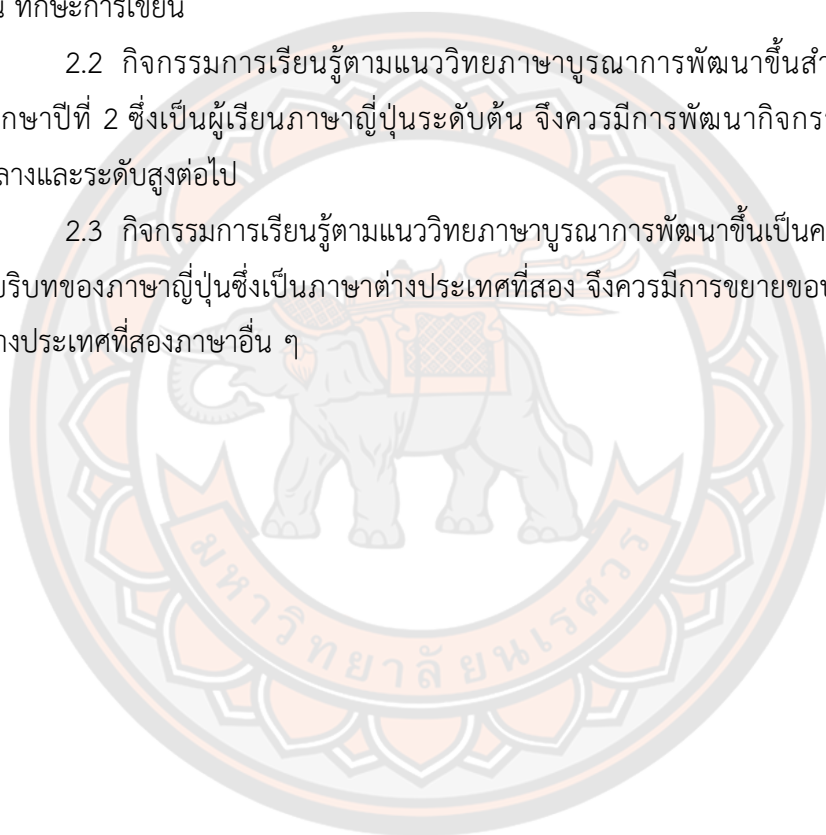
1.3 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการเน้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมชั้น ดังนั้นผู้สอนควรทำความเข้าใจกับผู้เรียนเพื่อสามารถกำหนดลักษณะของกิจกรรมต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับความสัมพันธ์ของผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น จึงควรมีการพัฒนาต่อยอดการส่งเสริมทักษะทางภาษาอื่น ๆ อาทิ ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน

2.2 กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการพัฒนาขึ้นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับต้น จึงควรมีการพัฒนากิจกรรมสำหรับผู้เรียนระดับกลางและระดับสูงต่อไป

2.3 กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการพัฒนาขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทยในบริบทของภาษาญี่ปุ่นซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่สอง จึงควรมีการขยายขอบเขตการวิจัยไปสู่ภาษาต่างประเทศที่สองภาษาอื่น ๆ

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ เลหาบุรณะกิจ คตะเกิริ. (2565). **ภาษาศาสตร์ประยุกต์เพื่อการเรียนการสอน
ภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรมวิชาการ. (2521). **ประมวลศัพท์บัญญัติวิชาการศึกษา**. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรมวิชาการ. (2544). **ศัพท์บัญญัติการศึกษา**. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑**.
กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กุลิศรา จิตรชญาวนิช. (2562). **การจัดการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนินทร์ชัย อินทราภรณ์ ,และสุวิทย์ หิรัญยกานนท์. (2548). **ปทานุกรมศัพท์การศึกษา** (พิมพ์ครั้งที่
2). กรุงเทพฯ: ไอ. คิว. บุ๊คเซนเตอร์.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. **วารสารศิลปการ
ศึกษาศาสตร์วิจัย**. 5(1). 7-20.
- โชติกา ภาษีผล. (2559). **การวัดและประเมินผลการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: โชติกา ภาษีผล.
- ทัศนีย์ เมธาพิสิฐ. (2547). ปัญหาการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาไทย. **ญี่ปุ่นศึกษา**. 21(2). 53-70.
- นงลักษณ์ สืบสายลา. (2544). **ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ลักษณะทางวัฒนธรรมไทยกับความ
เข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะ
ศิลปศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.**
- นัทลีโฮะ อิวาตะ, และอาระ ฮาจิกานะ. (2559). **พูดญี่ปุ่นปัง ฟังญี่ปุ่นเป็น [日本語会話上手]**
(ศิริลักษณ์ ศิริมาจันทร์, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม สมาคม
ส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). **การวิจัยเบื้องต้น** (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุษย์ชานันท์ มณฑะเยียร. (2563). **การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ผ่านวรรณกรรมภาษาอังกฤษ เพื่อ
ส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณและความเข้าใจวัฒนธรรมทางภาษา
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. การค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย
นเรศวร, พิษณุโลก.**
- พรประภา ชัยนา, และลัดดา หวังภษิต. (2564). **การพัฒนาความสามารถในการอ่านเชิงรุกและ
ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณา
การเนื้อหาและภาษา. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย**. 13(1). 336-352.
- พรยมล ฉิมพานิชย์. (2565). **การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบผสมผสานตาม
แนวคิดเกมมิฟิเคชัน เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดและความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของ**

ภาษาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. การค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.

พรรณวลัย เกวระระ. (2559). การเรียนภาษาอังกฤษแบบวิทย์ภาษาบูรณาการ : แนวคิดและมุมมอง
สำหรับครูไทย. วารสารศึกษาศาสตร์. 27(1). 28-40.

พร้อมพรรณ พรหมพิทยายุทธ. (2550). ปัญหาในการสื่อสารระหว่างคนไทยกับคนญี่ปุ่นในบริษัท
ญี่ปุ่นในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
กรุงเทพฯ.

พระนิรันดร์ ชันธิมา. (2548). การส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมล้านนา เรื่อง ประเพณีชีวิตคน
เมือง โดยการสอนแบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนพลราช
วิทยากร อำเภอเมืองเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,
เชียงใหม่.

พัชราพรรณ สุวรรณภูฏ, และพิมพ์ทัย บุญปัญญาโรจน์. (2559). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของผู้เรียน
ภาษาญี่ปุ่นจากบทสนทนาในแอปพลิเคชันไลน์. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยรังสิต. ฉบับพิเศษ. 81-92.

พัชรินทร์ ชมภูวิเศษ. (2559). การวัดและประเมินผลการศึกษา. คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราช
ภัฏอุดรราชธานี.

มณีนุชา สุราช. (2560). การวัดและประเมินผลการศึกษา. คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดร
ราชธานี.

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. (2553). คู่มือการจัดระบบการเรียนการ
สอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลย
อลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.

รัตนะ บัวสนธ์. (2556). วิจัยเชิงคุณภาพทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รัตนะ บัวสนธ์. (2562). การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2555). พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ:
ราชบัณฑิตยสถาน.

ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ:
สุวีริยาสาส์น.

ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ. (2539). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- ศิริรัตน์ ปิงเมือง, จันท์พร พรหมมาศ ,และเด่นชัย ปราบจันดี. (2564). การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นโดยบูรณาการแนวการสอนวรรณกรรมสัมพันธ์ร่วมกับแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์เชิงสังคมเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา**. 32(2). 43-59.
- ศิริรัตน์ กลยะณี, และพระมหาขวัญชัย กิตติปาโล. (2558). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการพูด. **วารสาร มจร มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์**. 1(1). 17-30.
- ศุภลักษณ์ ทองจีน. (2558). การออกแบบและการจัดการเรียนรู้. ศูนย์การศึกษาบึงกาฬ, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรราชธานี.
- สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2556). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาเยอรมันตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา.
- สิริพัทธ์ เจษฎาวิโรจน์. (2550). การสอนระดับประถมศึกษา 2 (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สิริวรรณ ศรีพหล. (2545). กิจกรรมการเรียนการสอน (2). ใน คณะกรรมการกลุ่มผลิตชุดวิชาการระบบการเรียนการสอน (บ.ก.), เอกสารชุดวิชาการระบบการเรียนการสอน หน่วยที่ 1-7 (พิมพ์ครั้งที่ 19). (น. 223-274). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สิริวรรณ สุวรรณอาภา. (2545). กิจกรรมการเรียนการสอน (1). ใน คณะกรรมการกลุ่มผลิตชุดวิชาการระบบการเรียนการสอน (บ.ก.), เอกสารชุดวิชาการระบบการเรียนการสอน หน่วยที่ 1-7 (พิมพ์ครั้งที่ 19). (น. 155-222). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สุจินดา คำเงิน, ลำไย สีหามาตย์, และเกศราพรรณ พันธุ์ศรีเกตุ คงเจริญ. (2562). การสังเคราะห์ความรู้ด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิดบูรณาการเนื้อหาและภาษา (CLIL). **วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด**. 14(1). 249-260.
- อรุณ เมียดสีนา. (2563). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้แบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). **แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา อิงตระกูล. (2552). **ปัญหาการศึกษาภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอกของมหาวิทยาลัยในเขตภาคเหนือของประเทศไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

- อาทิตย์ ศรีจันทร์ดร. (2560). ผลของการสอนตามแนวทฤษฎีบูรณาการเนื้อหาและภาษา (CLIL) ที่มีต่อความสามารถในการฟัง-พูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2546). **หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง)** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- Anderson, L., W., Krathwohl, D., R., Cruikshank, K., A., Pintrich, P., R., Rath, J., & Wittrock, M., C. (Eds.) (2001). **A Taxonomy for Learning, Teaching, and Assessing: A Revision of Bloom's Taxonomy of Educational Objectives**. USA: Addison Wesley Longman, INC.
- Bailey, K. (2005). **Practical English Language Teaching: Speaking**. USA: McGraw Hill New York.
- Bloom, S., B. (Ed.) (1956). **Taxonomy of Educational Objectives: The Classification of Educational Goals-Handbook 1 Cognitive Domain**. USA: David McKay Company, INC.
- Bradford, A., & Brown, H. (Lecturers). (November 25-28, 2016). EMI, CLIL, & CBI: Differing Approaches and Goals. In **JALT2016: Transformation in Language Education**. Japan: Japan Association for Language Teaching.
- Bradley, B., E. (1983). **Speech Communication: The Credibility of Ideas** (4th ed.). USA: Brown Company Publishers.
- Brown, H., D. (2001). **Teaching by Principles: An Interactive Approach to Language Pedagogy**. UK: Pearson Education.
- Brown, H., D., & Abeywickrama, P. (2010). **Language Assessment: Principles and Classroom Practices** (2nd ed.). USA: Pearson Education.
- Bygate, M. (1987). **Speaking**. UK: Oxford University Press.
- Canale, M. & Swain, M. (1980). Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing. **Applied Linguistics**. 1(1). 1-47.
- Chansri, C. (2015). **A Development of a Content and Language Integrated Learning (CLIL) Course to Enhance English Language Abilities, Agricultural Content, and Cultural Knowledge of Undergraduate Students**. Ph.D. Dissertation, Chulalongkorn University, Bangkok.

- Cimermanova, I. (2017). **CLIL - a Dialogue between the Language and Subject Teachers**. Retrieved February 28, 2022, from https://www.researchgate.net/publication/322992382_CLIL-a_Dialogue_between_the_Language_and_Subject_Teachers/citations
- Cohen, A., D. (1994). **Assessing Language Ability in the classroom**. USA: Heinle & Heinle Publishers.
- Cohen, A., D. (2010). Coming to terms with pragmatics. In N. Ishihara, & A. D. Cohen (Eds.), **Teaching and Learning Pragmatics: Where Language and Culture Meet** (pp. 4-20). UK: Pearson Education Limited.
- College Board. (n.d.). **AP Japanese Language and Culture: Scoring Guidelines**. Retrieved September 23, 2022, from <https://secure-media.collegeboard.org/ap/pdf/ap18-sg-japanese-language.pdf>
- Coyle, D., Hood, P., & Marsh, D. (2010). **CLIL: Content and Language Integrated Learning**. UK: Cambridge University Press.
- Darn, S. (2006). **Content and Language Integrated Learning (CLIL): A European Overview**. Retrieved February 27, 2022, from https://www.researchgate.net/publication/234652746_Content_and_Language_Integrated_Learning_CLIL_A_European_Overview
- Dimitropoulou, A. (2022). **Economy Rankings: Largest countries by GDP, 2022**. Retrieved November 1, 2022, from <https://ceoworld.biz/2022/03/31/economy-rankings-largest-countries-by-gdp-2022/>
- Hamilton, C. (2011). **Communicating for Results: A Guide for Business and the Professions** (9th ed.). USA: Wadsworth.
- Harris, D., P. (1969). **Testing English as a Second Language**. USA: McGraw-Hill.
- Herniwati, N., A. (2018). Transformation of Japanese Culture for Increasing Japanese Communicative Competence. **JAPANEDU: Jurnal Pendidikan dan Pengajaran Bahasa Jepang**. 3(1). 51-59.
- Huang, Y., N. (2019). **The Effects of Using a CLIL Approach in High School EFL Classes: English Learning, Motivation, Critical Thinking Disposition and**

- Cross-cultural Awareness.** Ph.D. Dissertation, National Sun Yat-sen University, Taiwan.
- Koo, T. K., & Li, M., Y. (2016). A Guideline of Selecting and Reporting Intraclass Correlation Coefficients for Reliability Research. **Journal of Chiropractic Medicine.** 15(2). 155-163.
- Language Testing International, & American Council on the Teaching of Foreign Languages. (2018). **ACTFL OPI: Examinee Handbook.**
- Luoma, S. (2004). **Assessing Speaking.** UK: Cambridge University Press.
- Onthawan, P. (2022). Japan ranked as nation with biggest investment in Thailand in 2021. Retrieved November 1, 2022, from <https://www.thaienquirer.com/37094/japan-ranked-as-nation-with-biggest-investment-in-thailand-in-2021/>
- Puffer, C., D. (2007). **Discourse in Content and Language Integrated Learning (CLIL) Classrooms.** The Netherlands: John Benjamins Publishing Company.
- Sugimoto, Y. (2010). 'Japanese culture': An overview. In Y. Sugimoto (Ed.), **The Cambridge Companion to Modern Japanese Culture** (pp. 1-20). UK: Cambridge University Press.
- Suttipan, C. (2019). **A Study of Content and Language Integrated Learning (CLIL) on Improving Thai Lower Secondary School (Ninth Grade) Students' Reading Comprehension.** M.A. Independent Study, Thammasat University, Bangkok.
- Suwannoppharat, K. (2014). **The Development of a Content and Language Integrated Learning Course to Enhance Cultural Awareness and English Communication Ability of Thai Undergraduates in the International Program.** Ph.D. Dissertation, Chulalongkorn University, Bangkok.
- The Centre for Economics and Business Research. (2021). **World Economic League Table 2022: A world economic league table with forecasts for 191 countries to 2036.**
- Tsutomu, S. (2004). Japanese Culture on the World Stage. **ECONOMY, CULTURE & HISTORY Japan SPOTLIGHT Bimonthly.** 134. 6-10.

Weir, C., J. (1990). **Communicative Language Testing** (2nd ed.). UK: Prentice Hall International.

Whitman, R. F., & Boase, P., H. (1983). **Speech Communication: Principles and Contexts**. USA: Macmillan Publishing.

アルクエデュケーション[ALC Education] (n. d.) 「レベル概要」(คำอธิบายแต่ละระดับ)
<https://www.alc-education.co.jp/business/jsst/level.html> (閲覧日: 2022年9月23日)

奥野由紀子[Okuno Yukiko] (2020) 「CLIL って?」(CLIL คืออะไร) 奥野由紀子編 (Okuno Yukiko, บ.ก.) 『日本語教師のための CLIL (内容言語総合型学習) 入門』(ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับ CLIL (วิทยภาษาดูรณาการ) สำหรับครูภาษาญี่ปุ่น) 凡人社 pp. 1-40.

郭穎俠[Kaku Eikyo] (2013) 「日本語授業における文化的要素の取り入れ」(การบูรณาการวัฒนธรรมในชั้นเรียนภาษาญี่ปุ่น) 『日本学刊』(วารสารญี่ปุ่นศึกษา) 第 16 回 pp. 114-125.

鎌田修[Kamada Osamu] (2001) 「会話能力の測定」(การวัดความสามารถในการสนทนา) 『日本語・日本語教育を研究する』(วิจัยภาษาญี่ปุ่นและการสอน) 第 17 回 pp. 6-7.

国際教育促進協会[Association of International Educational Exchange] (n. d.)
 「Speaking 評価基準」(มาตรฐานการประเมินการพูด)
https://jlcat.org/evaluation_speaking.html (閲覧日: 2022年9月23日)

国際交流基金[The Japan Foundation] (2021) 『海外の日本語教育の現状—2021 年度日本語教育機関調査より』(การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในต่างประเทศในปัจจุบัน: การสำรวจโดยองค์กรทางการศึกษาภาษาญี่ปุ่นประจำปี 2021) 独立行政法人 国際交流基金。

国際交流基金[The Japan Foundation] (2017) 『JF 日本語教育スタンダード—「新版」利用者のためのガイドブック』(มาตรฐานการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของเจแปนฟาวน์เดชั่น: คู่มือสำหรับผู้ใช้นับใหม่) 独立行政法人 国際交流基金 (ジャパンフアウンデーション)。

国際交流基金[The Japan Foundation] (n. d.) 「JFT-Basic とは」(JFT-Basic คืออะไร)
<https://www.jpj.go.jp/jft-basic/about/index.html> (閲覧日: 2022年9月23日)

佐藤雅彦・宮本律子[Sato Masahiko, & Miyamoto Ritsuko] (2014) 「CLIL を用いた日本語教育の試み—中級読解・作文クラスでの事例—」(การสอนภาษาญี่ปุ่นตามแนว CLIL: กรณีศึกษารายวิชา การอ่านและการเขียน) 『秋田大学教育文化学部教育実践研究紀要』(วารสารคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยอะกิตะ) 36 号 pp. 139-150.

佐藤礼子[Sato Reiko] (2020) 「CLIL の授業をしてみよう」(การออกแบบชั้นเรียน CLIL) 奥野由紀子編 (Okuno Yukiko, บ.ก.) 『日本語教師のための CLIL (内容言語総合型学習) 入門』(ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับ CLIL (วิทยภาษามบูรณาการ) สำหรับครูภาษาญี่ปุ่น) 凡人社 pp. 63-106.

文化庁[Agency for Cultural Affairs] (n. d. a) 「文化を大切にする社会の構築について～一人一人が心豊かに生きる社会を目指して」(การสร้างสังคมที่ให้ความสำคัญกับวัฒนธรรม: มุ่งเน้นสังคมที่มนุษย์ใช้ชีวิตด้วยใจเปี่ยมสุข)
https://www.bunka.go.jp/seisaku/bunkashingikai/sokai/sokai_2/shakaikochiku_toshin/ (閲覽日: 2023 年 2 月 6 日)

文化庁[Agency for Cultural Affairs] (n. d. b) 「文化財の紹介」(แนะนำทรัพย์สินทางวัฒนธรรม) <https://www.bunka.go.jp/seisaku/bunkazai/shokai/> (閲覽日: 2023 年 6 月 1 日)

山田忠雄・柴田武・酒井憲二・倉持保男・山田明雄・上野善道・井島正博・笹原宏之 [Yamada Tadao, Shibata Takeshi, Sakai Kenji, Kuramochi Yasuo, Yamada Akio, Uwano Zendo, Ijima Masahiro, & Sasahara Hiroyuki] (2012a) 「会話」(การสนทนา) 『新明解国語辞典 第七版』(พจนานุกรมชิมเมไก ฉบับที่ 7) 三省堂。

山田忠雄・柴田武・酒井憲二・倉持保男・山田明雄・上野善道・井島正博・笹原宏之 [Yamada Tadao, Shibata Takeshi, Sakai Kenji, Kuramochi Yasuo, Yamada Akio, Uwano Zendo, Ijima Masahiro, & Sasahara Hiroyuki] (2012b) 「対話」(การสนทนา) 『新明解国語辞典 第七版』(พจนานุกรมชิมเมไก ฉบับที่ 7) 三省堂。

山田忠雄・柴田武・酒井憲二・倉持保男・山田明雄・上野善道・井島正博・笹原宏之 [Yamada Tadao, Shibata Takeshi, Sakai Kenji, Kuramochi Yasuo, Yamada Akio, Uwano Zendo, Ijima Masahiro, & Sasahara Hiroyuki] (2012c) 「話す」(การพูด) 『新明解国語辞典 第七版』(พจนานุกรมชิมเมไก ฉบับที่ 7) 三省堂。

山田忠雄・柴田武・酒井憲二・倉持保男・山田明雄・上野善道・井島正博・笹原宏之 [Yamada Tadao, Shibata Takeshi, Sakai Kenji, Kuramochi Yasuo, Yamada Akio,

- Uwano Zendo, Ijima Masahiro, & Sasahara Hiroyuki] (2012d) 「文化」(วัฒนธรรม) 『新明解国語辞典 第七版』(พจนานุกรมชิมเมไก ฉบับที่ 7) 三省堂。
- 原華耶[Hara Kaya] (2021) 「日本語教育における CLIL に関する研究の動向」(พลวัตของงานวิจัย CLIL ในการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น) 『東亜大学紀要』(วารสารมหาวิทยาลัยโทโฮะ) 33 号 pp. 117-121。
- 深川美帆[Fukagawa Miho] (2019) 「CLIL を取り入れた日本語授業における学習者の学びについての一考察：「文化」をテーマにした素材を通して」(การศึกษาการเรียนรู้ของผู้เรียนในชั้นเรียนภาษาญี่ปุ่นตามแนว CLIL: กรณีศึกษาหัวข้อวัฒนธรรม) 『第 5 回スペイン日本語教師会シンポジウム発表論文集』(วารสารการประชุมชิมโพอเซียมครูภาษาญี่ปุ่นแห่งสเปน ครั้งที่ 5) 2019 号 pp. 101-106。
- 渡邊洋子[Watanabe Yoko] (2017) 「話す・話し合うことから学ぶ—「分かち合う」と「違いをつなぐ」—」(เรียนรู้จากการพูด: การเข้าใจซึ่งกันและกัน และการเชื่อมโยงความแตกต่าง) 『京大大学生涯教育フィールド研究』(วิจัยสาขาการศึกษาตลอดชีวิต มหาวิทยาลัยเกียวโต) 第 16 号 pp. 11-19。

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยนครพนม

ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ดังนี้

1.1 ดร.พิริยาภรณ์ เลขธรากร อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ผู้เชี่ยวชาญหลักสูตรและการสอน

1.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสภา มะสินารี อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ

1.3 นางสาวพริดา บัวกลิ่น ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ

1.4 นางสุรีวัลย์ สงวนให้ ครูวิทยฐานะชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ

1.5 นางสาวอภิษณีย์ หอมสะอาด ครูวิทยฐานะชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนพิชญ์โลกพิทยาคม ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะ ภาษาต่างประเทศ

2. แบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น มีผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ดังนี้

2.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสภา มะสินารี อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ

2.2 นางสาวพริดา บัวกลิ่น ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ

2.3 นางสาวนกแก้ว คล้ายสอน ครูวิทยฐานะชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนพิชญ์โลกพิทยาคม ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะ ภาษาต่างประเทศ

2.4 นางสุรีวัลย์ สงวนให้ ครูวิทยฐานะชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ

2.5 นางสาวอภิษณีย์ หอมสะอาด ครูวิทยฐานะชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนพิชญ์โลกพิทยาคม ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะ ภาษาต่างประเทศ

3. เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น และแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น มีผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ดังนี้

3.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอื้อมพร หลินเจริญ อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ผู้เชี่ยวชาญการวิจัยและประเมินผลการศึกษา

3.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสภา มะสินารี อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ

3.3 นางสาวพริดา บัวกลิ่น ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ

3.4 นางสาวนกแก้ว คล้ายสอน ครูวิทยฐานะชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนพิชญ์โลกพิทยาคม ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ

3.5 นางสุรีวัลย์ สงวนให้ ครูวิทยฐานะชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ

4. แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ดังนี้

4.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอื้อมพร หลินเจริญ อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ผู้เชี่ยวชาญการวิจัยและประเมินผลการศึกษา

4.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสภา มะสินารี อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ

4.3 นางสุรีวัลย์ สงวนให้ ครูวิทยฐานะชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาต่างประเทศ

ภาคผนวก ข แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ
เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2

แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ
เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง

แบบประเมินฉบับนี้ใช้สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ
ของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความ
เข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ
กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมตามความคิดเห็นของท่าน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ โปรด
ระบุความคิดเห็นของท่านลงในช่องว่างที่กำหนดให้

ตอนที่ 1 การประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้ตาม
แนววิทย์ภาษาบูรณาการ

คำชี้แจง โปรดพิจารณาและแสดงความคิดเห็นเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขกิจกรรมการ
เรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมตาม
ความคิดเห็นของท่าน มีทั้งหมด 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก
- 3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการประกอบด้วย 4 ขั้นตอน แต่ละขั้นตอนมีรายละเอียด ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนเสนอบทสนทนาในรูปแบบของสื่อที่มีความหลากหลาย ตรงกับความสนใจของผู้เรียน จากนั้นผู้สอนเสนอคำศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์ และเนื้อหาวัฒนธรรมต่าง ๆ ในบทสนทนาให้แก่ผู้เรียนโดยไม่แบ่งแยกความรู้ภาษาและวัฒนธรรมอย่างเบ็ดเสร็จ หากแต่นำเสนอผสมผสานกันอย่างกลมกลืน

ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้ เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาวัฒนธรรมที่ปรากฏในบทสนทนาด้วยตนเองโดยมีผู้สอนให้ข้อเสนอแนะ นำเสนอเนื้อหาที่เรียนใหม่อย่างเป็นระบบด้วยเทคนิคต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาอย่างลึกซึ้ง ตลอดจนเชื่อมต่อนเนื้อหาวัฒนธรรมกับการใช้ภาษาญี่ปุ่น

ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนศึกษาและวิเคราะห์คำศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ที่ปรากฏในบทสนทนาด้วยตนเองโดยมีผู้สอนให้ข้อเสนอแนะ และฝึกฝนการใช้ภาษาเบื้องต้นในบริบทของวัฒนธรรมที่ได้เรียนรู้

ขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนมอบหมายภาระงานให้ผู้เรียน ภาระงานเป็นกิจกรรมการพูดสื่อสารที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง ภาระงานที่มอบหมายกำหนดให้ผู้เรียนใช้ความรู้วัฒนธรรมและภาษาที่ศึกษามาสร้างบทสนทนาด้วยตนเอง ผู้เรียนต้องแสดงทักษะการพูดสื่อสารที่สะท้อนความเข้าใจในวัฒนธรรมได้อย่างชัดเจน ผู้สอนประเมินผู้เรียนในการปฏิบัติภาระงานทั้งในแง่ของเนื้อหาบทสนทนาที่เป็นไปตามวัฒนธรรมญี่ปุ่น และการพูดสื่อสารที่เป็นไปตามหลักภาษาญี่ปุ่น

กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมตามความคิดเห็นของท่าน

ที่	รายการประเมิน	ความเหมาะสม				
		5	4	3	2	1
1	กิจกรรมการเรียนรู้ในขั้นที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบทส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้เนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นเบื้องต้น และทำความเข้าใจกับตัวอย่างการใช้พูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นในบริบทที่สัมพันธ์กับวัฒนธรรม					
2	กิจกรรมการเรียนรู้ในขั้นที่ 2 การจัดองค์ความรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้เนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่างลึกซึ้ง ฝึกทักษะการคิดขั้นสูง และเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาวัฒนธรรมกับการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อเตรียมสู่การพูดสื่อสาร					
3	กิจกรรมการเรียนรู้ในขั้นที่ 3 การสื่อสารภาษาส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้					

ที่	รายการประเมิน	ความเหมาะสม				
		5	4	3	2	1
	หลักภาษาญี่ปุ่นที่สัมพันธ์กับบริบทของวัฒนธรรมที่ได้เรียนรู้ และฝึกฝนทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นเพื่อให้เกิดความชำนาญเบื้องต้น					
4	กิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นที่ 4 ภาระงานส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นในบริบทของวัฒนธรรมในระดับสูง ฝึกฝนการทำงานกับเพื่อนร่วมชั้นและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้					
5	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น					
6	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น					
7	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะการคิดขั้นสูง					
8	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้น					
9	กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะกับระดับความสามารถของผู้เรียน					
10	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เชิงรุก					

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงนาม.....ผู้เชี่ยวชาญ
(.....)

ภาคผนวก ค แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษา
บูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษา
บูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

แบบประเมินฉบับนี้ใช้สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ
ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสาร
และความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษา
บูรณาการ กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมตามความคิดเห็นของท่าน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษา
บูรณาการ โปรดระบุความคิดเห็นของท่านลงในช่องว่างที่กำหนดให้

ตอนที่ 1 การประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ ของแผนการจัดกิจกรรมการ
เรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ

คำชี้แจง โปรดพิจารณาและแสดงความคิดเห็นเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขแผนการจัด
กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความ
เหมาะสมตามความคิดเห็นของท่าน มีทั้งหมด 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก
- 3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความเหมาะสม				
		5	4	3	2	1
ผลการเรียนรู้						
1	ส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น					
2	ส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น					
3	ส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่เป็นไปตามวัฒนธรรมญี่ปุ่น					
จุดประสงค์การเรียนรู้						
4	ครอบคลุมทั้งพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย					
5	สอดคล้องกับสาระสำคัญและสาระการเรียนรู้					
6	ระบุจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่สามารถวัดได้ชัดเจน					
7	เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน					
8	ส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น					
9	ส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น					
สาระสำคัญ						
10	ระบุเนื้อหาของบทเรียนได้กระชับ ชัดเจน เข้าใจง่าย					
11	ระบุเนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่เชื่อมโยงกับภาษาญี่ปุ่น					
12	เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน					
13	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
14	สอดคล้องกับทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น					
15	สอดคล้องกับความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น					
สาระการเรียนรู้						
16	ระบุเนื้อหาที่จะสอนได้กระชับ ชัดเจน เข้าใจง่าย					
17	เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน					
18	สอดคล้องกับสาระสำคัญ					
19	สอดคล้องกับทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น					
20	สอดคล้องกับความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น					
กิจกรรมการเรียนรู้						
21	สามารถทำให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้					
22	เป็นไปตามขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ					

ที่	รายการประเมิน	ความเหมาะสม				
		5	4	3	2	1
23	สามารถพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น					
24	สามารถพัฒนาความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น					
25	สามารถพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมญี่ปุ่น					
26	สามารถพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง					
สื่อและแหล่งการเรียนรู้						
27	ช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นได้ดีขึ้น					
28	ช่วยให้นักเรียนพัฒนาความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นได้หลากหลาย					
29	อยู่ในความสนใจของผู้เรียน					
30	มีรูปแบบที่แตกต่างกัน					
การวัดและประเมินผล						
31	ระบุวิธีวัด เครื่องมือวัด และเกณฑ์การประเมินผล					
32	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
33	สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้					
34	มีความหลากหลายเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน					
35	ประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นอย่างครอบคลุม					
36	ประเมินความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่างครอบคลุม					

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงนาม.....ผู้เชี่ยวชาญ
(.....)

ภาคผนวก ง แบบประเมินความตรงของแบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

แบบประเมินความตรงของแบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

แบบประเมินฉบับนี้ใช้สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินความตรงของแบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น กับเนื้อหาในการประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การประเมินความตรงของแบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น กับเนื้อหาและองค์ประกอบในการประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมตามความคิดเห็นของท่าน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับแบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น โปรดระบุความคิดเห็นของท่านลงในช่องว่างที่กำหนดให้

ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นทางวาจาเพื่อถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกโต้ตอบกับคู่สนทนาในการแนะนำตนเอง, อาหารที่รับประทาน, สถานที่ท่องเที่ยว, สินค้าที่ซื้อ, และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ทำ โดยใช้ภาษาญี่ปุ่นได้อย่างสอดคล้องกับหลักวัฒนธรรมญี่ปุ่น มีทั้งหมด 4 องค์ประกอบ ได้แก่ การมีปฏิสัมพันธ์, การออกเสียง, การใช้คำศัพท์, และการใช้ไวยากรณ์

ตอนที่ 1 การประเมินความตรงของแบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น กับเนื้อหาและองค์ประกอบในการประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

คำชี้แจง โปรดพิจารณาและแสดงความคิดเห็นเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขแบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความตรงตามความคิดเห็นของท่าน มีทั้งหมด 3 ระดับ ดังนี้

- +1 หมายถึง ข้อคำถามมีความตรงกับหัวข้อและสถานการณ์ทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความตรงกับหัวข้อและสถานการณ์ทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

-1 หมายถึง ข้อคำถามไม่มีความตรงกับหัวข้อและสถานการณ์ทดสอบ
ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

แบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นประกอบไปด้วยหัวข้อ 5 หัวข้อ แต่ละหัวข้อมี
เนื้อหา ดังนี้

หัวข้อ	เนื้อหาภาษา
การทักทายเบื้องต้น	-การแนะนำตัว
การรับประทานอาหาร	-การบอกอาหารที่รับประทาน -การบรรยายอาหาร
การเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยว	-การบอกการเดินทาง -การบรรยายสถานที่ท่องเที่ยว
การซื้อของ	-การบอกสินค้าที่ซื้อ -การบรรยายสินค้า
การท่องเที่ยวในญี่ปุ่น	-การบอกกิจกรรมที่ทำ -การบรรยายความรู้สึก

กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความตรงตามความคิดเห็นของท่าน

หัวข้อ	ข้อที่	รายการประเมิน	ความตรง		
			+1	0	-1
การทักทายเบื้องต้น	1	お名前は？			
	2	名前は何ですか。			
การรับประทานอาหาร	3	何が食べたいですか。			
	4	食べたいものは何ですか。			
	5	〇〇はどんな味ですか。			
	6	〇〇はどんな味がしますか。			
การเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยว	7	どこへ行きたいですか。			
	8	行きたい所はどこですか。			
	9	〇〇はどんなところですか。			
	10	〇〇は何が見所ですか。			
การซื้อของ	11	〇〇で何を買いますか。			
	12	〇〇で何が買いたいですか。			

ภาคผนวก จ แบบประเมินความตรงของเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสาร
ภาษาญี่ปุ่น

แบบประเมินความตรงของเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสาร
ภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

แบบประเมินฉบับนี้ใช้สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินความตรงของเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น กับเนื้อหาและองค์ประกอบในการประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การประเมินความตรงของเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น กับเนื้อหาและองค์ประกอบในการประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมตามความคิดเห็นของท่าน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น โปรดระบุความคิดเห็นของท่านลงในช่องว่างที่กำหนดให้

ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นทางวาจาเพื่อถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกโต้ตอบกับคู่สนทนาในการแนะนำตนเอง, อาหารที่รับประทาน, สถานที่ท่องเที่ยว, สินค้าที่ซื้อ, และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ทำ โดยใช้ภาษาญี่ปุ่นได้อย่างสอดคล้องกับหลักวัฒนธรรมญี่ปุ่น มีทั้งหมด 4 องค์ประกอบ ได้แก่ การมีปฏิสัมพันธ์, การออกเสียง, การใช้คำศัพท์, และการใช้ไวยากรณ์

ตอนที่ 1 การประเมินความตรงของเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น กับเนื้อหาและองค์ประกอบในการประเมินทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

คำชี้แจง โปรดพิจารณาและแสดงความคิดเห็นเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความตรงตามความคิดเห็นของท่าน มีทั้งหมด 3 ระดับ ดังนี้

- +1 หมายถึง รายการประเมินมีความตรงกับการทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่ารายการประเมินมีความตรงกับการทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

-1 หมายถึง รายการประเมินไม่มีความตรงกับการทดสอบทักษะการ
พูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

การทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นประกอบไปด้วยหัวข้อ 5 หัวข้อ แต่ละหัวข้อมี
เนื้อหา ดังนี้

หัวข้อ	เนื้อหาภาษา
การทักทายเบื้องต้น	-การแนะนำตัว
การรับประทานอาหาร	-การบอกอาหารที่รับประทาน -การบรรยายอาหาร
การเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยว	-การบอกการเดินทาง -การบรรยายสถานที่ท่องเที่ยว
การซื้อของ	-การบอกสินค้าที่ซื้อ -การบรรยายสินค้า
การท่องเที่ยวในญี่ปุ่น	-การบอกกิจกรรมที่ทำ -การบรรยายความรู้สึก

กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความตรงตามความคิดเห็นของท่าน

ที่	รายการประเมิน	ความตรง		
		+1	0	-1
การมีปฏิสัมพันธ์				
1	<u>ดีมาก (4)</u> ตอบตรงคำถามโดยมีรายละเอียดสนับสนุนได้ชัดเจน และใช้ภาษาสุภาพ อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะได้ 9 คำถาม			
2	<u>ดี (3)</u> ตอบคำถามโดยมีรายละเอียดสนับสนุนมาก และใช้ภาษาสุภาพอย่าง เหมาะสมกับกาลเทศะได้ 7-8 คำถาม			
3	<u>พอใช้ (2)</u> ตอบตรงคำถามโดยมีรายละเอียดสนับสนุนบ้าง และใช้ภาษาสุภาพอย่าง เหมาะสมกับกาลเทศะพอสมควรได้ 5-6 คำถาม			
4	<u>ปรับปรุง (1)</u> ตอบตรงคำถามโดยมีรายละเอียดสนับสนุนน้อย และใช้ภาษาสุภาพอย่าง			

ที่	รายการประเมิน	ความตรง		
		+1	0	-1
	เหมาะสมกับกาลเทศะน้อยได้ 1-4 คำถาม			
การออกเสียง				
5	<u>ดีมาก (4)</u> พูดได้ฟังเข้าใจเป็นอย่างดี ไม่มีความตะกุกตะกัก ออกเสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูงต่ำได้ถูกต้องสมบูรณ์			
6	<u>ดี (3)</u> พูดได้ฟังเข้าใจเป็นส่วนมาก มีความตะกุกตะกักน้อย ออกเสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูงต่ำได้ถูกต้องเป็นส่วนมาก			
7	<u>พอใช้ (2)</u> พูดได้ฟังเข้าใจบ้าง มีความตะกุกตะกักค่อนข้างมาก ออกเสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูงต่ำได้ถูกต้องบ้าง			
8	<u>ปรับปรุง (1)</u> พูดได้ฟังเข้าใจเล็กน้อย มีความตะกุกตะกักมาก ออกเสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูงต่ำได้ถูกต้องเล็กน้อย			
การใช้คำศัพท์				
9	<u>ดีมาก (4)</u> ใช้คำศัพท์สื่อสารเข้าใจและอธิบายรายละเอียดได้เป็นอย่างดี			
10	<u>ดี (3)</u> ใช้คำศัพท์สื่อสารเข้าใจและอธิบายรายละเอียดได้มาก			
11	<u>พอใช้ (2)</u> ใช้คำศัพท์สื่อสารเข้าใจและอธิบายรายละเอียดได้บ้าง			
12	<u>ปรับปรุง (1)</u> ใช้คำศัพท์สื่อสารเข้าใจและอธิบายรายละเอียดได้เล็กน้อย			
การใช้ไวยากรณ์				
13	<u>ดีมาก (4)</u> ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างเป็นอย่างดี			
14	<u>ดี (3)</u> ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างมาก			
15	<u>พอใช้ (2)</u>			

ภาคผนวก ฉ แบบประเมินความตรงของแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

แบบประเมินความตรงของแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

แบบประเมินฉบับนี้ใช้สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินความตรงของแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น กับเนื้อหาและองค์ประกอบในการประเมินความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การประเมินความตรงของแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น กับเนื้อหาและองค์ประกอบในการประเมินความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมตามความคิดเห็นของท่าน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น โปรดระบุความคิดเห็นของท่านลงในช่องว่างที่กำหนดให้

ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

หมายถึง การรับรู้ในสาระและแปลความหมายของขนบธรรมเนียมและมารยาทของคนญี่ปุ่น สถานที่ที่มีชื่อเสียง ตลอดจนรูปแบบการใช้ชีวิตประจำวันของคนญี่ปุ่น มีทั้งหมด 4 ระดับ ได้แก่ การจำ, การเข้าใจ, การนำไปใช้, และการวิเคราะห์

ตอนที่ 1 การประเมินความตรงของแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น กับเนื้อหาและองค์ประกอบในการประเมินความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

คำชี้แจง โปรดพิจารณาและแสดงความคิดเห็นเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความตรงตามความคิดเห็นของท่าน มีทั้งหมด 3 ระดับ ดังนี้

+1	หมายถึง	ข้อความมีความตรงกับเนื้อหาและระดับความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อความมีความตรงกับเนื้อหาและระดับความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น
-1	หมายถึง	ข้อความไม่มีความตรงกับเนื้อหาและระดับความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

การทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นประกอบไปด้วยหัวข้อ 5 หัวข้อ แต่ละหัวข้อมี
เนื้อหา ดังนี้

หัวข้อ	เนื้อหาวัฒนธรรม
การทักทายเบื้องต้น	-มารยาทในการพบกันเป็นครั้งแรก
การรับประทานอาหาร	-อาหารญี่ปุ่น
การเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยว	-สถานที่ท่องเที่ยวในญี่ปุ่น
การซื้อขาย	-สินค้าที่เป็นที่นิยมของญี่ปุ่น
การท่องเที่ยวในญี่ปุ่น	-กิจกรรมการท่องเที่ยวในญี่ปุ่น

กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความสอดคล้องตามความคิดเห็นของท่าน

รายการประเมิน			ความตรง		
ระดับ	ข้อที่	คำถาม	+1	0	-1
การทักทายเบื้องต้น					
การจำ	1	คนญี่ปุ่นทักทายเมื่อพบกันครั้งแรกด้วยคำว่าอะไร 1. Hajimemashite (はじめまして) 2. Ohayōgozaimasu (おはようございます) 3. Konnichiwa (こんにちは) 4. Kombanwa (こんばんは)			
	2	ในการทักทายเมื่อพบกันครั้งแรก คนญี่ปุ่นจะกล่าวอะไร เป็นสิ่งสุดท้าย 1. แนะนำชื่อและสังกัดของตนเอง 2. ฝากตัวกับอีกฝ่าย 3. ถามเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของอีกฝ่าย 4. แสดงความยินดีที่ได้พบกัน			
การเข้าใจ	3	การเรียกชื่อบุคคลแบบต่าง ๆ ในวัฒนธรรมญี่ปุ่นเป็นผล มาจากปัจจัยต่อไปนี้ ยกเว้นข้อใด 1. เพศ 2. ถิ่นที่เกิด 3. ความอาวุโส 4. อาชีพ			

รายการประเมิน			ความตรง		
ระดับ	ข้อที่	คำถาม	+1	0	-1
	4	เมื่อคนญี่ปุ่นได้รับคำขอบคุณ และตอบกลับกับอีกฝ่ายว่า “leie, kochirakoso” (いえいえ、こちらこそ) ประโยคดังกล่าวมีความหมายอย่างไร 1. เป็นการแสดงความซาบซึ้งในน้ำใจของอีกฝ่าย 2. เป็นการแสดงความพอใจในคำขอบคุณที่ได้รับ 3. เป็นการแสดงความถ่อมตัว ว่าตนเองมากกว่าที่เป็นฝ่ายขอบคุณ 4. เป็นการแสดงการยกย่องอีกฝ่ายที่มีบุญคุณต่อตนเอง			
การนำไปใช้	5	การทักทายว่า “Konnichiwa” (こんにちは) ทำได้ในเวลาใด 1. เช้ามีด 2. สาย 3. บ่าย 4. กลางคืน			
	6	เด็กชายโคนันเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ครูประจำชั้นมักจะเรียกเด็กชายโคนันว่า “Konan-kun” (コナン君) เป็นเพราะเหตุใด 1. เพราะเด็กชายโคนันเป็นนักเรียน 2. เพราะเด็กชายโคนันเป็นเด็กผู้ชาย 3. เพราะเด็กชายโคนันเป็นคนจังหวัดเดียวกับครูประจำชั้น 4. เพราะเด็กชายโคนันเป็นหัวหน้าห้อง			
การวิเคราะห์	7	ในการพบกันครั้งแรก สิ่งที่สำคัญที่สุดในการแลกเปลี่ยนของขวัญซึ่งกันและกันคืออะไร 1. การมอบของขวัญที่ราคาสูง 2. การมอบของขวัญที่ทำด้วยตนเอง 3. การขอบคุณ 4. การกล่าวมอบของขวัญตามขนบวัฒนธรรมญี่ปุ่น			

รายการประเมิน			ความตรง		
ระดับ	ข้อที่	คำถาม	+1	0	-1
	8	ปัจจัยใดเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการใช้คำทักทายที่แตกต่างกัน 1. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง 2. เวลา 3. สถานที่ที่พบบัน 4. สถานภาพของผู้พูด			
การรับประทานอาหาร					
การจำ	9	ก่อนรับประทานอาหาร คนญี่ปุ่นจะกล่าวว่ทำอะไร 1. Itadakimasu (いただきます) 2. Gochisōsamadeshita (ご馳走様でした) 3. Shitsurēshimasu (失礼します) 4. Ojamashimasu (お邪魔します)			
	10	หลังรับประทานอาหาร คนญี่ปุ่นจะกล่าวว่ทำอะไร 1. Itadakimasu (いただきます) 2. Gochisōsamadeshita (ご馳走様でした) 3. Shitsurēshimasu (失礼します) 4. Ojamashimasu (お邪魔します)			
การเข้าใจ	11	ข้อใดกล่าวได้ถูกต้องเกี่ยวกับอาหารญี่ปุ่น 1. อาหารญี่ปุ่นทานแบบสุกเสมอ 2. อาหารญี่ปุ่นเน้นรสชาติเผ็ดร้อน 3. อาหารญี่ปุ่นมีอาหารทะเลเป็นวัตถุดิบมาก 4. อาหารญี่ปุ่นราคาสูง			
	12	เมื่อคนญี่ปุ่นบรรยายรสชาติอาหารว่า “Nigate” (苦手) คนญี่ปุ่นหมายถึงอะไร 1. อาหารอร่อย 2. อาหารไม่อร่อย 3. อาหารอร่อย แต่ยังไม่ชอบมากนัก 4. อาหารไม่อร่อย แต่รู้สึกชอบเล็กน้อย			

รายการประเมิน			ความตรง		
ระดับ	ข้อที่	คำถาม	+1	0	-1
การนำไปใช้	13	ดงบุรีใช้อาหารต่อไปนี้รดหน้าข้าว ยกเว้นข้อใด 1. ปลาไหล 2. ปลาติบ 3. สาหร่าย 4. ผักทอด			
	14	ใครใช้รับประทานซูชิไม่ถูกวิธี 1. ทันจิโร่ใช้มือรับประทานซูชิ 2. โนบิตะรับประทานเนื้อปลาสดแล้วจึงตามด้วยเนื้อปลาสีขาว 3. ซินจังราดโชยุไปที่ข้าว 4. นามิพลิกซูชิให้เนื้อปลาสัมผัสกับโชยุแล้วจึงรับประทาน			
การวิเคราะห์	15	ข้อใดไม่ใช่องค์ประกอบของราเม็ง 1. เครื่องเคียง 2. เส้น 3. น้ำซุ๊ป 4. วาซาบิ			
	16	ข้อใดต่อไปนี้ช่วยต้านแบคทีเรียที่มากับเนื้อดิบของซูชิ 1. โชยุ 2. วาซาบิ 3. น้ำส้มสายชู 4. เกลือ			
การเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยว					
การจำ	17	จังหวัดใดมีหิมะตกมากที่สุด 1. ฮอกไกโด 2. ฟุกุโอกะ 3. โอซาก้า 4. โตเกียว			

รายการประเมิน			ความตรง		
ระดับ	ข้อที่	คำถาม	+1	0	-1
	18	สวนสนุกยูนิเวอร์ซัล สตูดิโอ เจแปน ตั้งอยู่ที่จังหวัดใด 1. ฮอกไกโด 2. ฟุกุโอกะ 3. โอซาก้า 4. โตเกียว			
การเข้าใจ	19	ถ้าหากประเทศญี่ปุ่นได้เป็นเจ้าภาพจัดโอลิมปิกเกมส์อีกครั้ง จังหวัดใดจะมีการเติบโตทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวของผู้มาเยี่ยมชมมากที่สุด 1. ฟุกุโอกะ 2. โตเกียว 3. โอซาก้า 4. ฮอกไกโด			
	20	ข้อใดสรุปได้ถูกต้องเกี่ยวกับโตเกียว 1. เป็นเมืองหลวงของประเทศญี่ปุ่น มีสถานที่ท่องเที่ยวเชิงย่านการค้าและวัฒนธรรมมากมาย 2. เป็นเมืองหลวงของประเทศญี่ปุ่น มีสถานที่ท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและวัฒนธรรมมากมาย 3. เป็นเมืองหลวงของประเทศญี่ปุ่น มีสถานที่ท่องเที่ยวเชิงการเมืองและวัฒนธรรมมากมาย 4. เป็นเมืองหลวงของประเทศญี่ปุ่น มีสถานที่ท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและการเมืองมากมาย			
การนำไปใช้	21	หากนักเรียนต้องการเน้นท่องเที่ยวย่านการค้าและสามารถเดินทางต่อไปยังศูนย์กลางอารยธรรมดั้งเดิมของญี่ปุ่นได้ง่าย นักเรียนต้องไปเที่ยวจังหวัดใด 1. ฮอกไกโด 2. ฟุกุโอกะ 3. โอซาก้า 4. โตเกียว			

รายการประเมิน			ความตรง		
ระดับ	ข้อที่	คำถาม	+1	0	-1
	22	ในการเข้าชมวัดและศาลเจ้า จะต้องปฏิบัติตามธรรมเนียม ในข้อใดเพื่อให้จิตใจสงบใส 1. การสวดภาวนา 2. การบริจาคเงิน 3. การล้างมือก่อนเข้าสถานที่ 4. การโค้งคำนับก่อนออกจากสถานที่			
การวิเคราะห์	23	เมืองท่องเที่ยวที่สำคัญที่สุดของฮอกไกโดคือเมืองอะไร 1. ซัปโปโร 2. ฮะโกะดะเตะ 3. อะซะฮิกะวะ 4. โกะเบ			
	24	ย่านการค้าที่มีชื่อเสียงที่สุดของโอซาก้าคือย่านใด 1. เดนเดนทาวน์ 2. ชินไซบาชิ 3. ชินเซะไก 4. อุเมะตะ			
การซื้อของ					
การจำ	25	เครื่องรางของญี่ปุ่นเชื่อกันว่าช่วยมอบพรให้ผู้ที่ ครอบครองได้หลายประการ ยกเว้นข้อใด 1. ทำให้มีความรัก 2. ทำให้ร่ำรวยขึ้น 3. ทำให้หน้าตาดี 4. ทำให้สุขภาพแข็งแรง			
	26	สินค้าอนิเมะมีหลากหลายประเภท ยกเว้นข้อใด 1. โทรคัพท์ 2. เสื้อผ้า 3. ฟิกเกอร์ 4. พวงกุญแจ			

รายการประเมิน			ความตรง		
ระดับ	ข้อที่	คำถาม	+1	0	-1
การเข้าใจ	27	สินค้าเชิงวัฒนธรรมดั้งเดิมเป็นสินค้าตามความเชื่ออะไร 1. ความเชื่อชินโต 2. ลัทธิขงจื้อ 3. พุทธศาสนา 4. ลัทธิเต๋า			
	28	สินค้าเชิงวัฒนธรรมกระแสนิยมของญี่ปุ่นมักเป็นสินค้าอะไร 1. สินค้าเกี่ยวกับละครและเกม 2. สินค้าเกี่ยวกับการ์ตูนและภาพยนตร์ 3. สินค้าเกี่ยวกับการ์ตูนและเกม 4. สินค้าเกี่ยวกับเพลงและเกม			
การนำไปใช้	29	เพราะเหตุใดคนญี่ปุ่นจึงนิยมซื้อช็อคโกแลตเป็นของฝาก 1. เพราะเป็นขนมที่คนส่วนใหญ่ทานได้ 2. เพราะเป็นขนมที่มีชื่อเสียงของญี่ปุ่น 3. เพราะเป็นขนมที่ราคาไม่สูงจนเกินไป 4. เพราะเป็นขนมที่รับประทานง่าย			
	30	แก้วต้องการซื้อเครื่องรางเป็นของฝาก แก้วสามารถซื้อเครื่องรางได้ที่ใด 1. วัด 2. ศาลเจ้า 3. โบสถ์ 4. ถูกทั้ง 1 และ 2			
การวิเคราะห์	31	เบสท์อายุ 25 ปีและกำลังจะเริ่มงานใหม่ เบสท์ควรซื้อเครื่องรางอะไรเพื่อเสริมชีวิตให้มากที่สุด 1. yakuyoke (厄除け) และ kinun (金運) 2. renai (恋愛) และ kinun (金運) 3. gakugyō (学業) และ anzen (安全) 4. yakuyoke (厄除け) และ gakugyō (学業)			

รายการประเมิน			ความตรง		
ระดับ	ข้อที่	คำถาม	+1	0	-1
	32	ชาญีปุ่นและซาไทยแตกต่างกันในแง่ใดมากที่สุด 1. รสชาติ 2. สี 3. สัมผัส 4. กลิ่น			
การท่องเที่ยวในญีปุ่น					
การจำ	33	เทศกาลกึ่งเป็นเทศกาลที่จัดในจังหวัดใด 1. โตเกียว 2. เกียวโต 3. โอซาก้า 4. ฮอกไกโด			
	34	นักท่องเที่ยวนิยมทำกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติในญีปุ่นต่อไปนี้ ยกเว้นข้อใด 1. ปีนเขา 2. เดินป่า 3. ชมดอกไม้ 4. เล่นน้ำตก			
การเข้าใจ	35	อะกิฮะบะระเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับใคร 1. ต่อมขึ้นชอบในไฮดอลญีปุ่น 2. พลอยขึ้นชอบการ์ตูนและเกมญีปุ่น 3. ใหม่ขึ้นชอบละครญีปุ่น 4. เอกขึ้นชอบฟุตบอลญีปุ่น			
	36	ถ้าหากโตเกียวจะพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพิ่มเติม แหล่งท่องเที่ยวใดน่าจะเป็นไปได้มากที่สุด 1. ย่านการค้า 2. สวนพฤกษศาสตร์ 3. พิพิธภัณฑ์ 4. ศาลเจ้า			

รายการประเมิน			ความตรง		
ระดับ	ข้อที่	คำถาม	+1	0	-1
การนำไปใช้	37	ฉันไม่สามารถไปเข้าร่วมเทศกาลหิมะซัปโปโรได้ ฉันสามารถไปเข้าร่วมเทศกาลอะไรแทนได้ 1. เทศกาลประดับไฟโอตารุ 2. เทศกาลกิอง 3. เทศกาลถนนะบะตะ 4. เทศกาลฮานาบิ			
	38	พลอยชื่นชอบการเดินเล่นในย่านการค้า พลอยสามารถทำกิจกรรมใดในญี่ปุ่นที่เหมาะสมกับตนเอง 1. เดินเล่นและซื้อของที่ชิบูย่า 2. เยี่ยมชมและถ่ายรูปที่โตเกียวทาวเวอร์ 3. ไหว้ศาลเจ้าเมจิ 4. รับประทานอาหารทะเลที่ตลาดปลา			
การวิเคราะห์	39	ภูเขาไฟฟูจิมีสื่อเสียงในด้านใดมากที่สุด 1. อาหารอร่อย 2. ทิวทัศน์สวยงาม 3. สินค้าให้เลือกซื้อหลากหลาย 4. อากาศเย็นสบาย			
	40	เทศกาลใดสัมพันธ์กับความเชื่อเรื่องวิญญาณมากที่สุด 1. เทศกาลโอบัง 2. เทศกาลถนนะบะตะ 3. เทศกาลหิมะซัปโปโร 4. เทศกาลกิอง			

ภาคผนวก ข แบบประเมินความตรงของแบบสังเกตกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาษา
บูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

**แบบประเมินความตรงของแบบสังเกตกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนว
วิทยาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรม
ญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ**

คำชี้แจง

แบบประเมินฉบับนี้ใช้สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินความตรงของแบบสังเกตกิจกรรมการ
เรียนรู้ตามแนววิทยาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กับองค์ประกอบต่าง ๆ ในการสังเกตกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนว
วิทยาษาบูรณาการ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การประเมินความตรงของแบบสังเกตกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาษา
บูรณาการ กับองค์ประกอบต่าง ๆ ในการสังเกตกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาษาบูรณาการ
กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมตามความคิดเห็นของท่าน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับแบบสังเกตกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาษา
บูรณาการ โปรดระบุความคิดเห็นของท่านลงในช่องว่างที่กำหนดให้

ตอนที่ 1 การประเมินความตรงของแบบสังเกตกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาษา
บูรณาการ กับองค์ประกอบในการสังเกตกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาษาบูรณาการ

คำชี้แจง โปรดพิจารณาและแสดงความคิดเห็นเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขแบบสังเกต
กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาษาบูรณาการ กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความ
ตรงตามความคิดเห็นของท่าน มีทั้งหมด 3 ระดับ ดังนี้

- +1 หมายถึง รายการประเมินมีความตรงกับการสังเกตพฤติกรรม
การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมตามแนววิทยาษาบูรณาการ
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่ารายการประเมินมีความตรงกับการสังเกต
พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมตามแนววิทยาษา
บูรณาการ

-1 หมายถึง รายการประเมินไม่มีความตรงกับการสังเกตพฤติกรรม
เรียนรู้ด้วยกิจกรรมตามแนววิทยาษาบูรณาการ

ที่	รายการประเมิน	ความตรง		
		+1	0	-1
พฤติกรรมการเรียนรู้ขั้นวิเคราะห์ตัวบท				
1	สังเกตการอธิบายวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ปรากฏในบทสนทนา			
2	สังเกตการอธิบายคำศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นที่ปรากฏในบทสนทนา			
พฤติกรรมการเรียนรู้ขั้นจัดองค์ความรู้				
3	สังเกตการอธิบายวัฒนธรรมญี่ปุ่นด้วยข้อมูลจากบทสนทนาและจากแหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม			
4	สังเกตการปฏิบัติภาระงานกับเพื่อนร่วมชั้น			
พฤติกรรมการเรียนรู้ขั้นสื่อสารภาษา				
5	สังเกตการมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น			
6	สังเกตการออกเสียงในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น			
7	สังเกตการใช้คำศัพท์ในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น			
8	สังเกตการใช้ไวยากรณ์ในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น			
พฤติกรรมการเรียนรู้ขั้นภาระงาน				
9	สังเกตการปฏิบัติภาระงานกับเพื่อนร่วมชั้น			
10	สังเกตการอธิบายวัฒนธรรมญี่ปุ่นผ่านบทสนทนาภาษาญี่ปุ่น			
11	สังเกตการมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น			
12	สังเกตการออกเสียงในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น			
13	สังเกตการใช้คำศัพท์ในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น			
14	สังเกตการใช้ไวยากรณ์ในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น			

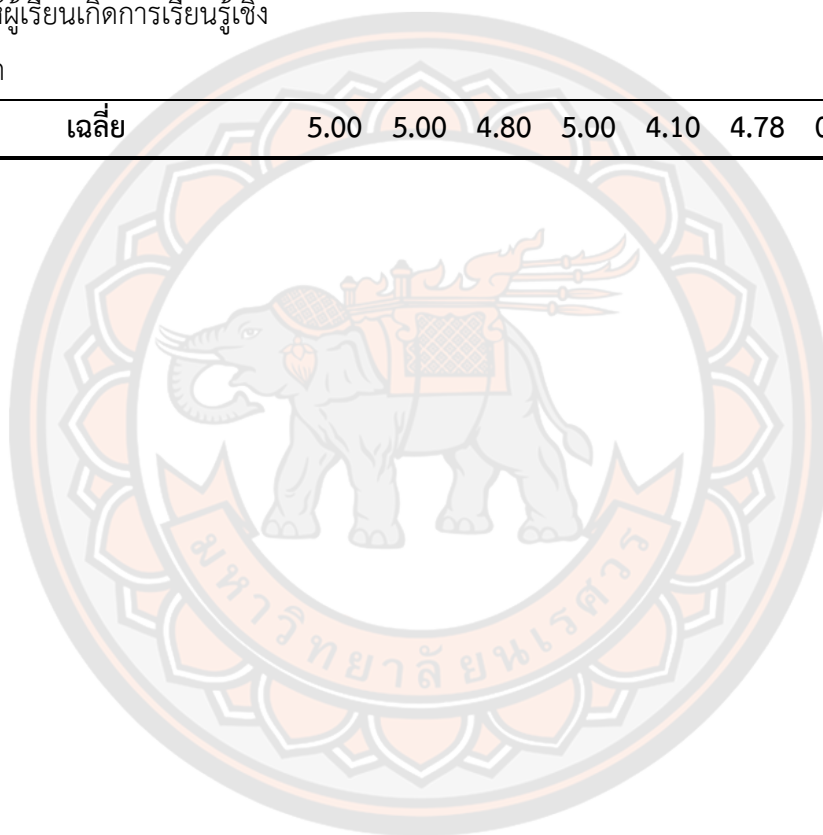
ภาคผนวก ข ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ
เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2

ตาราง 27 ผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ
เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี
ที่ 2

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
1	กิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ เนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นใน เบื้องต้น และทำความเข้าใจ กับตัวอย่างการใช้พูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่นในบริบท ที่สัมพันธ์กับวัฒนธรรม	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
2	กิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นที่ 2 การจัดองค์ความรู้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้เนื้อหา วัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่างลึกซึ้ง ฝึกทักษะการคิดขั้นสูง และ เชื่อมโยงความสัมพันธ์ ระหว่างเนื้อหาวัฒนธรรม กับการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อ เตรียมสู่การพูดสื่อสาร	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3	กิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นที่ 3 การสื่อสารภาษาส่งเสริม ให้ผู้เรียนเรียนรู้หลัก	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
	ภาษาญี่ปุ่นที่สัมพันธ์กับ บริบทของวัฒนธรรมที่ได้ เรียนรู้ และฝึกฝนทักษะ การพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น เพื่อให้เกิดความชำนาญ เบื้องต้น								
4	กิจกรรมการเรียนรู้ในขั้นที่ 4 ภาระงานส่งเสริมให้ ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่นในบริบท ของวัฒนธรรมในระดับสูง ฝึกฝนการทำงานกับเพื่อน ร่วมชั้นและช่วยเหลือซึ่งกัน และกันในการเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
5	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริม ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ทักษะการพูดสื่อสาร ภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริม ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริม ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ทักษะการคิดขั้นสูง	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริม ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ อย่างมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ร่วมชั้น	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
9	กิจกรรมการเรียนรู้ เหมาะสมกับระดับ ความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
10	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริม ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เชิง รุก	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย		5.00	5.00	4.80	5.00	4.10	4.78	0.42	มากที่สุด

ภาคผนวก ฅ ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย
ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตาราง 28 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
ผลการเรียนรู้									
1	ส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	4	4	4.60	0.55	มากที่สุด
2	ส่งเสริมความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	ส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่ เป็นไปตามวัฒนธรรม ญี่ปุ่น	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
จุดประสงค์การเรียนรู้									
4	ครอบคลุมทั้งพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
5	สอดคล้องกับสาระสำคัญ และสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6	ระบุจุดประสงค์เชิง พฤติกรรมที่สามารถวัดได้ ชัดเจน	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7	เหมาะสมกับระดับ ความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	4	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	ส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	4	5	4.80	0.45	มากที่สุด
9	ส่งเสริมความเข้าใจ	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
วัฒนธรรมญี่ปุ่น									
สาระสำคัญ									
10	ระบุเนื้อหาของบทเรียน ได้กระชับ ชัดเจน เข้าใจ ง่าย	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
11	ระบุเนื้อหาวัฒนธรรม ญี่ปุ่นที่เชื่อมโยงกับ ภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
12	เหมาะสมกับระดับ ความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
13	สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
14	สอดคล้องกับทักษะการ พูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
15	สอดคล้องกับความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
สาระการเรียนรู้									
16	ระบุเนื้อหาที่จะสอนได้ กระชับ ชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
17	เหมาะสมกับระดับ ความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
18	สอดคล้องกับสาระสำคัญ	5	5	5	5		5.00	0.00	มากที่สุด
19	สอดคล้องกับทักษะการ พูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
20	สอดคล้องกับความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
กิจกรรมการเรียนรู้									
21	สามารถทำให้นักเรียน	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
	บรรลุลจุดประสงค์การ เรียนรู้								
22	เป็นไปตามขั้นตอนของ กิจกรรมการเรียนรู้ตาม แนววิทยภาษาบูรณาการ	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
23	สามารถพัฒนาทักษะการ พูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	4	5	4.80	0.45	มากที่สุด
24	สามารถพัฒนาความ เข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
25	สามารถพัฒนาทักษะการ พูดสื่อสารที่เชื่อมโยงกับ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	4	5	4.80	0.45	มากที่สุด
26	สามารถพัฒนาทักษะการ คิดขั้นสูง	5	5	5	4	4	4.60	0.55	มากที่สุด
	สื่อและแหล่งการเรียนรู้								
27	ช่วยให้ให้นักเรียนพัฒนา ทักษะการพูดสื่อสาร ภาษาญี่ปุ่นได้ดีขึ้น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
28	ช่วยให้ให้นักเรียนพัฒนา ความเข้าใจวัฒนธรรม ญี่ปุ่นได้หลากหลาย	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
29	อยู่ในความสนใจของ ผู้เรียน	5	4	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
30	มีรูปแบบที่แตกต่างกัน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
	การวัดและประเมินผล								
31	ระบุวิธีวัด เครื่องมือวัด และเกณฑ์การ ประเมินผล	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
32	สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
33	สอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
34	มีความหลากหลาย เหมาะสมกับระดับ ความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
35	ประเมินทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่นอย่าง ครอบคลุม	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
36	ประเมินความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่าง ครอบคลุม	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.83	4.97	5.00	4.83	4.53	4.83	0.33	มากที่สุด

ตาราง 29 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
ผลการเรียนรู้									
1	ส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2	ส่งเสริมความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	4	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	ส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่ เป็นไปตามวัฒนธรรม ญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
จุดประสงค์การเรียนรู้									
4	ครอบคลุมทั้งพหุพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
5	สอดคล้องกับสาระสำคัญ และสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6	ระบุจุดประสงค์เชิง พฤติกรรมที่สามารถวัดได้ ชัดเจน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
7	เหมาะสมกับระดับ ความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
8	ส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
9	ส่งเสริมความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
สาระสำคัญ									
10	ระบุเนื้อหาของบทเรียน ได้กระชับ ชัดเจน เข้าใจ	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
	ง่าย								
11	ระบุเนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่เชื่อมโยงกับภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
12	เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
13	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
14	สอดคล้องกับทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	4	5	4.80	0.45	มากที่สุด
15	สอดคล้องกับความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
สาระการเรียนรู้									
16	ระบุเนื้อหาที่จะสอนได้ กระชับ ชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
17	เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
18	สอดคล้องกับสาระสำคัญ	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
19	สอดคล้องกับทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	4	4	4.60	0.55	มากที่สุด
20	สอดคล้องกับความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
กิจกรรมการเรียนรู้									
21	สามารถทำให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
22	เป็นไปตามขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ตาม	5	5	5	4	4	4.80	0.45	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
แนววิทยภาษาบูรณาการ									
23	สามารถพัฒนาทักษะการ พูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
24	สามารถพัฒนาความ เข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
25	สามารถพัฒนาทักษะการ พูดสื่อสารที่เชื่อมโยงกับ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
26	สามารถพัฒนาทักษะการ คิดขั้นสูง	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
สื่อและแหล่งการเรียนรู้									
27	ช่วยให้นักเรียนพัฒนา ทักษะการพูดสื่อสาร ภาษาญี่ปุ่นได้ดีขึ้น	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
28	ช่วยให้นักเรียนพัฒนา ความเข้าใจวัฒนธรรม ญี่ปุ่นได้หลากหลาย	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
29	อยู่ในความสนใจของ ผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
30	มีรูปแบบที่แตกต่างกัน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
การวัดและประเมินผล									
31	ระบุวิธีวัด เครื่องมือวัด และเกณฑ์การ ประเมินผล	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
32	สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
33	สอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
34	มีความหลากหลาย เหมาะสมกับระดับ ความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
35	ประเมินทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่นอย่าง ครอบคลุม	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
36	ประเมินความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่าง ครอบคลุม	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
	เฉลี่ย	5.00	5.00	4.92	4.89	4.28	4.82	0.36	มากที่สุด

ตาราง 30 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
ผลการเรียนรู้									
1	ส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
2	ส่งเสริมความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3	ส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่ เป็นไปตามวัฒนธรรม ญี่ปุ่น	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
จุดประสงค์การเรียนรู้									
4	ครอบคลุมทั้งพหุพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5	สอดคล้องกับสาระสำคัญ และสาระการเรียนรู้	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
6	ระบุจุดประสงค์เชิง พฤติกรรมที่สามารถวัดได้ ชัดเจน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
7	เหมาะสมกับระดับ ความสามารถของผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	ส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
9	ส่งเสริมความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
สาระสำคัญ									
10	ระบุเนื้อหาของบทเรียน ได้กระชับ ชัดเจน เข้าใจ	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
	ง่าย								
11	ระบุเนื้อหาวัฒนธรรม ญี่ปุ่นที่เชื่อมโยงกับ ภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
12	เหมาะสมกับระดับ ความสามารถของผู้เรียน	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
13	สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
14	สอดคล้องกับทักษะการ พูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
15	สอดคล้องกับความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
	สาระการเรียนรู้								
16	ระบุเนื้อหาที่จะสอนได้ กระชับ ชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
17	เหมาะสมกับระดับ ความสามารถของผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
18	สอดคล้องกับสาระสำคัญ	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
19	สอดคล้องกับทักษะการ พูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
20	สอดคล้องกับความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
	กิจกรรมการเรียนรู้								
21	สามารถทำให้นักเรียน บรรลุจุดประสงค์การ เรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
22	เป็นไปตามขั้นตอนของ กิจกรรมการเรียนรู้ตาม	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
แนววิทยภาษาบูรณาการ									
23	สามารถพัฒนาทักษะการ พูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
24	สามารถพัฒนาความ เข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
25	สามารถพัฒนาทักษะการ พูดสื่อสารที่เชื่อมโยงกับ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
26	สามารถพัฒนาทักษะการ คิดขั้นสูง	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
สื่อและแหล่งการเรียนรู้									
27	ช่วยให้นักเรียนพัฒนา ทักษะการพูดสื่อสาร ภาษาญี่ปุ่นได้ดีขึ้น	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
28	ช่วยให้นักเรียนพัฒนา ความเข้าใจวัฒนธรรม ญี่ปุ่นได้หลากหลาย	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
29	อยู่ในความสนใจของ ผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
30	มีรูปแบบที่แตกต่างกัน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
การวัดและประเมินผล									
31	ระบุวิธีวัด เครื่องมือวัด และเกณฑ์การ ประเมินผล	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
32	สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
33	สอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
34	มีความหลากหลาย เหมาะสมกับระดับ ความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
35	ประเมินทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่นอย่าง ครอบคลุม	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
36	ประเมินความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่าง ครอบคลุม	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
	เฉลี่ย	5.00	5.00	4.81	5.00	4.19	4.80	0.40	มากที่สุด

ตาราง 31 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
ผลการเรียนรู้									
1	ส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
2	ส่งเสริมความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3	ส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่ เป็นไปตามวัฒนธรรม ญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
จุดประสงค์การเรียนรู้									
4	ครอบคลุมทั้งพหุพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
5	สอดคล้องกับสาระสำคัญ และสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6	ระบุจุดประสงค์เชิง พฤติกรรมที่สามารถวัดได้ ชัดเจน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
7	เหมาะสมกับระดับ ความสามารถของผู้เรียน	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
8	ส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
9	ส่งเสริมความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
สาระสำคัญ									
10	ระบุเนื้อหาของบทเรียน ได้กระชับ ชัดเจน เข้าใจ	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
	ง่าย								
11	ระบุเนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่เชื่อมโยงกับภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
12	เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
13	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
14	สอดคล้องกับทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
15	สอดคล้องกับความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
	สาระการเรียนรู้								
16	ระบุเนื้อหาที่จะสอนได้ กระชับ ชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
17	เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
18	สอดคล้องกับสาระสำคัญ	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
19	สอดคล้องกับทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
20	สอดคล้องกับความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
	กิจกรรมการเรียนรู้								
21	สามารถทำให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
22	เป็นไปตามขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ตาม	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
แนววิทยภาษาบูรณาการ									
23	สามารถพัฒนาทักษะการ พูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
24	สามารถพัฒนาความ เข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
25	สามารถพัฒนาทักษะการ พูดสื่อสารที่เชื่อมโยงกับ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
26	สามารถพัฒนาทักษะการ คิดขั้นสูง	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
สื่อและแหล่งการเรียนรู้									
27	ช่วยให้นักเรียนพัฒนา ทักษะการพูดสื่อสาร ภาษาญี่ปุ่นได้ดีขึ้น	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
28	ช่วยให้นักเรียนพัฒนา ความเข้าใจวัฒนธรรม ญี่ปุ่นได้หลากหลาย	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
29	อยู่ในความสนใจของ ผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
30	มีรูปแบบที่แตกต่างกัน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
การวัดและประเมินผล									
31	ระบุวิธีวัด เครื่องมือวัด และเกณฑ์การ ประเมินผล	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
32	สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
33	สอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
34	มีความหลากหลาย เหมาะสมกับระดับ ความสามารถของผู้เรียน	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
35	ประเมินทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่นอย่าง ครอบคลุม	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
36	ประเมินความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่าง ครอบคลุม	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.92	5.00	5.00	5.00	4.17	4.82	0.38	มากที่สุด

ตาราง 32 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
ผลการเรียนรู้									
1	ส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
2	ส่งเสริมความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3	ส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่ เป็นไปตามวัฒนธรรม ญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
จุดประสงค์การเรียนรู้									
4	ครอบคลุมทั้งพหุพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
5	สอดคล้องกับสาระสำคัญ และสาระการเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	ระบุจุดประสงค์เชิง พฤติกรรมที่สามารถวัดได้ ชัดเจน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
7	เหมาะสมกับระดับ ความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
8	ส่งเสริมทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
9	ส่งเสริมความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
สาระสำคัญ									
10	ระบุเนื้อหาของบทเรียน ได้กระชับ ชัดเจน เข้าใจ	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
	ง่าย								
11	ระบุเนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่เชื่อมโยงกับภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
12	เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
13	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
14	สอดคล้องกับทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
15	สอดคล้องกับความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
	สาระการเรียนรู้								
16	ระบุเนื้อหาที่จะสอนได้ กระชับ ชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
17	เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
18	สอดคล้องกับสาระสำคัญ	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
19	สอดคล้องกับทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
20	สอดคล้องกับความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
	กิจกรรมการเรียนรู้								
21	สามารถทำให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
22	เป็นไปตามขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ตาม	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
แนววิทยภาษาบูรณาการ									
23	สามารถพัฒนาทักษะการ พูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
24	สามารถพัฒนาความ เข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
25	สามารถพัฒนาทักษะการ พูดสื่อสารที่เชื่อมโยงกับ วัฒนธรรมญี่ปุ่น	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
26	สามารถพัฒนาทักษะการ คิดขั้นสูง	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
สื่อและแหล่งการเรียนรู้									
27	ช่วยให้นักเรียนพัฒนา ทักษะการพูดสื่อสาร ภาษาญี่ปุ่นได้ดีขึ้น	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
28	ช่วยให้นักเรียนพัฒนา ความเข้าใจวัฒนธรรม ญี่ปุ่นได้หลากหลาย	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
29	อยู่ในความสนใจของ ผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
30	มีรูปแบบที่แตกต่างกัน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
การวัดและประเมินผล									
31	ระบุวิธีวัด เครื่องมือวัด และเกณฑ์การ ประเมินผล	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
32	สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
33	สอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3	4	5			
34	มีความหลากหลาย เหมาะสมกับระดับ ความสามารถของผู้เรียน	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
35	ประเมินทักษะการพูด สื่อสารภาษาญี่ปุ่นอย่าง ครอบคลุม	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
36	ประเมินความเข้าใจ วัฒนธรรมญี่ปุ่นอย่าง ครอบคลุม	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
	เฉลี่ย	5.00	5.00	4.92	5.00	4.08	4.80	0.43	มากที่สุด

ตาราง 33 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยาสา
 บุรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 2

แผนการจัดกิจกรรม. การเรียนรู้ที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5			
1	4.83	4.97	5.00	4.83	4.53	4.83	0.33	มากที่สุด
2	5.00	5.00	4.92	4.89	4.28	4.82	0.36	มากที่สุด
3	5.00	5.00	4.81	5.00	4.19	4.80	0.40	มากที่สุด
4	4.92	5.00	5.00	5.00	4.17	4.82	0.38	มากที่สุด
5	5.00	5.00	4.92	5.00	4.08	4.80	0.43	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.95	4.99	4.93	4.94	4.25	4.81	0.38	มากที่สุด

ภาคผนวก ญ ผลการหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

ตาราง 34 ผลการประเมินความตรงของแบบทดสอบทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

ข้อที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
การทักทายเบื้องต้น								
1	お名前は？	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2	名前は何ですか。	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การรับประทานอาหาร								
3	何が食べたいですか。	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4	食べたいものは何ですか。	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5	〇〇はどんな味ですか。	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
6	〇〇はどんな味がしますか。	+1	0	+1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
การซื้อของ								
7	どこへ行きたいですか。	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
8	行きたい所はどこですか。	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
9	〇〇はどんなところですか。	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
10	〇〇は何が見所ですか。	+1	0	+1	+1	0	0.60	ใช้ได้
การซื้อของ								
11	〇〇で何を買いますか。	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
12	〇〇で何が買いたいですか。	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
13	〇〇はどんなものですか。	+1	0	+1	+1	0	0.60	ใช้ได้
14	〇〇は何ですか。	+1	+1	+1	+1	0	0.80	ใช้ได้
การท่องเที่ยวในญี่ปุ่น								
15	〇〇で何をしますか。	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
16	〇〇で何がしたいですか。	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
17	〇〇はどうですか。	0	+1	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้

ข้อที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
การหักท่ายเบื้องต้น								
18	○○で○○をしましたね。どうですか。	0	+1	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้

ตาราง 35 ผลการประเมินความตรงของเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสาร
ภาษาญี่ปุ่น

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
การมีปฏิสัมพันธ์								
1	<u>ดีมาก (4)</u> ตอบตรงคำถามโดยมี รายละเอียดสนับสนุนได้ ชัดเจน และใช้ภาษาสุภาพ อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ ได้ 9 คำถาม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2	<u>ดี (3)</u> ตอบคำถามโดยมี รายละเอียดสนับสนุนมาก และใช้ภาษาสุภาพอย่าง เหมาะสมกับกาลเทศะได้ 7- 8 คำถาม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3	<u>พอใช้ (2)</u> ตอบตรงคำถามโดยมี รายละเอียดสนับสนุนบ้าง และใช้ภาษาสุภาพอย่าง เหมาะสมกับกาลเทศะ พอสมควรได้ 5-6 คำถาม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4	<u>ปรับปรุง (1)</u> ตอบตรงคำถามโดยมี รายละเอียดสนับสนุนน้อย และใช้ภาษาสุภาพอย่าง เหมาะสมกับกาลเทศะน้อย ได้ 1-4 คำถาม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
การออกเสียง								
5	<u>ดีมาก (4)</u> พูดได้ฟังเข้าใจเป็นอย่างดี ไม่มีความตะกุกตะกัก ออก เสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูง ต่ำได้ถูกต้องสมบูรณ์	+1	+1	+1	0	+1	0.80	ใช้ได้
6	<u>ดี (3)</u> พูดได้ฟังเข้าใจเป็นส่วนมาก มีความตะกุกตะกักน้อย ออกเสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูงต่ำได้ถูกต้องเป็น ส่วนมาก	+1	+1	+1	0	+1	0.80	ใช้ได้
7	<u>พอใช้ (2)</u> พูดได้ฟังเข้าใจบ้าง มีความ ตะกุกตะกักค่อนข้างมาก ออกเสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูงต่ำได้ถูกต้องบ้าง	+1	+1	+1	0	+1	0.80	ใช้ได้
8	<u>ปรับปรุง (1)</u> พูดได้ฟังเข้าใจเล็กน้อย มี ความตะกุกตะกักมาก ออก เสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูง ต่ำได้ถูกต้องเล็กน้อย	+1	+1	+1	0	+1	0.80	ใช้ได้
การใช้คำศัพท์								
9	<u>ดีมาก (4)</u> ใช้คำศัพท์สื่อสารเข้าใจและ อธิบายรายละเอียดได้เป็น อย่างดี	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
10	<u>ดี (3)</u> ใช้คำศัพท์สื่อสารเข้าใจและ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
	อธิบายรายละเอียดได้มาก							
11	<u>พอใช้ (2)</u> ใช้คำศัพท์สื่อสารเข้าใจและ อธิบายรายละเอียดได้บ้าง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
12	<u>ปรับปรุง (1)</u> ใช้คำศัพท์สื่อสารเข้าใจและ อธิบายรายละเอียดได้ เล็กน้อย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การใช้ไวยากรณ์								
13	<u>ดีมาก (4)</u> ใช้ภาษาได้ถูกต้องตาม โครงสร้างเป็นอย่างดี	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
14	<u>ดี (3)</u> ใช้ภาษาได้ถูกต้องตาม โครงสร้างมาก	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
15	<u>พอใช้ (2)</u> ใช้ภาษาได้ถูกต้องตาม โครงสร้างบ้าง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
16	<u>ปรับปรุง (1)</u> ใช้ภาษาได้ถูกต้องตาม โครงสร้างเล็กน้อย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ตาราง 36 ผลการประเมินความเที่ยงระหว่างผู้ประเมินของเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพ
ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

นักเรียนคนที่	ผู้ประเมินคนที่ 1	ผู้ประเมินคนที่ 2
1	16	15
2	16	15
3	15	13
4	16	15
5	14	13
6	16	15
7	15	15
8	15	14
9	15	15
10	16	15
\bar{x}	15.40	14.50
SD	0.70	0.85

ค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมินเท่ากับ 0.85

ภาคผนวก ก ผลการหาคุณภาพของแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

ตาราง 37 ผลการประเมินความตรงของแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

ระดับ	ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
การทักทายเบื้องต้น								
การจำ	1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	2	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การเข้าใจ	3	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	4	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การนำไปใช้	5	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
	6	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การวิเคราะห์	7	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	8	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การรับประทานอาหาร								
การจำ	9	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	10	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การเข้าใจ	11	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	12	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
การนำไปใช้	13	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
	14	+1	+1	-1	+1	+1	0.60	ใช้ได้
การวิเคราะห์	15	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	16	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยว								
การจำ	17	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	18	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การเข้าใจ	19	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
	20	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การนำไปใช้	21	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	22	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ระดับ	ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
การวิเคราะห์	23	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	24	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การซื้อของ								
การจำ	25	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	26	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
การเข้าใจ	27	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
	28	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การนำไปใช้	29	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	30	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
การวิเคราะห์	31	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	32	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
การท่องเที่ยวในญี่ปุ่น								
การจำ	33	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	34	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การเข้าใจ	35	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	36	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การนำไปใช้	37	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	38	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การวิเคราะห์	39	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	40	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ตาราง 38 ผลการวิเคราะห์อำนาจจำแนกและความเที่ยงของแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

ระดับ	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	แปลผล
การทักทายเบื้องต้น			
การจำ	1	0.08	ตัดทิ้ง
	2	0.45	ใช้ได้
การเข้าใจ	3	0.32	ใช้ได้
	4	0.34	ใช้ได้*
การนำไปใช้	5	0.30	ใช้ได้*
	6	0.24	ใช้ได้
การวิเคราะห์	7	0.32	ใช้ได้*
	8	0.26	ใช้ได้
การรับประทานอาหาร			
การจำ	9	0.26	ใช้ได้*
	10	0.23	ใช้ได้
การเข้าใจ	11	0.26	ใช้ได้
	12	0.58	ใช้ได้*
การนำไปใช้	13	0.38	ใช้ได้
	14	-0.08	ตัดทิ้ง
การวิเคราะห์	15	0.00	ตัดทิ้ง
	16	0.32	ใช้ได้
การเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยว			
การจำ	17	0.34	ใช้ได้*
	18	0.32	ใช้ได้
การเข้าใจ	19	0.26	ใช้ได้*
	20	0.24	ใช้ได้
การนำไปใช้	21	0.43	ใช้ได้*
	22	0.30	ใช้ได้
การวิเคราะห์	23	0.40	ใช้ได้*
	24	0.37	ใช้ได้

ระดับ	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	แปลผล
การซื้อของ			
การจำ	25	0.21	ใช้ได้
	26	0.11	ตัดทิ้ง
การเข้าใจ	27	0.37	ใช้ได้*
	28	0.27	ใช้ได้
การนำไปใช้	29	0.43	ใช้ได้
	30	0.05	ตัดทิ้ง
การวิเคราะห์	31	0.28	ใช้ได้*
	32	0.24	ใช้ได้
การท่องเที่ยวในญี่ปุ่น			
การจำ	33	0.42	ใช้ได้*
	34	0.22	ใช้ได้
การเข้าใจ	35	0.27	ใช้ได้
	36	0.30	ใช้ได้*
การนำไปใช้	37	0.22	ใช้ได้
	38	0.26	ใช้ได้*
การวิเคราะห์	39	0.26	ใช้ได้
	40	0.48	ใช้ได้*

หมายเหตุ: * หมายถึง ข้อคำถามที่ถูกคัดเลือกนำมาใช้

จากผลการวิเคราะห์อำนาจจำแนกของแบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น พบว่าข้อที่ 1, 14, 15, 26, และ 30 ไม่สามารถนำไปใช้ได้ เนื่องจากมีค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่า 0.20 ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.83

ภาคผนวก รฐ ผลการประเมินความตรงของแบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย
ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตาราง 39 ผลการประเมินความตรงของแบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษา
บูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		1	2	3		
พฤติกรรมการเรียนรู้ขั้นวิเคราะห์ตัวบท						
1	สังเกตการอธิบายวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ปรากฏใน บทสนทนา	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2	สังเกตการอธิบายคำศัพท์ สำนวน และ ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นที่ปรากฏในบทสนทนา	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
พฤติกรรมการเรียนรู้ขั้นจัดองค์ความรู้						
3	สังเกตการอธิบายวัฒนธรรมญี่ปุ่นด้วยข้อมูล จากบทสนทนาและจากแหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4	สังเกตการปฏิบัติภาระงานกับเพื่อนร่วมชั้น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
พฤติกรรมการเรียนรู้ขั้นสื่อสารภาษา						
5	สังเกตการมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสาร ภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6	สังเกตการออกเสียงในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7	สังเกตการใช้คำศัพท์ในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
8	สังเกตการใช้ไวยากรณ์ในการสื่อสาร ภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
พฤติกรรมการเรียนรู้ขั้นภาระงาน						
9	สังเกตการปฏิบัติภาระงานกับเพื่อนร่วมชั้น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
10	สังเกตการอธิบายวัฒนธรรมญี่ปุ่นผ่านบท สนทนาภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		1	2	3		
11	สังเกตการมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสาร ภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
12	สังเกตการออกเสียงในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
13	สังเกตการใช้คำศัพท์ในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
14	สังเกตการใช้ไวยากรณ์ในการสื่อสาร ภาษาญี่ปุ่น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ข ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตาราง 40 ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

นักเรียน คนที่	คะแนนระหว่างเรียน						รวมคะแนน ระหว่างเรียน (140)	คะแนนหลังเรียน		รวมคะแนน หลังเรียน (36)
	แผนการจัด การเรียนรู้ที่ 1	แผนการจัด การเรียนรู้ที่ 2	แผนการจัด การเรียนรู้ที่ 3	แผนการจัด การเรียนรู้ที่ 4	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5	คะแนนทักษะ การพูด สื่อสาร ภาษาญี่ปุ่น (16)		คะแนน ความเข้าใจ วัฒนธรรม ญี่ปุ่น (20)		
1	การทักทาย ครั้งแรก (16)	การบอก อาหารที่ รับประทาน (16)	อาหาร ญี่ปุ่นที่ฉัน ชื่นชอบ (20)	การบอก สถานที่ที่ไป (16)	การบอก สินค้าที่ซื้อ (16)	การบอก การท่องเที่ยว ในญี่ปุ่น (16)	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ท่องเที่ยว ของฉัน (40)	15	15	30.00
2	15	15	20	15	15	15	30	15	16	31.00
3	15	14	15	15	15	16	25	15	15	30.00
4	15	13	12	14	13	14	40	15	13	28.00
5	15	15	15	15	15	15	27	15	14	29.00
6	15	14	17	15	15	15	10	15	13	28.00
7	15	15	15	14	13	14	30	14	17	31.00
8	15	14	8	14	14	15	40	14	16	30.00
9	15	14	12	15	15	14	20	14	12	26.00

นักเรียน คนที่	คะแนนระหว่างเรียน						รวมคะแนน ระหว่างเรียน (140)	คะแนนหลังเรียน		รวมคะแนน หลังเรียน (36)	
	แผนการจัด การเรียนรู้ที่ 1	แผนการจัด การเรียนรู้ที่ 2	แผนการจัด การเรียนรู้ที่ 3	แผนการจัด การเรียนรู้ที่ 4	แผนการจัด การเรียนรู้ที่ 5	คะแนนทักษะ การพูด สื่อสาร ภาษาญี่ปุ่น (16)		คะแนน ความเข้าใจ วัฒนธรรม ญี่ปุ่น (20)			
	การทักทาย ครั้งแรก (16)	การบอก อาหารที่ รับประทาน (16)	อาหาร ญี่ปุ่นที่ฉัน ชื่นชอบ (20)	การบอก สถานที่ที่ไป (16)	การบอก สินค้าที่ซื้อ (16)	การบอก ท่องเที่ยว ในญี่ปุ่น (16)	แผนการ ท่องเที่ยว ของฉัน (40)	14.67	14.56	29.22	
เฉลี่ย	15.00	14.33	14.33	14.56	14.44	14.78	28.00	115.44	14.67	14.56	29.22
$E_1 = 82.46$											
$(E_1/E_2 = 82.46/81.17)$											
$E_2 = 81.71$											

ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 E_1/E_2 เท่ากับ 82.46/81.17

ภาคผนวก ๓ ผลคะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตาราง 41 ผลคะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	คะแนนผลต่าง
1	7	14	7
2	8	15	7
3	7	11	4
4	7	13	6
5	7	15	8
6	6	10	4
7	7	15	8
8	6	13	7
9	8	15	7
10	8	15	7
11	7	15	8
12	7	15	8
13	6	14	8
14	7	15	8
15	8	14	6
16	7	14	7
17	8	14	6
18	5	15	10
\bar{x}	7.00	14.00	7.00
SD	0.84	1.46	1.46

ตาราง 42 ผลคะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นแยกตามองค์ประกอบ ก่อนเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

นักเรียนคนที่	การมี ปฏิสัมพันธ์	การออกเสียง	การใช้คำศัพท์	การใช้ ไวยากรณ์	รวม
1	1	2	1	3	7
2	1	2	2	3	8
3	1	2	1	3	7
4	1	2	1	3	7
5	1	2	1	3	7
6	1	2	1	2	6
7	1	2	1	3	7
8	1	2	1	2	6
9	1	2	2	3	8
10	1	2	2	3	8
11	1	2	1	3	7
12	1	2	1	3	7
13	1	2	1	2	6
14	1	2	1	3	7
15	1	2	2	3	8
16	1	2	1	3	7
17	1	2	2	3	8
18	1	2	1	1	5
\bar{x}	1.00	2.00	1.28	2.72	7.00
SD	0.00	0.00	0.46	0.57	0.84

ตาราง 43 ผลคะแนนทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นแยกตามองค์ประกอบ หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

นักเรียนคนที่	การมี ปฏิสัมพันธ์	การออกเสียง	การใช้คำศัพท์	การใช้ ไวยากรณ์	รวม
1	4	3	3	4	14
2	4	3	4	4	15
3	3	2	3	3	11
4	3	3	3	4	13
5	4	3	4	4	15
6	3	2	3	2	10
7	4	3	4	4	15
8	3	3	3	4	13
9	4	3	4	4	15
10	4	3	4	4	15
11	4	3	4	4	15
12	4	3	4	4	15
13	4	3	3	4	14
14	4	3	4	4	15
15	4	3	4	3	14
16	4	3	4	3	14
17	4	3	3	4	14
18	4	3	4	4	15
\bar{x}	3.78	2.89	3.61	3.72	14.00
SD	0.43	0.32	0.50	0.57	1.46

ภาคผนวก ณ ผลคะแนนความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตาราง 44 ผลคะแนนความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	คะแนนผลต่าง
1	8	15	7
2	6	16	10
3	7	13	6
4	6	14	8
5	10	16	6
6	9	13	4
7	8	15	7
8	12	17	5
9	8	15	7
10	9	15	6
11	7	18	11
12	9	14	5
13	9	16	7
14	5	10	5
15	11	19	8
16	8	15	7
17	11	18	7
18	9	15	6
\bar{x}	8.44	15.22	6.78
SD	1.85	2.10	1.73

ตาราง 45 ผลคะแนนความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นแยกตามระดับ ก่อนเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

นักเรียนคนที่	การจำ	การเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	รวม
1	2	3	1	2	8
2	1	1	1	3	6
3	2	2	1	2	7
4	2	1	1	2	6
5	3	3	3	1	10
6	3	3	2	1	9
7	2	2	1	3	8
8	3	2	3	4	12
9	3	2	2	1	8
10	2	2	2	3	9
11	2	2	1	2	7
12	2	3	1	3	9
13	3	3	2	1	9
14	2	1	0	2	5
15	3	3	3	2	11
16	1	2	2	3	8
17	3	2	2	4	11
18	2	1	2	2	9
\bar{x}	2.28	2.11	1.67	2.28	8.44
SD	0.67	0.76	0.84	0.96	1.85

ตาราง 46 ผลคะแนนความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นแยกตามระดับ หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

นักเรียนคนที่	การจำ	การเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	รวม
1	4	4	3	4	15
2	4	4	3	5	16
3	3	3	3	4	13
4	4	4	3	3	14
5	4	3	4	5	16
6	3	3	3	4	13
7	4	4	2	5	15
8	4	5	4	4	17
9	4	4	4	3	15
10	4	3	4	4	15
11	5	5	4	4	18
12	4	3	4	3	14
13	4	4	3	5	16
14	3	2	3	2	10
15	5	5	5	4	19
16	4	3	4	4	15
17	5	4	5	4	18
18	4	4	4	3	15
\bar{x}	4.00	3.72	3.61	3.89	15.22
SD	0.59	0.83	0.78	0.83	2.10

ภาคผนวก ด กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสาร
และความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสาร
และความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ (Content and Language Integrated Learning: CLIL) เป็นการจัดการเรียนรู้สำหรับวิชาภาษาต่างประเทศรูปแบบหนึ่งที่มุ่งเน้นทั้งทักษะทางภาษาและความรู้ในเนื้อหา จุดเด่นของการจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการคือทำให้ความสำคัญทั้งการเรียนรู้ทักษะทางภาษาและความรู้ในเนื้อหา ด้วยเหตุนี้จึงมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ (English-Medium Instruction: EMI) และการสอนอิงเนื้อหา (Content-based Instruction: CBI) กล่าวคือ การสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อจะมุ่งเน้นการเรียนรู้ความรู้ในเนื้อหาโดยมีทักษะทางภาษาเป็นผลพลอยได้ และการสอนอิงเนื้อหาจะมุ่งเน้นทักษะทางภาษาโดยมีความรู้ในเนื้อหาเป็นผลพลอยได้ อย่างไรก็ตาม การจัดการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการจะมุ่งเน้นทั้งทักษะทางภาษาและความรู้ในเนื้อหา ดังนั้นการวัดและประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนจึงต้องประเมินทั้งทักษะทางภาษาและความรู้ในเนื้อหานั้นเอง

กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนกำหนดขึ้นโดยจัดการเรียนการสอนทั้งเนื้อหาและภาษาควบคู่กันเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น โดยให้นักเรียนเรียนรู้ทั้งภาษาญี่ปุ่นและวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่สัมพันธ์กับการใช้ภาษา นำไปสู่ทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น มีองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ ได้แก่ เนื้อหาความรู้ (content), การสื่อสาร (communication), การรู้คิด (cognition), และการเรียนรู้ร่วมกัน/การเข้าใจวัฒนธรรมผู้อื่น (culture) เนื้อหาความรู้ หมายถึง ความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น, การสื่อสาร หมายถึง ทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น, การรู้คิด หมายถึง การวิเคราะห์ซึ่งเป็นทักษะการคิดขั้นสูง, และการเรียนรู้ร่วมกัน/การเข้าใจวัฒนธรรมผู้อื่น หมายถึง การมีเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นตลอดจนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมชั้น กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยภาษาบูรณาการประกอบด้วย 4 ชั้น ได้แก่ การวิเคราะห์ตัวบท, การจัดองค์ความรู้, การสื่อสาร, และภาระงาน ในแต่ละชั้นจะส่งเสริมองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

องค์ประกอบ	เนื้อหาความรู้	การสื่อสาร	การรู้จัก	การเรียนรู้ ร่วมกัน/การ เข้าใจวัฒนธรรม ผู้อื่น
ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ ตัวบท	✓			✓
ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ ความรู้	✓		✓	✓
ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสาร		✓		
ขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน	✓	✓	✓	✓

กล่าวคือ ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท เมื่อผู้เรียนได้ศึกษาตัวบท ผู้เรียนจะเกิดความรู้ในเนื้อหาความรู้และการเรียนรู้ร่วมกัน/การเข้าใจวัฒนธรรมผู้อื่น ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้ เมื่อผู้เรียนได้วิเคราะห์เนื้อหาที่อยู่ในตัวบท ผู้เรียนจะเกิดความรู้ในเนื้อหาความรู้และการเรียนรู้ร่วมกัน/การเข้าใจวัฒนธรรมผู้อื่นและฝึกทักษะทางความคิดหรือการรู้จัก ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสาร เมื่อผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้คำศัพท์และรูปประโยค ผู้เรียนจะเกิดการสื่อสาร และขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน เมื่อผู้เรียนได้ปฏิบัติภาระงานที่แสดงออกทางการพูดสื่อสารอย่างมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและมีเนื้อหาวัฒนธรรมเป็นเนื้อหาของบทสนทนา ผู้เรียนจะเกิดเนื้อหาความรู้ การสื่อสาร การรู้จัก และการเรียนรู้ร่วมกัน/การเข้าใจวัฒนธรรมผู้อื่นได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์

ขั้นตอนการสอนของกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการในแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียด ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนนำเสนอบทสนทนาภาษาญี่ปุ่นด้วยสื่อที่หลากหลาย จากนั้นผู้เรียนจะศึกษาคำศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์ และเนื้อหาวัฒนธรรมต่าง ๆ ในบทสนทนาโดยไม่แบ่งแยกความรู้ภาษาและวัฒนธรรมอย่างเบ็ดเสร็จ หากแต่เรียนรู้ผสมผสานกันอย่างกลมกลืน ผู้สอนจะเป็นผู้ชี้แนะแนวทางการศึกษาด้วยเทคนิคต่าง ๆ และกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง

ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้ เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาวัฒนธรรมที่ปรากฏในบทสนทนาด้วยตนเองโดยมีผู้สอนให้ข้อเสนอแนะ นำเสนอเนื้อหาที่เรียนใหม่อย่างเป็นระบบด้วยเทคนิคต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาอย่างลึกซึ้ง ตลอดจนเชื่อมต่อนเนื้อหาวัฒนธรรมกับการใช้ภาษาญี่ปุ่น

ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนศึกษาและวิเคราะห์คำศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ที่ปรากฏในบทสนทนาด้วยตนเองโดยมีผู้สอนให้ข้อเสนอแนะ และฝึกฝนการใช้ภาษาเบื้องต้นในบริบทของวัฒนธรรมที่ได้เรียนรู้

ขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนมอบหมายภาระงานให้ผู้เรียน ภาระงานเป็นกิจกรรมการพูดสื่อสารที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยตนเอง ภาระงานที่มอบหมายกำหนดให้ผู้เรียนใช้ความรู้วัฒนธรรมและภาษาที่ศึกษามาสร้างบทสนทนาด้วยตนเอง ผู้เรียนต้องแสดงทักษะการพูดสื่อสารที่สะท้อนความเข้าใจในวัฒนธรรมได้อย่างชัดเจน ผู้สอนประเมินผู้เรียนในการปฏิบัติภาระงานทั้งในแง่ของเนื้อหาบทสนทนาที่เป็นไปตามวัฒนธรรมญี่ปุ่น และการพูดสื่อสารที่เป็นไปตามหลักภาษาญี่ปุ่น

ในแต่ละขั้นตอน ผู้สอนและผู้เรียนมีบทบาทแตกต่างกัน ดังนี้

ขั้นการสอน	บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน
ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ตัวบท	- นำเสนอบทสนทนาภาษาญี่ปุ่นผ่านสื่อที่มีความหลากหลาย บทสนทนาจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมญี่ปุ่น โดยภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นจะต้องมีความสัมพันธ์กัน คำศัพท์สำนวน และไวยากรณ์จะเป็นภาษาระดับต้น และเนื้อหาของบทสนทนาจะเป็นบริบทที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน - ตรวจสอบความเข้าใจที่ผู้เรียนมีต่อบทสนทนาทั้งในแง่ของภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น	- ศึกษาและทำความเข้าใจเนื้อหาของบทสนทนาทั้งภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น
ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้	- มอบหมายแนวทางการศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ปรากฏในบทสนทนา ตลอดจนจนถึงแนะนำแหล่งการเรียนรู้อื่น ๆ ตลอดจนจนถึงให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้เรียน	- ร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นในการศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาวัฒนธรรมญี่ปุ่น ตลอดจนจนถึงค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมตามแหล่งการเรียนรู้อื่น ๆ และสรุปข้อมูลวัฒนธรรมญี่ปุ่นตามความเข้าใจ

ชั้นการสอน	บทบาทผู้สอน	บทบาทผู้เรียน
		ของตนเอง -เชื่อมโยงเนื้อหาวัฒนธรรมที่สัมพันธ์กับการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น
ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา	-มอบหมายแนวทางการศึกษาและวิเคราะห์คำศัพท์สำนวนและไวยากรณ์ที่ปรากฏในบทสนทนา -มอบหมายแบบฝึกหัดให้ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างง่ายตลอดจนถึงให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้เรียน	-ร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นในการศึกษาและวิเคราะห์คำศัพท์สำนวนและไวยากรณ์ -ฝึกฝนการใช้ภาษาเพื่อให้เกิดความชำนาญเบื้องต้น
ขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน	-มอบหมายภาระงานที่ให้ผู้เรียนแสดงพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นโดยกำหนดให้เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมญี่ปุ่น -ให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้เรียนในการกำหนดเนื้อหาและการใช้ภาษาตลอดจนถึงประเมินทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น	-ร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นในการสร้างบทสนทนาภาษาญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมญี่ปุ่น

ภาคผนวก ต ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทยุภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริม
ทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 2

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

รายวิชา ญี่ปุ่นศึกษา 2 รหัสวิชา ญ 20242

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง 日本へ行きます เวลา 10 ชั่วโมง

ครูผู้สอน นายสรวิศ จินานุรักษ์

เรื่อง 日本へ来ました

จำนวน 2 ชั่วโมง

1. ผลการเรียนรู้

- 1.1 ใช้ภาษาสื่อสารกับบุคคลตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน หรือสถานศึกษา
- 1.2 เข้าใจรูปแบบพฤติกรรมการใช้ภาษา น้ำเสียง กริยาท่าทางตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
- 1.3 รู้จักเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของเจ้าของภาษา
- 1.4 สืบค้นข้อมูล ความรู้จากสื่อและแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ทั้งในและนอกสถานศึกษา

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 2.1. อธิบายมารยาทในการพบกันครั้งแรกของวัฒนธรรมญี่ปุ่นได้
- 2.2. พูดแนะนำตัวตามหลักภาษาญี่ปุ่นได้
- 2.3. พูดแนะนำตัวตามหลักภาษาญี่ปุ่นด้วยความเต็มใจ

3. สาระสำคัญ

การทักทายที่แตกต่างกันตามเวลาและความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง การทักทายเมื่อพบกันครั้งแรกตามหลักมารยาทของคนญี่ปุ่น ประกอบไปด้วยการทักทายเมื่อพบกันครั้งแรก การโค้งทักทาย การแนะนำตัวด้วยการใช้ こそ การฝากตัวด้วยสำนวน よろしくお願ひします การแลกเปลี่ยนของฝากและการกล่าวขอบคุณ ตลอดจนถึงการเรียกชื่อบุคคลให้สอดคล้องกับระดับความสัมพันธ์ เพศ และอาชีพ

4. สารการเรียนรู้

4.1. การทักทาย

4.1.1. การใช้ おはようございます。

4.1.2. การใช้ こんにちは。

4.1.3. การใช้ こんにちは。

4.2. การทักทายในการพบกันครั้งแรก

4.2.1. การใช้ 初めまして。

4.2.2. การใช้ ○○です。

4.2.3. การใช้ どうぞよろしくお願いします。

4.2.4. การใช้ こちらは○○です。どうぞ。

4.2.5. การใช้ ありがとうございます。嬉しいです。

4.2.6. การใช้ いえいえ、こちらこそ。

4.3. มารยาทในการพบกันครั้งแรก

4.3.1. การแนะนำตัว

4.3.2. การเรียกชื่อ

4.3.3. การแลกเปลี่ยนของฝาก

5. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้น	กิจกรรม
ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ ตัวบท (15 นาที)	ครูนำเสนอบทสนทนาเรื่อง 日本へ来ました ผ่านวิดีโอที่ครูทำขึ้นโดยมีคำบรรยายประกอบ บทสนทนามีเนื้อหา ดังนี้ マリ：（ドアをノックします。） 田中先生：どうぞ。 マリ：失礼します。（ドアを開けます。） 田中先生：はじめまして。田中です。よろしくお願いします。 マリ：はじめまして。マリです。よろしくお願いします。 田中先生：マリちゃんですね。いつ日本へ来ましたか。 マリ：昨日来ました。日本は初めてです。 田中先生：そうですか。いいですね。マリちゃん、これはプレゼントです。どうぞ。 マリ：ありがとうございます。田中先生、私もプレゼントがあります。どうぞ。 田中先生：わざわざありがとうございます。 マリ：いえいえ、こちらこそ。 田中先生：マリちゃん、こちらはサラちゃんです。 サラ：よろしくお願いします。

ขั้น	กิจกรรม
	田中先生：こちらはカール君です。 カール：よろしくお願ひします。 田中先生：こちらはキム君です。 キム：よろしくお願ひします。 マリ：皆さん、よろしくお願ひします。これはプレゼントです。どうぞ。 サラ：わざわざありがとうね。 カール：これ、すごいね。 キム：嬉しい。ありがとうね、マリちゃん。 マリ：いえいえ、こちらこそ。 โดยนักเรียนฟังบทสนทนา 1 รอบ จากนั้นฟังบทสนทนาอีก 1 รอบ ประกอบคำอธิบายที่ครูเตรียมไว้ให้ นักเรียนจะอธิบายความหมายของบทสนทนาโดยสังเขป โดยมีครูให้ข้อเสนอแนะทั้งภาษาและวัฒนธรรมที่ปรากฏในบทสนทนา
ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ความรู้ (25 นาที)	นักเรียนแบ่งออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน นักเรียนร่วมกันวิเคราะห์บทสนทนาและเขียนอธิบายเกี่ยวกับมารยาทในการพบกันครั้งแรกในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ นักเรียนร่วมกันสรุปข้อมูลเป็นแผนผังความคิด และสืบค้นความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งการเรียนรู้ที่ครูชี้แนะ 1) การแนะนำตัว 1.1) ภาษาญี่ปุ่นมีหลักการแนะนำตัวอย่างไร 1.2) คำทักทายในภาษาญี่ปุ่นมีคำว่าอะไรบ้าง ใช้ต่างกันอย่างไร 2) การเรียกชื่อ 2.1) คำเรียกชื่อในภาษาญี่ปุ่นมีคำว่าอะไรบ้าง ใช้ต่างกันอย่างไร 3) การแลกเปลี่ยนของฝาก 3.1) มารยาทในการแลกเปลี่ยนของฝากเป็นอย่างไร ส่วนวนอะไรบ้างที่แสดงออกถึงมารยาทที่ดีในการรู้จักกันเป็นครั้งแรก
ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสารภาษา (30 นาที)	นักเรียนเรียนร่วมกับสมาชิกในกลุ่มศึกษาคำศัพท์ ส่วนวน และไวยากรณ์ที่ปรากฏในบทสนทนา โดยครูตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนแต่ละกลุ่ม จากนั้นนักเรียนจับคู่กับเพื่อนร่วมชั้นและฝึกสนทนาตามรูปประโยคดังนี้ ครูให้ข้อเสนอแนะแก่นักเรียนในด้านการมีปฏิสัมพันธ์ การออกเสียง การใช้คำศัพท์ และการใช้ไวยากรณ์ A : 初めまして。○○です。よろしくお願ひします。 B : 初めまして。○○です。よろしくお願ひします。 A : こちらはプレゼントです。どうぞ。

ชั้น	กิจกรรม
	B : わざわざありがとうございます。
ขั้นตอนที่ 4 ภาระงาน (50 นาที)	นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน กำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนในกลุ่มพบกันเป็นครั้งแรก ให้นักเรียนแนะนำตัวซึ่งกันและกันและแลกเปลี่ยนของฝากกัน นักเรียนจับกลุ่มและกำหนดสถานการณ์ว่าตนได้พบกันครั้งแรก กำหนดลำดับในการพูดแนะนำตัวและแลกเปลี่ยนของฝาก นักเรียนร่วมกันเขียนบทสนทนา โดยครูให้ข้อเสนอแนะในด้านเนื้อหาของบทสนทนา การมีปฏิสัมพันธ์ การใช้คำศัพท์ การใช้ไวยากรณ์ เมื่อนักเรียนกำหนดบทสนทนาได้แล้ว นักเรียนปฏิบัติการพูดแนะนำตัว โดยครูให้ข้อเสนอแนะในด้านการมีปฏิสัมพันธ์ การออกเสียง การใช้คำศัพท์ และการใช้ไวยากรณ์

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 6.1. ประพันธ์ รัตนสมบัติ. (2557). ทักทายตามแบบฉบับชาวญี่ปุ่น. TPA NEWS สนุกกับภาษา. November (2014). 53-54.
- 6.2. 楽しい日本語. (2557). การเรียกชื่อบุคคลอื่น -1 (san/kun/chan). สืบค้น 18 กุมภาพันธ์ 2566 จาก <http://tanoshiihongo2u.blogspot.com/2014/10/1-sankunchan.html>
- 6.3. ใบงาน 日本へ来ました
- 6.4. เอกสารประกอบการสอนที่จัดทำโดยครู

7. การวัดและการประเมินผล

จุดประสงค์	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การประเมิน
อธิบายมารยาทในการพบกันครั้งแรกของวัฒนธรรมญี่ปุ่นได้	การตรวจใบงาน 日本へ来ました	ใบงาน 日本へ来ました	ร้อยละ 75 ขึ้นไป
พูดแนะนำตัวตามหลักภาษาญี่ปุ่นได้	การสังเกตการพูดแนะนำตัว	เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	ระดับดีขึ้นไป
พูดแนะนำตัวตามหลัก	การสังเกตการเข้าร่วม	เกณฑ์การประเมิน	ระดับดีขึ้นไป

ภาษาญี่ปุ่นด้วยความ เต็มใจ	กิจกรรมการพูด แนะนำตัว	ระดับคุณภาพการเข้า ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน	

เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

ระดับคุณภาพ รายการประเมิน	ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
การมีปฏิสัมพันธ์	ตอบได้ตรง คำถามโดยให้ รายละเอียด สนับสนุนได้ ครบถ้วนสมบูรณ์	ตอบได้ตรง คำถามโดยให้ รายละเอียด สนับสนุนได้เป็น ส่วนมาก	ตอบได้ตรงคำถาม โดยให้ รายละเอียด สนับสนุนได้บ้าง	ตอบได้ตรง คำถามโดยให้ รายละเอียด สนับสนุนได้น้อย
การออกเสียง	พูดได้ฟังเข้าใจ เป็นอย่างดี ไม่มี ความตะกุกตะกัก ออกเสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูง ต่ำได้ถูกต้อง สมบูรณ์	พูดได้ฟังเข้าใจ เป็นส่วนมาก มี ความตะกุกตะกัก น้อย ออกเสียง สระ พยัญชนะ เสียงสูงต่ำได้ ถูกต้องเป็น ส่วนมาก	พูดได้ฟังเข้าใจ บ้าง มีความ ตะกุกตะกัก ค่อนข้างมาก ออก เสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูง ต่ำได้ถูกต้องบ้าง	พูดได้ฟังเข้าใจ เล็กน้อย มีความ ตะกุกตะกักมาก ออกเสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูง ต่ำได้ถูกต้อง เล็กน้อย
การใช้คำศัพท์	ใช้คำศัพท์สื่อสาร เข้าใจและอธิบาย รายละเอียดได้ เป็นอย่างดี	ใช้คำศัพท์สื่อสาร เข้าใจและอธิบาย รายละเอียด ได้มาก	ใช้คำศัพท์สื่อสาร เข้าใจและอธิบาย รายละเอียดได้ บ้าง	ใช้คำศัพท์สื่อสาร เข้าใจและอธิบาย รายละเอียดได้ เล็กน้อย
การใช้ไวยากรณ์	ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ตามโครงสร้าง เป็นอย่างดี	ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ตามโครงสร้าง มาก	ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ตามโครงสร้าง บ้าง	ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ตามโครงสร้าง เล็กน้อย

เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน

ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
เข้าร่วมกิจกรรมตามที่ ได้รับมอบหมายเป็น	เข้าร่วมกิจกรรมตามที่ ได้รับมอบหมายเป็น	เข้าร่วมกิจกรรมตามที่ ได้รับมอบหมายเป็น	เข้าร่วมกิจกรรมตามที่ ได้รับมอบหมายเป็น

อย่างดี ปฏิบัติตามคำ ชี้แนะของครูอย่าง สม่ำเสมอ ศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติมด้วย ตนเองและจดบันทึก ข้อมูลเป็นอย่างดี	ส่วนมาก ปฏิบัติตามคำ ชี้แนะของครูเป็น ส่วนมาก ศึกษาค้นคว้า เพิ่มเติมด้วยตนเองและ จดบันทึกข้อมูล	อย่างบ้าง ปฏิบัติตาม คำชี้แนะของครู ศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติมด้วย ตนเองบ้าง	อย่างเล็กน้อย ปฏิบัติ ตามคำชี้แนะของครู เล็กน้อย

บันทึกหลังสอน

ด้านความรู้

.....

.....

.....

ด้านทักษะ

.....

.....

.....

ด้านคุณลักษณะ

.....

.....

.....

ปัญหาที่ควรแก้ไข/พัฒนา

.....

.....

.....

วิธีดำเนินการแก้ไข/พัฒนา

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นายสรวิศ จินานุรักษ์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

รายวิชา ญี่ปุ่นศึกษา 2 รหัสวิชา ญ 20242

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง 日本へ行きます เวลา 10 ชั่วโมง

ครูผู้สอน นายสรวิศ จินานุรักษ์

เรื่อง 日本料理を食べます

จำนวน 2 ชั่วโมง

1. ผลการเรียนรู้

- 1.1 ใช้ภาษาสื่อสารกับบุคคลตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน หรือสถานศึกษา
- 1.2 เข้าใจรูปแบบพฤติกรรมการใช้ภาษา น้ำเสียง กริยาท่าทางตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
- 1.3 รู้จักเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของเจ้าของภาษา
- 1.4 สืบค้นข้อมูล ความรู้จากสื่อและแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ทั้งในและนอกสถานศึกษา

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 2.1. อธิบายเกี่ยวกับอาหารญี่ปุ่นได้
- 2.2. บอกอาหารที่รับประทานเป็นภาษาญี่ปุ่นได้
- 2.3. พุดบรรยายอาหารที่รับประทานเป็นภาษาญี่ปุ่นได้
- 2.4. สืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับอาหารญี่ปุ่นตามความสนใจ

3. สาระสำคัญ

การบอกอาหารที่รับประทานด้วยโครงสร้างประโยค *กรรม & กริยา* การบรรยายอาหารที่รับประทานในแง่ขององค์ประกอบและรสชาติ อาหารญี่ปุ่นที่โดดเด่นและเป็นที่ยอมรับในประเทศไทย ตลอดจนถึงวิธีรับประทานอาหารนั้น ๆ

4. สาระการเรียนรู้

- 4.1. การบอกและบรรยายอาหารที่รับประทาน
 - 4.1.1. การใช้ ○○が食べたいです。
 - 4.1.2. การใช้ ○○を食べます。
 - 4.1.3. การใช้ 美味しいです。
 - 4.1.4. การใช้ 苦手です。

4.2. อาหารญี่ปุ่น

4.2.1. ซูชิ

4.2.2. ราเม็ง

4.2.3. ดงบุริ

5. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้น	กิจกรรม
ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ ตัวบท (15 นาที)	ครูนำเสนอบทสนทนาเรื่อง 日本料理を食べます ผ่านวิดีโอที่ครูทำขึ้น โดยมีคำบรรยายประกอบ บทสนทนามีเนื้อหาดังต่อไปนี้ 田中先生：皆さん、今日、何が食べたいですか。 マリ：寿司が食べたいです。 カール：僕も寿司が食べたいです。 サラ：私も。 キム：僕も。 田中先生：じゃ、寿司を食べますね。 「レストランで」 皆：いただきます。 田中先生：皆さん、どうですか。 マリ：おいしいです。 サラ：私もおいしいです。 キム：おいしいですが、サバはちょっと苦手です… カール：わさびは初めてです。辛いですが、おいしいです。 田中先生：おいしいですね。いいですね。 マリ：はい、先生、今日はごちそうさまでした。 โดยนักเรียนฟังบทสนทนา 1 รอบ จากนั้นฟังบทสนทนาอีก 1 รอบ ประกอบคำอธิบายที่ครูเตรียมไว้ให้ นักเรียนจะอธิบายความหมายของบทสนทนาโดยสังเขป โดยมีครูให้ข้อเสนอแนะทั้งภาษาและวัฒนธรรมที่ปรากฏในบทสนทนา
ขั้นตอนที่ 2 การจัดองค์ ความรู้ (15 นาที)	นักเรียนเลือกซูชิ หรือราเม็ง หรือดงบุริ และเขียนอธิบายใน 3 ประเด็น ได้แก่ รสชาติ วัตถุดิบหลัก และวิธีรับประทาน โดยวาดภาพประกอบให้สวยงาม นักเรียนจะระบุรสชาติและชื่อวัตถุดิบเป็นภาษาญี่ปุ่นโดยใช้ข้อมูลจากบทสนทนาและข้อมูลเพิ่มเติมจากแหล่งการเรียนรู้ที่ครูชี้แนะ
ขั้นตอนที่ 3 การสื่อสาร ภาษา (30 นาที)	นักเรียนศึกษาคำศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ที่ปรากฏในบทสนทนา และจดบันทึกลงในใบงาน ได้แก่ 寿司、サバ、わさび、おいしい、辛い、苦手、いただきます、ごちそうさまでした จาก นั้น

ชั้น	กิจกรรม
	นักเรียนจับคู่กับเพื่อนร่วมชั้นและฝึกสนทนาตามรูปประโยคดังต่อไปนี้ โดยครูให้ข้อเสนอแนะแก่นักเรียนในด้านการมีปฏิสัมพันธ์ การออกเสียง การใช้คำศัพท์ และการใช้ไวยากรณ์ A : 何が食べたいですか。 B : ○○が食べたいです。 A : 何を食べますか。 B : ○○を食べます。
ชั้นตอนที่ 4 ภาระงาน (60 นาที)	นักเรียนคู่เดิมร่วมกันเลือกอาหารญี่ปุ่นคนละ 1 ชนิดที่ไม่ซ้ำกัน และร่วมกันสร้างบทสนทนาใน 2 ประเด็น ได้แก่ การถามสิ่งที่จะรับประทาน และรสชาติของสิ่งที่รับประทาน นักเรียนสามารถสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมตามอัธยาศัยและมีครูให้ข้อเสนอแนะในด้านเนื้อหาของบทสนทนา การมีปฏิสัมพันธ์ การใช้คำศัพท์ การใช้ไวยากรณ์ เมื่อกำหนดบทสนทนาได้แล้ว นักเรียนปฏิบัติการพูดสื่อสารเกี่ยวกับอาหาร โดยครูให้ข้อเสนอแนะในด้านการมีปฏิสัมพันธ์ การออกเสียง การใช้คำศัพท์ การใช้ไวยากรณ์

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 6.1. Chil Chil Japan. (ม.ป.ป.). รู้จัก ดงบุรี : Donburi คืออะไร. สืบค้น 18 กุมภาพันธ์ 2566 จาก <https://chillchilljapan.com/dictionary/donburi/>
- 6.2. หลุมดำผู้ตลกกลืน. (2565). ราเมงมีกี่ประเภท รสชาติเป็นอย่างไร ต้นกำเนิดมาจากไหน ตามมาตุกัน!. สืบค้น 18 กุมภาพันธ์ 2566 จาก <https://www.wongnai.com/food-tips/world-of-ramen>
- 6.3. รู้ก็ดี. (15 ตุลาคม 2562). ซูชิมีกี่ประเภท? มารู้จักประเภทของซูชิกันเถอะ! [Video file]. From <https://www.youtube.com/watch?v=XoBrEHZS9fM>
- 6.4. Kalychan minai : Channel. (1 เมษายน 2562). กินซูชิ ซาซิมิให้อร่อยถูกวิธีแบบญี่ปุ่นแท้ ๆ จากเชฟอายุ 80 ปี!? ต้องดู!? ซูชิโอมากาเสะ Omakase sushi [Video file]. From <https://www.youtube.com/watch?v=7qSTX618OLk>
- 6.5. ใบงาน 日本料理を食べます
- 6.6. เอกสารประกอบการสอนที่จัดทำโดยครู

7. การวัดและการประเมินผล

จุดประสงค์	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การประเมิน
อธิบายเกี่ยวกับอาหารญี่ปุ่นได้	การตรวจใบงาน 日本料理を食べます	ใบงาน 日本料理を食べます	ร้อยละ 75 ขึ้นไป
บอกอาหารที่รับประทานเป็นภาษาญี่ปุ่นได้	การสังเกตการบอกอาหารที่รับประทาน	เกณฑ์การประเมิน ระดับคุณภาพทักษะ การพูดสื่อสาร ภาษาญี่ปุ่น	ระดับดีขึ้นไป
พูดบรรยายอาหารที่รับประทานเป็นภาษาญี่ปุ่นได้	การสังเกตการพูดบรรยายอาหารที่รับประทานเป็นภาษาญี่ปุ่น	เกณฑ์การประเมิน ระดับคุณภาพทักษะ การพูดสื่อสาร ภาษาญี่ปุ่น	ระดับดีขึ้นไป
สืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับอาหารญี่ปุ่นตามความสนใจ	การสังเกตการสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับอาหารญี่ปุ่น	เกณฑ์การประเมิน ระดับคุณภาพการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน	ระดับดีขึ้นไป

เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

ระดับคุณภาพ รายการประเมิน	ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
การมีปฏิสัมพันธ์	ตอบได้ตรง คำถามโดยให้ รายละเอียด สนับสนุนได้ ครบถ้วนสมบูรณ์	ตอบได้ตรง คำถามโดยให้ รายละเอียด สนับสนุนได้เป็น ส่วนมาก	ตอบได้ตรงคำถาม โดยให้ รายละเอียด สนับสนุนได้บ้าง	ตอบได้ตรง คำถามโดยให้ รายละเอียด สนับสนุนได้น้อย
การออกเสียง	พูดได้ฟังเข้าใจ เป็นอย่างดี ไม่มี ความตะกุกตะกัก ออกเสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูง ต่ำได้ถูกต้อง	พูดได้ฟังเข้าใจ เป็นส่วนมาก มี ความตะกุกตะกัก น้อย ออกเสียง สระ พยัญชนะ เสียงสูงต่ำได้	พูดได้ฟังเข้าใจ บ้าง มีความ ตะกุกตะกัก ค่อนข้างมาก ออก เสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูง	พูดได้ฟังเข้าใจ เล็กน้อย มีความ ตะกุกตะกักมาก ออกเสียงสระ พยัญชนะ เสียงสูง ต่ำได้ถูกต้อง

ระดับคุณภาพ รายการประเมิน	ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
	สมบูรณ์	ถูกต้องเป็น ส่วนมาก	ต่ำได้ถูกต้องบ้าง	เล็กน้อย
การใช้คำศัพท์	ใช้คำศัพท์สื่อสาร เข้าใจและอธิบาย รายละเอียดได้ เป็นอย่างดี	ใช้คำศัพท์สื่อสาร เข้าใจและอธิบาย รายละเอียด ได้มาก	ใช้คำศัพท์สื่อสาร เข้าใจและอธิบาย รายละเอียดได้ บ้าง	ใช้คำศัพท์สื่อสาร เข้าใจและอธิบาย รายละเอียดได้ เล็กน้อย
การใช้ไวยากรณ์	ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ตามโครงสร้าง เป็นอย่างดี	ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ตามโครงสร้าง มาก	ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ตามโครงสร้าง บ้าง	ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ตามโครงสร้าง เล็กน้อย

เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน

ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
เข้าร่วมกิจกรรมตามที่ ได้รับมอบหมายเป็น อย่างดี ปฏิบัติตามคำ ชี้แนะของครูอย่าง สม่ำเสมอ ศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติมด้วย ตนเองและจดบันทึก ข้อมูลเป็นอย่างดี	เข้าร่วมกิจกรรมตามที่ ได้รับมอบหมายเป็น ส่วนมาก ปฏิบัติตามคำ ชี้แนะของครูเป็น ส่วนมาก ศึกษาค้นคว้า เพิ่มเติมด้วยตนเองและ จดบันทึกข้อมูล	เข้าร่วมกิจกรรมตามที่ ได้รับมอบหมายเป็น อย่างบ้าง ปฏิบัติตาม คำชี้แนะของครู ศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติมด้วย ตนเองบ้าง	เข้าร่วมกิจกรรมตามที่ ได้รับมอบหมายเป็น อย่างเล็กน้อย ปฏิบัติ ตามคำชี้แนะของครู เล็กน้อย

บันทึกหลังสอน

ด้านความรู้

.....

.....

.....

ด้านทักษะ

.....

.....

.....

ด้านคุณลักษณะ

.....

.....

.....

ปัญหาที่ควรแก้ไข/พัฒนา

.....

.....

.....

วิธีดำเนินการแก้ไข/พัฒนา

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นายสรวิศ จินานุรักษ์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ภาคผนวก ก เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

**เกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพทักษะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่น
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**

ระดับคุณภาพ รายการประเมิน	4	3	2	1
การมีปฏิสัมพันธ์	ตอบตรงคำถาม โดยมีรายละเอียด สนับสนุนได้ ชัดเจน และใช้ ภาษาสุภาพอย่าง เหมาะสมกับ กาลเทศะได้ 9 คำถาม	ตอบคำถามโดยมี รายละเอียด สนับสนุนมาก และใช้ภาษา สุภาพอย่าง เหมาะสมกับ กาลเทศะได้ 7-8 คำถาม	ตอบตรงคำถาม โดยมีรายละเอียด สนับสนุนบ้าง และใช้ภาษา สุภาพอย่าง เหมาะสมกับ กาลเทศะ พอสมควรได้ 5-6 คำถาม	ตอบตรงคำถาม โดยมีรายละเอียด สนับสนุนน้อย และใช้ภาษา สุภาพอย่าง เหมาะสมกับ กาลเทศะน้อยได้ 1-4 คำถาม
การออกเสียง	พูดได้ฟังเข้าใจ เป็นอย่างดี ไม่มี ความตะกุกตะกัก ออกเสียงสระ พยัญชนะ เสียง สูงต่ำได้ถูกต้อง สมบูรณ์	พูดได้ฟังเข้าใจ เป็นส่วนมาก มี ความตะกุกตะกัก น้อย ออกเสียง สระ พยัญชนะ เสียงสูงต่ำได้ ถูกต้องเป็น ส่วนมาก	พูดได้ฟังเข้าใจ บ้าง มีความ ตะกุกตะกัก ค่อนข้างมาก ออกเสียงสระ พยัญชนะ เสียง สูงต่ำได้ถูกต้อง บ้าง	พูดได้ฟังเข้าใจ เล็กน้อย มีความ ตะกุกตะกักมาก ออกเสียงสระ พยัญชนะ เสียง สูงต่ำได้ถูกต้อง เล็กน้อย
การใช้คำศัพท์	ใช้คำศัพท์สื่อสาร เข้าใจและอธิบาย รายละเอียดได้ เป็นอย่างดี	ใช้คำศัพท์สื่อสาร เข้าใจและอธิบาย รายละเอียด ได้มาก	ใช้คำศัพท์สื่อสาร เข้าใจและอธิบาย รายละเอียดได้ บ้าง	ใช้คำศัพท์สื่อสาร เข้าใจและอธิบาย รายละเอียดได้ เล็กน้อย

ระดับคุณภาพ รายการประเมิน	4	3	2	1
การใช้ไวยากรณ์	ใช้ภาษาได้ ถูกต้องตาม โครงสร้างเป็น อย่างดี	ใช้ภาษาได้ ถูกต้องตาม โครงสร้างมาก	ใช้ภาษาได้ ถูกต้องตาม โครงสร้างบ้าง	ใช้ภาษาได้ ถูกต้องตาม โครงสร้าง เล็กน้อย

ภาคผนวก น แบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

แบบทดสอบความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น

คำชี้แจง : จงเลือกตอบข้อที่ถูกต้องที่สุด

1. คนญี่ปุ่นทักทายเมื่อพบกันครั้งแรกด้วยคำว่าอะไร
 - 1) Hajimemashite (はじめまして)
 - 2) Ohayōgozaimasu (おはようございます)
 - 3) Konnichiwa (こんにちは)
 - 4) Kombanwa (こんばんは)
2. ในการทักทายเมื่อพบกันครั้งแรก คนญี่ปุ่นจะกล่าวอะไรเป็นครั้งสุดท้าย
 - 1) แนะนำชื่อและสังกัดของตนเอง
 - 2) ฝากตัวกับอีกฝ่าย
 - 3) ถามเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของอีกฝ่าย
 - 4) แสดงความยินดีที่ได้พบกัน
3. การเรียกชื่อบุคคลแบบต่าง ๆ ในวัฒนธรรมญี่ปุ่นเป็นผลมาจากปัจจัยต่อไปนี้ ยกเว้นข้อใด
 - 1) เพศ
 - 2) ถิ่นที่เกิด
 - 3) ความอาวุโส
 - 4) อาชีพ
4. เมื่อคนญี่ปุ่นได้รับคำขอบคุณ และตอบกลับกับอีกฝ่ายว่า “Ieie, kochirakoso” (いえいえ、こちらこそ) ประโยคดังกล่าวมีความหมายอย่างไร
 - 1) เป็นการแสดงความซาบซึ้งในน้ำใจของอีกฝ่าย
 - 2) เป็นการแสดงความพอใจในคำขอบคุณที่ได้รับ
 - 3) เป็นการแสดงความถ่อมตัว ว่าตนเองมากกว่าที่เป็นฝ่ายขอบคุณ
 - 4) เป็นการแสดงการยกย่องอีกฝ่ายที่มีบุญคุณต่อตนเอง

5. การทักทายว่า “Konnichiwa” (こんにちは) ทำได้ในเวลาใด
 - 1) เช้ามีด
 - 2) สาย
 - 3) บ่าย
 - 4) กลางคืน

6. เด็กชายโคนันเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ครูประจำชั้นมักจะเรียกเด็กชายโคนันว่า “Konan-kun” (コナン君) เป็นเพราะเหตุใด
 - 1) เพราะเด็กชายโคนันเป็นนักเรียน
 - 2) เพราะเด็กชายโคนันเป็นเด็กผู้ชาย
 - 3) เพราะเด็กชายโคนันเป็นคนจังหวัดเดียวกับครูประจำชั้น
 - 4) เพราะเด็กชายโคนันเป็นหัวหน้าห้อง

7. ในการพบกันครั้งแรก สิ่งที่สำคัญที่สุดในการแลกเปลี่ยนของขวัญซึ่งกันและกันคืออะไร
 - 1) การมอบของขวัญที่ราคาสูง
 - 2) การมอบของขวัญที่ทำด้วยตนเอง
 - 3) การขอบคุณ
 - 4) การกล่าวมอบของขวัญตามขนบวัฒนธรรมญี่ปุ่น

8. ปัจจัยใดปัจจัยสำคัญที่สุดในการใช้คำทักทายที่แตกต่างกัน
 - 1) ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง
 - 2) เวลา
 - 3) สถานที่ที่พบกัน
 - 4) สถานภาพของผู้พูด

9. ก่อนรับประทานอาหาร คนญี่ปุ่นจะกล่าวว่าจะไร
 - 1) Itadakimasu (いただきます)
 - 2) Gochisōsamadeshita (ご馳走様でした)
 - 3) Shitsurēshimasu (失礼します)
 - 4) Ojamashimasu (お邪魔します)

10. หลังรับประทานอาหาร คนญี่ปุ่นจะกล่าวว่อะไร
- 1) Itadakimasu (いただきます)
 - 2) Gochisōsamadeshita (ご馳走様でした)
 - 3) Shitsurēshimasu (失礼します)
 - 4) Ojamashimasu (お邪魔します)
11. ข้อใดกล่าวได้ถูกต้องเกี่ยวกับอาหารญี่ปุ่น
- 1) อาหารญี่ปุ่นทานแบบสุกเสมอ
 - 2) อาหารญี่ปุ่นเน้นรสชาติเผ็ดร้อน
 - 3) อาหารญี่ปุ่นมีอาหารทะเลเป็นวัตถุดิบมาก
 - 4) อาหารญี่ปุ่นราคาสูง
12. เมื่อคนญี่ปุ่นบรรยายรสชาติอาหารว่า “Nigate” (苦手) คนญี่ปุ่นหมายถึงอะไร
- 1) อาหารอร่อย
 - 2) อาหารไม่อร่อย
 - 3) อาหารอร่อย แต่ยังไม่ชอบมากนัก
 - 4) อาหารไม่อร่อย แต่รู้สึกชอบเล็กน้อย
13. ดงบุรีใช้อาหารต่อไปนี้ราดหน้าข้าว ยกเว้นข้อใด
- 1) ปลาไหล
 - 2) ปลาดิบ
 - 3) สาหร่าย
 - 4) ผักทอด
14. ใครใช้รับประทานซูชิไม่ถูกวิธี
- 1) ทันจิโร่ใช้มือรับประทานซูชิ
 - 2) โนบิตะรับประทานเนื้อปลาสีแดงแล้วจึงตามด้วยเนื้อปลาสีขาว
 - 3) ซินจ้งราดโชยุไปที่ข้าว
 - 4) นามิพลิกซูชิให้เนื้อปลาสัมผัสกับโชยุแล้วจึงรับประทาน

15. ข้อใดไม่ใช่องค์ประกอบของราเม็ง
- 1) เครื่องเคียง
 - 2) เส้น
 - 3) น้ำซุป
 - 4) วาซาบิ
16. ข้อใดต่อไปนี้เป็นช่วยต้านแบคทีเรียที่มากับเนื้อดิบของซูชิ
- 1) โชยุ
 - 2) วาซาบิ
 - 3) น้ำส้มสายชู
 - 4) เกลือ
17. จังหวัดใดมีหิมะตกมากที่สุด
- 1) ฮอกไกโด
 - 2) ฟุกุโอกะ
 - 3) โอซาก้า
 - 4) โตเกียว
18. สวนสนุกยูนิเวอร์ซัล สตูดิโอ เจแปน ตั้งอยู่ที่จังหวัดใด
- 1) ฮอกไกโด
 - 2) ฟุกุโอกะ
 - 3) โอซาก้า
 - 4) โตเกียว
19. ถ้าหากประเทศญี่ปุ่นได้เป็นเจ้าภาพจัดโอลิมปิกเกมส์อีกครั้ง จังหวัดใดจะมีการเติบโตทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวของผู้มาเยี่ยมชมมากที่สุด
- 1) ฟุกุโอะ
 - 2) โตเกียว
 - 3) โอซาก้า
 - 4) ฮอกไกโด

20. ข้อใดสรุปได้ถูกต้องเกี่ยวกับโตเกียว
- 1) เป็นเมืองหลวงของประเทศญี่ปุ่น มีสถานที่ท่องเที่ยวเชิงยานการค้าและวัฒนธรรมมากมาย
 - 2) เป็นเมืองหลวงของประเทศญี่ปุ่น มีสถานที่ท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและวัฒนธรรมมากมาย
 - 3) เป็นเมืองหลวงของประเทศญี่ปุ่น มีสถานที่ท่องเที่ยวเชิงการเมืองและวัฒนธรรมมากมาย
 - 4) เป็นเมืองหลวงของประเทศญี่ปุ่น มีสถานที่ท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและการเมืองมากมาย
21. หากนักเรียนต้องการเน้นท่องเที่ยวชานการค้าและสามารถเดินทางต่อไปยังศูนย์กลางอารยธรรมดั้งเดิมของญี่ปุ่นได้ง่าย นักเรียนต้องไปเที่ยวจังหวัดใด
- 1) ฮอกไกโด
 - 2) ฟุกุโอกะ
 - 3) โอซาก้า
 - 4) โตเกียว
22. ในการเข้าชมวัดและศาลเจ้า จะต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมในข้อใดเพื่อให้จิตใจสงบใส
- 1) การสวดภาวนา
 - 2) การบริจาคเงิน
 - 3) การล้างมือก่อนเข้าสถานที่
 - 4) การโค้งคำนับก่อนออกจากสถานที่
23. เมืองท่องเที่ยวที่สำคัญที่สุดของฮอกไกโดคือเมืองอะไร
- 1) ซัปโปโร
 - 2) ฮะโกะดะเตะ
 - 3) อะซะฮิกะวะ
 - 4) โทโย
24. ยานการค้าที่มีชื่อเสียงที่สุดของโอซาก้าคือยานใด
- 1) เคนเดนทาวน์
 - 2) ซินไซบาชิ
 - 3) ซินเซไก
 - 4) อุเมะดะ

25. เครื่องรางของญี่ปุ่นเชื่อกันว่าช่วยมอบพรให้ผู้ที่ครอบครองได้หลายประการ ยกเว้นข้อใด
- 1) ทำให้มีความรัก
 - 2) ทำให้ร่ำรวยขึ้น
 - 3) ทำให้หน้าตาดี
 - 4) ทำให้สุขภาพแข็งแรง
26. สินค้าอนิเมะมีหลากหลายประเภท ยกเว้นข้อใด
- 1) โทรศัพท์
 - 2) เสื้อผ้า
 - 3) ฟิกเกอร์
 - 4) พวงกุญแจ
27. สินค้าเชิงวัฒนธรรมดั้งเดิมมักเป็นสินค้าตามความเชื่ออะไร
- 1) ความเชื่อชินโต
 - 2) ลัทธิขงจื้อ
 - 3) พุทธศาสนา
 - 4) ลัทธิเต๋า
28. สินค้าเชิงวัฒนธรรมกระแสนิยมของญี่ปุ่นมักเป็นสินค้าอะไร
- 1) สินค้าเกี่ยวกับละครและเกม
 - 2) สินค้าเกี่ยวกับการ์ตูนและภาพยนตร์
 - 3) สินค้าเกี่ยวกับการ์ตูนและเกม
 - 4) สินค้าเกี่ยวกับเพลงและเกม
29. เพราะเหตุใดคนญี่ปุ่นจึงนิยมซื้อช็อคโกแลตเป็นของฝาก
- 1) เพราะเป็นขนมที่คนส่วนใหญ่ทานได้
 - 2) เพราะเป็นขนมที่มีชื่อเสียงของญี่ปุ่น
 - 3) เพราะเป็นขนมที่ราคาไม่สูงจนเกินไป
 - 4) เพราะเป็นขนมที่รับประทานง่าย

30. แก้วต้องการซื้อเครื่องรางเป็นของฝาก แก้วสามารถซื้อเครื่องรางได้ที่ใด
- 1) วัด
 - 2) ศาลเจ้า
 - 3) โบสถ์
 - 4) ถูกทั้ง 1 และ 2
31. เบสท์อายุ 25 ปีและกำลังจะเริ่มงานใหม่ เบสท์ควรซื้อเครื่องรางอะไรเพื่อเสริมชีวิตให้มากที่สุด
- 1) yakuyoke (厄除け) และ kinun (金運)
 - 2) renai (恋愛) และ kinun (金運)
 - 3) gakugyō (学業) และ anzen (安全)
 - 4) yakuyoke (厄除け) และ gakugyō (学業)
32. ชาญี่ปุ่นและชาวไทยแตกต่างกันในแง่ใดมากที่สุด
- 1) รสชาติ
 - 2) สี
 - 3) สัมผัส
 - 4) กลิ่น
33. เทศกาลก๊องเป็นเทศกาลที่จัดในจังหวัดใด
- 1) โตเกียว
 - 2) เกียวโต
 - 3) โอซาก้า
 - 4) ฮอกไกโด
34. นักท่องเที่ยวนิยมทำกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติในญี่ปุ่นต่อไปนี้ ยกเว้นข้อใด
- 1) ปีนเขา
 - 2) เดินป่า
 - 3) ชมดอกไม้
 - 4) เล่นน้ำตก

35. อะกิฮะบะระเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับใคร
- 1) ต่อมขึ้นชอบในไอศดอลญี่ปุ่น
 - 2) พลอยขึ้นชอบการ์ตูนและเกมญี่ปุ่น
 - 3) ไหมขึ้นชอบละครญี่ปุ่น
 - 4) เอกขึ้นชอบฟุตบอลญี่ปุ่น
36. ถ้าหากโตเกียวจะพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพิ่มเติม แหล่งท่องเที่ยวใดน่าจะเป็นไปได้มากที่สุด
- 1) ย่านการค้า
 - 2) สวนพฤกษศาสตร์
 - 3) พิพิธภัณฑ์
 - 4) ศาลเจ้า
37. ฉันไม่สามารถไปเข้าร่วมเทศกาลหิมะซัปโปโรได้ ฉันสามารถไปเข้าร่วมเทศกาลอะไรแทนได้
- 1) เทศกาลประดับไฟโอตารุ
 - 2) เทศกาลก๊อง
 - 3) เทศกาลทะนะบะตะ
 - 4) เทศกาลฮานาบิ
38. พลอยขึ้นชอบการเดินทางในย่านการค้า พลอยสามารถทำกิจกรรมใดในญี่ปุ่นที่เหมาะสมกับตนเอง
- 1) เดินเล่นและซื้อของที่ชิบูย่า
 - 2) เยี่ยมชมและถ่ายรูปที่โตเกียวทาวเวอร์
 - 3) ไหว้ศาลเจ้าเมจิ
 - 4) รับประทานอาหารทะเลที่ตลาดปลา
39. ภูเขาไฟฟูจิมีสื่อเสียงในด้านใดมากที่สุด
- 1) อาหารอร่อย
 - 2) ทิวทัศน์สวยงาม
 - 3) สินค้ามีให้เลือกซื้อหลากหลาย
 - 4) อากาศเย็นสบาย

40. เทศกาลใดสัมพันธ์กับความเชื่อเรื่องวิญญาณมากที่สุด

1. เทศกาลโอบัง
2. เทศกาลทະนະบะตะ
3. เทศกาลหิมะซัปโปโร
4. เทศกาลก๊อง

ภาคผนวก ท แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ เพื่อส่งเสริม
ทักษะการพูดสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 2

แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการ
(สำหรับครู)

คำชี้แจง แบบสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนววิทย์ภาษาบูรณาการของผู้วิจัยใช้บันทึก
เหตุการณ์จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน โดยผู้วิจัยเป็นผู้บันทึกในแต่ละขั้นตอน
ตั้งแต่เริ่มเรียนจนกระทั่งหมดชั่วโมง

วันที่..... เวลา.....

สถานที่.....

เหตุการณ์.....
.....

ผู้สังเกต.....

กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนว วิทยาชาบูรณาการ	บันทึกพรรณนา
พฤติกรรมการเรียนรู้ชั้น วิเคราะห์ตัวบท	
พฤติกรรมการเรียนรู้ชั้นจัด องค์ความรู้	
พฤติกรรมการเรียนรู้ชั้น สื่อสารภาษา	
พฤติกรรมการเรียนรู้ชั้น ภาระงาน	
บันทึกทบทวน	